

MADE IN USA

30

АН Б.РОС

ТОПЛИНАТА
НА ЕДНО
ПОКОЛЕНИЕ

АН Б. РОС
ТОПЛИНАТА НА ЕДНО
ДОКОСВАНЕ

Превод: Ани Съева

chitanka.info

Всичко започва с това, че е отвлечена дъщерята на един от известните хирурзи в града. Преминава през сложна плетеница от страсти, ревност, алкохолизъм и... убийство, за да свърши в края на краищата с прозрението, че истинската любов е в състояние винаги да възтържествува над злото.

1

Зарекла се бях никога вече да не работя в операционната зала. В станцията на „Бърза помощ“ ми харесваше повече и бих искала и занапред да остана там. Но персоналът не достигаше. Преди няколко седмици старшата сестра ме извика в кабинета си и ми разказа за затрудненията. Главната сестра на хирургията и нейната заместничка току-що бяха освободени от работа; по-точно, бяха напуснали заради един свадлив хирург, а старшата сестра беше застанала на страната на хирурга. Така тя изведнъж се бе озовала само с недостатъчно квалифициран оперативен персонал, който нямаше как да бъде повишен.

— Прочетох личното ви дело, госпожо Боланд — каза ми тя, когато ме повика при себе си. — Имате петгодишен опит в хирургията, известно време сте била там и главна сестра. Ще се съгласите ли да се преместите от „Бърза помощ“ в хирургичното отделение?

Казах ѝ, че трябва да си помисля. Нямах особено желание да се местя. Операционната зала означаваше много работа, а освен това с нея бяха свързани доста спомени. Работех там през най-лошите години на някогашния си брак. В друга болница, разбира се, но те всички толкова си приличат. Разсъждавах няколко часа по въпроса, после ѝ се обадох и ѝ казах, че ще поема работата в операционната за известно време — няколко месеца например, при условие, че ще се върна отново в „Бърза помощ“, когато тя намери друга подходяща сестра.

Онзи четвъртък излязох от жилището си в шест и половина сутринта. Силният вятър, идващ откъм Атлантика, гонеше по паркинга есенните листа, примесени с пясък. Приблжих се към колата си.

Небето бе забулено с облаци и нямаше изгледи през деня те да се разсеят. Загърнах се в тъмносинята си пелерина и извих глава така, че пясъкът да не ми влиза в очите. Касинката плющеше в ръката ми. С облекчение влязох в колата и затворих вратата.

Забързах по коридора към операционната, тихо проклинайки, защото трябваше да съм тук преди петнадесет минути. Свикнала бях

със стереотипа на нощните дежурства, а и ранното ставане никога не е било сред любимите ми навици. Зная, че светът принадлежи на онези, които стават рано, но твърде често бях посрещала утрото преди изгрева на слънцето.

След като окачих на таблото графика на операциите, влязох в сестринската стая. Вече всички се бяха преоблекли. Запалих си цигара, наслаждавайки се на необичайната тишина. После намерих един хирургичен екип, който горе-долу ми стана, и стегнах престилката около кръста си. Дори и в хирургията не е задължително да изглеждаш като в чувал.

Напъхах косите си под касинката и избърсах червилото си. Няма нищо по-противно от червило върху предпазната маска.

Водата шуртеше обилно от всички кранове, докато сестрите в продължение на седем минути търкаха с четки ръцете си чак до лактите. Огледах набързо четирите големи операционни зали и малката, непосредствено до стаята за дежурства. Всички се готвеха за операциите, които започваха в 7,30. Голямата двойна врата в дъното на коридора се отвори и първите пациенти бяха докарани.

Стажантите, които караха тук тримесечната си практика, влязоха заедно с хирурзите. Скоро умивалнята се изпълни със смехове и разговори. Подът и стените, облицовани с плочки, усилваха шума още повече. Доброто настроение на хирурзите сигурно действаше успокояващо на полуупоените пациенти.

— Здравей, Ейми — викна ми доктор Раймънд Елисън, приближавайки се към мен с протегнати ръце, от които капеше вода.
— Как сме?

— Твърде рано е, за да ви отговоря. А вие?

Рей Елисън беше един от най-добрите и най-обичани хирурзи. Надявах се догодина, когато Стив Хендрикс премине на частна практика, той да оглави отделението. Двамата бяха напълно различни. Тук шефовете непрекъснато се сменяха, защото асистиращите лекари се изкачваха по пирамидата и се отправяха към другите отделения. От 4 до 7,45 всичко вървеше гладко. Имахме един злъчен мехур, една хистеректомия и една стомашна операция.

Най-малкото мислех, че всичко върви добре, докато не пресякох коридора към малката операционна. Сестрата и няколко студенти

стояха търпеливо до стерилната масичка, друга една сестра бе седнала на табуретката. На операционната маса нямаше пациент.

— Защо още не сте започнали? — попитах аз. — Не са ли докарали пациента? — и това се случваше понякога.

— Не, пациентът е тук — каза Дона. — Този път хирургът го няма — Дона беше една от най-способните и квалифицирани сестри в хирургията. Мислех си дали не се сърди, че не е получила моята работа. Надявах се да не е така и смятах да я препоръчам, когато дойдеше времето да се върна в „Бърза помощ“.

— О! — обадохте ли му се вкъщи, за да разберете дали е тръгнал?

Пит Маркхам нямаше навик да закъснява. Беше твърде добър професионалист, за да обърка собствения си график.

— Да, жена му каза, че е тръгнал преди половин час — отвърна Дона. — После попитах в „Бърза помощ“ дали нещо не го е задържало там, но те не знаеха нищо.

— Ще го извикам по радиоуредбата. Може би така ще успеем да го открием. Възможно е да се е забавил някъде из залите.

Влязох в стаята за дежурства и още веднъж проверих графика. Пит Маркхам трябваше да оперира едно счупване, рутинна работа, после една рана от нож и да направи дренаж на един абсцес. Затова тази сутрин му бе определено най-малкото помещение. Но не беше в навиките му да закъснява, дори когато нямаше особено тежки случаи. Никога не би оставил подготвен пациент да чака, докато той се размотава насам-натам.

Познавах Пит Маркхам доста добре. Той е един от малкото хирурзи, които не се отнасят към сестрите като към по-низши същества. Няколко пъти бях ходила у тях, когато той канеше хора от персонала. Естествено, бях се запознала с жена му и с дъщеря му. Харесвах го, макар че у него имаше някои неща, които не ми допадаха. Но това не беше толкова важно. Беше отличен хирург и това бе всичко, което ме интересуваше.

Потърсих го чрез радиоуредбата както в новото, така и в старото крило. Той не се обади отникъде и вече си мислех дали отново да не върна пациента в отделението. Междувременно бе станало 8,15 и всичко вече трябваше да е свършило.

Все пак реших още веднъж да се огледам наоколо. Може пък да се е отбил при някой хирург и да се е забавил там. Нямах го обаче в нито една от операционните зали и никой не го беше виждал тази сутрин.

Надникнах в умивалнята, но тя беше празна. Вече бях доста разтревожена и мислех да уведомя службата за сигурност. Трябваше да се провери дали колата му е на паркинга. Ако я нямаше, следваше да се предположи, че нещо му се е случило по пътя към болницата. Все още не исках да се обаждам на жена му и да я тревожа. Рут Маркхам не беше особено уравновесена и повечето хора я избягваха, за да не я притесняват. Не че изглеждаше толкова уязвима, но бе извънредно крехка и нежна и кой знае защо ми напомняше кукла на конци.

Стоях в умивалнята и се чудех какво да правя. Не исках веднага да бия тревога. Можеше да се е случило нещо съвсем банално, като например да му се е свършил бензинът, и все пак знаех, че ако беше така, Пит щеше да се обади.

Докато стоях нерешително в облицованото с плочки помещение, чух от стаята за преобличане на лекарите от другата страна шум, който ме изплаши. Някакъв мъж плачеше.

2

В продължение на една минута слушах хълцането. Първият ми импулс беше да се махна, но се поколебах, водена от професионално любопитство.

Почаках още малко, после се приближих и почуках на вратата.

— Доктор Маркхам? — извиках нетърпеливо.

— Да. Вие ли сте, Ейми?

— Да. Пациентът ви е готов — реших да се държа така, сякаш не бях чула нищо необикновено.

Той отвори вратата и влезе в умивалнята. Беше със зелена престилка и се извърна настрана, за да си сложи маската.

— Съжалявам, че закъснях, Ейми. Задържаха ме. Надявам се, че не съм обърнал плановете ви? — приближи се до мивката, отвори крана и подложи ръцете си до лактите.

— Не сте обърнал нищо. Тази сутрин никой друг няма да оперира в малката зала. Ще наредя да сложат пациента върху масата. Веднага ще сме готови — извърнах се и исках да тръгна.

Той не отговори и когато се обърнах от вратата, видях, че е спрял да се мие и се е подпрял на чешмата.

— Да не би нещо да не е наред, Пит? — приближих се и сложих ръка на широкото му месесто рамо. Той не ме погледна, но когато водата закапа от ръцете му по зеления костюм, неочаквано се разрида.

— Какво има, Пит? Боли ли ви нещо? — лекарите на неговата възраст и с неговото телосложение са най-вероятните кандидати за инфаркт. А един от първите симптоми е ужасната болка в гърдите, за която отначало се предполага, че ще изчезне след няколко дълбоки вдишвания.

— О, боже, Ейми! Какво да правя? — вече не се опитваше да скрие сълзите си. Смъкна предпазната маска и ги изтри с нея.

— Какво се е случило, Пит? — това никак не ми харесваше. Пит Маркхам беше изключително себичен човек. Не бях го виждала да се

колебае в никакви ситуации. И не бях сигурна дали изобщо някога му се е случвало да пита някого какво да прави.

— Става дума за Бейби Лий. Няма я — зачервените му очи се втренчиха в мене.

„Бейби Лий“, както я наричаше той, беше дъщеря му. Виждах я бях у тях и често бях слушала да се говори за нея, тъй като тя бе любимата тема на Пит. Повечето пациенти се учудват колко свободна и непринудена е атмосферата при една операция, особено накрая, когато се правят последните шевове. Пускат се шеги и вицове, сестрите и стажантите се закачат, а хирургите говорят за семействата си. Затова и аз, както и всички други в хирургията, знаех за Лий.

— Да не е избягала от къщи? — спомнях си, че тя е на около седемнадесет, дръзка и добре развита блондинка. Нямах да се изненадам, ако научех, че е избягала от къщи. Тя винаги правеше каквото си иска.

— Не, Ейми — той ме хвана за ръката. Огледа се да не би някой да ни подслушва и се приближи до мене толкова, че усетих мириса на дезодоранта му. — Отвялякоха я!

— Какво! — извиках аз уплашено и невярващо, защото такива неща не се случваха в Чарлстън, Южна Каролина. Разбира се, и при нас се срещат рани от изстрели или от нож, както и различни видове изгаряния, но отвличане? Такова нещо е само за действително богатите и известните. Семейство Маркхам бе доста заможно, както семействата на всички усилено работещи лекари, но данъците бяха твърде солени, за да реши някой, че те са подходяща цел за отвличане.

— Сигурен ли сте, Пит? Научихте ли нещо за нея?

— Миналата нощ не се е прибрала в къщи, но аз го научих едва след телефонното обаждане. След като той се обади, надникнах в стаята ѝ. Не беше спала в леглото си. Господи, Ейми, какво да правя? — гласът на Пит Маркхам трепереше истерично и това бе последното нещо, което бях очаквала от него.

— Елате, Пит. Седнете и ми разкажете всичко. Уведомихте ли полицията? — побутнах го към един стол в ъгъла, махнах хвърлената там мръсна престилка и го накарах да седне.

— О, не! Той каза, никаква полиция. Иска до утре 10 000 долара. Каза, че ще се обади утре в пет часа и ще ми обясни къде да занеса парите. Но, Ейми — за миг той замълча, — не ми позволиха да

разговарям с нея — това не звучеше особено успокояващо, но се опитах да не го показвам.

— Все пак смятам, че е трябвало да се обадите в полицията. Знаете ли, познавам един човек там, който би се справил със случая съвсем дискретно — от месеци не бях виждала Люк Къмингс и макар че веднъж той дълбоко ме бе наранил, знаех, че напълно можех да разчитам на него.

— Не — рече той. — Не искам никакви допълнителни рискове. Ще направя точно онова, което те искат.

Според мен той правеше грешка, но при подобни обстоятелства аз сигурно бих действала по същия начин.

— Окей. Постъпете така, както смятате за най-добре. Вижте, Пит, пациентът ви е все още в залата. Искате ли да го отложа за някой друг ден, когато всичко това ще е свършило?

— Не, сега съм добре. Имам само три случая, нали? Ще оперирам — решително стана и отново започна да се мие. Не ми хареса, че искаше да оперира в това състояние, но не виждах как мога да му попреча, освен ако му направех сцена. Радвах се само, че няма тежки и комплицирани случаи.

Имаше обаче нещо, което можех да направя.

— Ще повикам Стив Хендрикс да ви асистира — казах му аз.

— Стив? Не е необходимо. Изпратете ми само някой стажант.

— Не спорете! — можех да бъда и по-упорита от него, когато знаех, че съм права. — До единадесет Стив няма операции и ще го доведе да ви асистира. Ще му кажа, че не се чувствате съвсем добре, настинка или нещо подобно, окей?

Той мрачно кимна и ми обърна гръб, защото нямаше повече аргументи.

Влязох в кабинета и се обадох на Стив. Успокояващото му присъствие помогна много на Пит успешно да приключи случаите си. Накрая изпитах огромно облекчение, защото разбих под какво напрежение трябваше да работи Пит.

Към 10,30 вече имах време за чаша кафе. Седях на бюрото си и преглеждах списъка на сестрите, които тази седмица трябваше да бъдат на разположение.

Пит Маркхам влезе в стаята за дежурство и също си наля кафе. Изглеждаше както винаги, само очите му все още бяха зачервени.

Честно казано, той винаги ми напомняше някакъв преуспяващ, екстравагантен адвокат. Самоуверен и така невероятно сигурен в себе си, сякаш бе готов да премаже като булдозер всеки, който се изпречи на пътя му.

— Няма да кажете на никого за това, нали, Ейми? — прочетох несигурност в очите му.

— Не, Пит, мисля, че достатъчно ме познавате. И все пак си мисля, че трябва да уведомите полицията, но не искам да ви се меся. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Вече мислих по този въпрос. Ще се опитаме да се справим колкото се може по-спокойно със случая, но Рут е много зле. Тя се нуждае от някого, а не искам да викам приятели колкото повече хора знаят, толкова по-вероятно е историята да стигне до вестниците.

— Искате ли да отида при нея?

— Бих ви бил много благодарен, Ейми. Е, вие знаете каква е Рут, а аз нямам никого, на когото да се доверя, освен Елен. А тази седмица Елен не е в града. Трябваше да посети болната си леля.

Кимнах и за пореден път се учудих на странните отношения на Пит с жена му и медицинската му сестра Елен Хауърд. Сред новото поколение медицински сестри Елен изглеждаше като истински анахронизъм. Преди двадесет и пет години хирурзите сигурно винаги са имали по една Елен, но Пит беше единственият, който продължаваше традицията. Тя беше неговата сестра в болницата, неговата сестра при частния му прием и дясната му ръка. Придружаваше го по време на визитация в болницата, а понякога я правеше вместо него изготвяше графика на операциите, водеше документацията му и се грижеше за почистването на колата му. Мнозина смятаха, че правеше и много повече. Независимо от това тя участваше във всяко празненство, което Пит и Рут даваха. Наливаше напитки и предлагаше закуските, и за непосветените изглеждаше като член от семейството. Открито кореше и поучаваше Лий, забавляваше гостите и вдигаше телефона, когато той звънеше. И през цялото време, през което тя така естествено и непринудено се движеше из къщата на Рут, самата Рут седеше, усмихваше се и пиеше. Като че ли нямаше нищо против усърдието на Елен и положението, което тя заемаше в живота на мъжа ѝ. Както вече казах беше странно, но толкова семейства са странни.

— Разбира се, Пит — отговорих аз. — Ще свърша тук някъде към три и половина и после ще отида при нея.

3

Семейство Маркхам живееха в един от старите квартали на Чарлстън, в реставрирана къща на Ийст бей. Триетажната сграда бе разположена сред разкошна градина, обградена с каменен зид. Градината им бе по-голяма, от тези, които хората обикновено поддържаха. Задната ѝ част беше превърната в тенис корт — Рут Маркхам живееше за тениса. Доколкото знаех, това бе и единственото, за което можеше да живее. Тази бе и една от причините да упреквам в себе си Пит. Животът му бе изпълнен с медицината и бейби Лий и каквото останеше, беше за Елен Хауърд. Нито една от жените не бе за завиждане.

Паркирах малко встрани от къщата. Огромната врата в зида не беше заключена. Позвъних.

Отвори ми чистичко облечено момиче, което смътно си спомнях от предишните си посещения тук. Носеше черна копринена рокля, бяла престилка и бяло боне. Това бе символът на благополучието за всяко семейство от юга, което бе достигнало до някакво положение.

Тя започна да плаче и трябваше успокоително да я потупвам по рамото, докато питах за госпожа Маркхам. Отведе ме в дневната, която бе разположена по цялата ширина на къщата. Големите прозорци гледаха към улицата и към залива.

Рут Маркхам седеше в ъгъла на тапицираното с червен бродат канапе и държеше в ръка чаша с някакво питие.

— Рут? — запитах аз нерешително. Сега, когато вече бях дошла, присъствието ми тук съвсем не ми се струваше чак толкова необходимо. Но нали Пит ме беше помолил.

Тя извърна към мен дългото си, някак ъглесто тяло, но без да променя скованата си поза.

— Здравейте, Ейми — в гласа ѝ имаше умора. Приблжих се и видях отпечатъка на грижите и алкохола върху лицето ѝ. — Ще пиете ли нещо?

— Не, благодаря. Вижте, Рут, зная, че това е изключително тежък момент за вас и не съм дошла на гости. Пит ми разказа какво се е случило. Само искам да попитам дали мога да помогна с нещо?

Тя ме погледна безпомощно. Устните ѝ болезнено се свиха.

— О, Ейми! Отвлякоха малкото ми момиченце! — стисна чашата толкова силно, че жилите и вените ѝ изскочиха. Постоянните занимания с тенис бяха стопили всяка излишна тлъстинка.

Седнах на канапето до нея.

— Обаждаха ли се пак похитителите?

— Не, имаше само едно обаждане сутринта. Искат 10 000 долара до утре. Пит ще ги осигури днес следобед, за да може да действа по техните указания.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Сякаш избледняха още повече. Но тя напълно се владееше.

— Десет хиляди долара? Но, Рут, не че чак толкова разбирам от отвличания, но предполагам ви е ясно, че това не е особено голяма сума. Мислех си, че сто хиляди е най-малкото, за което може да става дума при подобни случаи.

Тя ме погледна спокойно.

— Мислех си за това, но Пит не иска нищо друго, освен да я върне вкъщи. Дори не желае да разговаряме по този въпрос — тя отпи от чашата.

— Защо мислите, че искат толкова малко?

— Не е толкова трудно да се отгатне. Този, който го е направил, просто ги няма тези пари и иска да ги намери отнякъде.

— Може и така да е. Но сигурно има известен опит, иначе не би се обадил по това време.

— Знам — рече отчаяно тя. — Може би Пит има право. Вероятно най-доброто е да се съгласим и да му дадем каквото иска с надеждата, че така нещата ще се решат.

— Мъж ли се обади?

— Да, но не съм говорила с него. Пит беше на телефона.

— Рут, какво ще кажете да уведомим полицията?

— Това е първото, което бих направила, но Пит е категоричен. Ще се справи и с този случай, както се е справял и с много други. По свой начин — изрече го с горчивина, но тъй, сякаш се бе примирила.

Чух, че някаква врата се затвори във вътрешността на къщата, а после тежки крачки, които се приближаваха.

— Пит си е дошъл — Рут допи чашата си.

Когато той влезе, тя се надигна и тръгна — висока и изправена — към бара, вграден в библиотеката. Напълни чашата си почти догоре.

— Здравей, Ейми! — той се отпусна в едно кресло. Елегантният му костюм изглеждаше така, сякаш беше спал с него. Изчезването на дъщеря му го бе състарило с години. Не поздрави жена си, а тя само надигна чашата си към него. Не се изненадах. И преди ги бях виждала заедно.

— Е, намерих парите — каза той.

— Какво ще правиш, ако той не се обади отново? — попита Рут.

Той я изгледа изпод дебелиите си вежди.

— Защо мислиш, че няма да се обади пак? Какво знаеш за това?

— Нищо, Пит, нищо — призна тя. — Просто си мислех, че трябва да обсъдим всички възможности.

— Имам предвид всички възможности. Остави ме да се оправям и се съсредоточи върху форхенда си.

Стана ми неприятно.

— Вечеряхте ли вече, Рут? Пит, знаей, че вие още не сте. Ще видя какво мога да приготвя.

— Не съм гладна — каза Рут. — Ще отида да си легна малко.

— Добре — забеляза Пит, — но аз все пак ще хапна нещо.

Той дойде с мен в кухнята, където в хладилника намерихме варено пилешко. Направих му една порция и сварих кафе. Седяхме до кръглата маса в слънчевата трапезария и той ми разказваше за Лий.

— Тя е всичко за мене, Ейми. Едва ли ще ме разберете, защото още нямате деца, но тя наистина не прилича на никой друг. Откакто се е родила, тя е моето малко момиченце. Винаги аз ставах нощем, когато беше гладна или когато се изплашеше, знаете ли? Винаги я чувах преди Рут и след известно време тя започна да вика баща си, а не майка си.

Искаше ми се да попитам дали по това време Рут е започнала да играе тенис, но после реших да запазя психологическите наблюдения за себе си.

— Толкова е хубава, Ейми. Но вие го знаете, нали — бе се унесъл в мисли за своята хубавичка русокоса дъщеря.

Кимнах. Хубава беше, но също така непостоянна и своенравна. Баща ѝ не искаше да го разбере, а майка ѝ не можеше да направи нищо. Още преди години се бе оттеглила от възпитанието ѝ.

— Пит, говорихте ли с приятелките на Лий? Може да е останала някъде през нощта и някой нехранимайко да се е обадил. Помислихте ли за това?

Погледна ме така, сякаш бях казала нещо неприлично.

— Лий никога не би ми причинила нещо подобно.

— Не исках да кажа, че тя го е направила — рекох бързо. — Мислех си само, че може да го е сторил друг някой, без тя изобщо да има представа.

— Не е изключено, но се страхувам да говоря с когото и да било. Бих могъл да поставя живота ѝ в опасност. Зная, че където и да се намира, тя винаги ще разчита баща ѝ да направи най-доброто за нея.

Говореше с дълбоко чувство и бих могла да се закълна, че в израза на лицето му имаше нещо възвишено. За миг ми се стори, че той се наслаждава на ролята си на спасител, но бързо потиснах тази мисъл.

— Пит, моля ви, обърнете се към полицията. Изобщо не се знае къде е Лий и какво може да ѝ се случи.

Той почервения от гняв.

— Моля, не ми говорете за полиция. Аз ще се справя. И никой няма да ѝ причини зло. Никой няма да посмее да я докосне.

— Добре, съжалявам. Но трябва да сте наясно с факта, че малката сума, която искат, не е гаранция за завръщането ѝ.

Някой трябваше да поговори открито с него. Романтичната му представа за недосегаемостта на Лий изобщо не съвпаднаше с моето мнение за нея, а вариантът на таткото спасител едва ли бе най-добрият, за да се справи с похитителите, които лесно можеха да се превърнат в убийци.

— Ще останете тук през нощта, нали? — неочаквано смени темата той. — Ние с Рут се нуждаем от някого. Иначе само ще ръмжим един срещу друг, а и във ваше присъствие тя едва ли ще пие толкова.

— Разбира се, че мога да остана. Утре имам свободен ден, така че няма да има никакъв проблем. Но мисля, че трябва да ѝ кажете. Може би не желае никого.

— Не познавате Рут. Тя има нужда от компания.

Приблжих се до телефона в кухнята, за да се обадя на сестрите, които бяха на разположение. Те тъкмо привършваха вечерята си и аз се уверих, че са прочели съобщението, което бях оставила на таблото. Винаги оставям телефона, на който могат да ме намерят, когато не съм вкъщи.

Когато затворих, видях през кухненския прозорец, че Рут беше на тенис корта. Играеше с машината за топки, която бе настроила на много високи обороти. Щом една топка преминеше над мрежата, веднага профучаваше следващата. Играеше силно и съсредоточено. Известно време я наблюдавах, после започнах да се чудя защо правеше такова усилие.

Излязох на корта през задната врата на къщата и спрях до телената мрежа. Приятният звук на чисто отбитите топки изпълваше въздуха. Поколебах се дали да я прекъсна.

— Великолепна сте — извиках, когато най-сетне машината се изпразни.

— О, привет — отвърна тя и избърса потта от челото си. — Искате ли да поиграем?

— Не, благодаря — отворих вратата и тръгнах към нея. — Не бих се осмелила да играя с вас.

Тя се зарадва на комплимента.

— Значи не тренирате достатъчно.

— И тренировките няма да помогнат. Винаги съм играла, но достигнах едно ниво и сякаш не мога да напредна повече. Но вие наистина сте много добра, Рут.

— Това е единственото нещо, в което съм добра. Елате да изпием по една кола.

Отведе ме до другата страна на корта. Там имаше бар с удобни столове, телевизор, стереоуредба и безброй трофеи. Климатичната инсталация работеше и хладният въздух вътре ми поддейства освежаващо след непоносимата горещина навън. Макар че бе началото

на октомври и сутрините бяха студени, в късния следобед слънцето жареше като през август.

— Каква ракета използвате? — запитах аз. Не че толкова се интересувах от тънкостите на тениса, но исках тя да забележи, че някой е дошъл при нея, исках да се сприятелим, и то не само защото Пит ме беше помолил.

— Тази е нова, даже съвсем нова. Струва ми се, че е много добра. Пробвала съм почти всичко, което има на пазара, от „Метал-Йонекс“ до новия „Принс“. Но няма нищо по-добро от една хубава дървена ракета. Струва ми се обаче, че трябва да се изпъне. Това е и моята работилница.

— Но с какво се занимавате тук?

— С всичко, което е свързано с тениса. Сега имам един уред за изпъване на струните. Великолепен е. Опъвам ракетите на всичките си приятели. Днес ще направя тази тук. Така поне ще имам някакво занимание.

— Добра идея, Рут. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Опитайте се да успокоите Пит. Тази история го съсипа. Не че на мене ми е лесно, но той не може да го разбере.

— Зная. Той има налудничавата идея, че нищо не застрашава Лий, и това ме тревожи. Стопил се е от мъка и в същото време сякаш не осъзнава истинската опасност.

— Мислите ли, че не разбирам — каза горчиво тя. — Той смята, че тя е най-великото нещо, което се е появявало на този свят, и не може да проумее, че не всички споделят мнението му.

— А вие, Рут, споделяте ли мнението му?

Тя ме погледна право в очите и се усмихна накриво.

— Тя е и моя дъщеря, но той като че ли непрекъснато го забравя. Разбира се, че я обичам, но я познавам по-добре от него. Когато беше в гимназията, се беше свързала с някакви абсолютно побъркани типове, затова Пит я прибра и я изпрати в Ашли Хол. Там тя постоянно имаше проблеми. Пит трябваше да употреби целия си чар, а и немалко средства, за да може да остане, докато завърши. Той мечтае тя също да следва медицина. Безсмислено е, тя никога няма да направи нещо, което изисква някакво усилие. Притежава известна интелигентност, това поне е сигурно. Но когато не може да получи нещо по най-лекия начин или пък баща ѝ не може да ѝ го даде, просто губи интерес.

— Всичко това не звучи особено добре. Защо стана така, Рут?

— Всичко започна още от деня, когато тя се роди. Между другото, като че ли това беше единственото нещо, в което участвах и аз. Знаете ли, че никога не ставах нощем, когато тя беше бебе? Още при първото ѝ проплакване Пит винаги вече беше на крака. Когато бе в къщи, вършеше всичко сам. А когато беше на работа, за детето се грижеше висококвалифицирана сестра, специално подготвена за гледане на малки деца.

— Но какво правехте вие тогава? — опитах се да си представя как е възможно една млада майка да е до такава степен изключена от грижите за собственото си дете.

— Играех тенис — тя замахна с ракетата. — Какво друго бих могла да правя.

— Все още не е късно, Рут. Пит се е опитал да поеме всички майчински задължения, но това не означава, че няма място и за вас.

— Той мисли, че не мога. Че „за нищо не ставам“, както обича да казва. Ако трябва да се сравнявам с него, наистина е вярно — тя седна потиснато на един стол и отметна от лицето си разрошените от вятъра коси. — Радвам се, че сте тук, Ейми. Толкова дълго ме слушахте, а аз не съм свикнала на това. Ще останете ли за вечеря?

— Да, с удоволствие. И ако не ви преча, мога да остана и през нощта. След обаждането по телефона Пит ще трябва да тръгне веднага и тогава поне няма да сте сама в къщата, докато го няма.

— Много мило от ваша страна — рече тя благодарно. — Когато мъжът се обади в пет часа, Пит ще хукне веднага и ще направи всичко, което искат от него. Дали ще доведе Лий в къщи или не, е съвсем друг въпрос.

— Да се надяваме на най-доброто. Макар и все още да си мисля, че десет хиляди долара могат да бъдат само шега на някоя банда гимназисти.

— Особено ме безпокои това, че по всяка вероятност си имаме работа с аматьори — стана и закрачи из помещението, докато най-сетне спря до бара.

— Искате ли да пийнете нещо?

Наистина имах нужда. Но се поколебах. Ако пиех с нея, щях твърде много да я окуража, от друга страна, ако откажех, можеше сама да започне да се налива до безкрай.

— Само една чашка — реших най-сетне. — Ще я изпием тук и после ще се качим за вечеря.

Така и направихме. Тя пи съвсем малко, после се опита да хапне нещо и аз си спомних, че никога не ядеше много.

По-късно момичето ме заведе в стаята за гости на първия етаж. Големият, висок салон по средата на къщата обхващаше височината на всичките три етажа. Минахме и покрай стаята на Лий, чиято врата бе полуоткрехната.

— Надявам се госпожица Лий да е добре, където и да се намира в тази минута — рече момичето, като подсмърчаше силно. — Как можа да се случи, тя беше толкова мила!

— Всичко ще се оправи — казах аз с увереност, каквато в действителност не чувствах.

Тя отвори вратата на голямата, красиво обзаведена стая за гости и ме остави сама, след като погледна дали има кърпи в банята.

Изгасих лампите и си легнах, но забелязах, че отвън нахлува толкова много светлина, че предметите в стаята се виждат съвсем ясно. След като вече бях посвикнала с бръмченето на климатичната инсталация, чух ритмични удари. Станах, приближих се до прозореца и разтворих ефектно щампованите завеси. Погледнах надолу към Рут, която играеше с автоматичния си партньор.

„Е, да — казах си. — По-добре тенис, отколкото алкохол.“ И се върнах в леглото.

Дълго се въртях, докато най-сетне се отпуснах. Искаше ми се да зная къде е Пит и какво прави. Той вечеря с нас, но не направи никакво усилие да успокои Рут или да проведе някакъв нормален разговор. Изглеждаше напълно погълнат от собствените си планове и грижи. След вечерята се оттегли в библиотеката и затвори вратата зад себе си. Без съмнение щеше да стои там, до телефона, до пет часа сутринта. Мислех си колко различна беше къщата без Елен Хауърд. Винаги, когато бях идвала, тя също бе тук. Питах се дали сега липсва на Пит.

Заспах късно след полунощ, когато Рут вече си бе отишла от корта.

Сигурно бе някъде около три, когато се събудих от неясен шум. Седнах в леглото и отначало си помислих, че Рут ме вика. Не я бях чула да се качва по стълбите на връщане от корта. След като се заслушах още известно време, чух ясно как се отвори някакво

чекмедже. Съвсем леко и крадешком, сякаш не трябваше да бъде чуто. Шумът идваше от съседното помещение, от стаята на Лий!

Станах и отворих вратата към коридора. Вратата на Лий беше затворена, но отдолу се виждаше слаба светлина.

„Ама че работа“ — помислих си аз, като се питах дали вътре е Рут. Ако беше тя, сигурно беше пияна. С примирена въздишка натиснах бравата на стаята на Лий и влязох.

— Рут? — прошепнах аз. Фенерчето в ъгъла изведнъж угасна. — Рут, вие ли сте?

— О, по дяволите, която и да сте, по-добре си вървете — каза един приглушен глас, докато лампата светваше.

— Лий! — извиках аз. — Какво правиш тук? Как успя да избягаш?

Втурнах се към нея, за да се уверя, че е цяла и невредима и че не сънувам.

— Майка ти и баща ти знаят ли, че си тук? Добре ли си? Какво се случи? — просто не ѝ давах възможност да ми отговори.

Тя се отпусна на леглото, а дългата ѝ руса коса се разпиля по раменете. Носеше избелели оръфани джинси и тениска с надпис „Лекарите го правят по-дълго“. Идеята за надписа беше нейна. Нямаше сутиен и гърдите под тениската се движеха прекалено свободно.

— Какво правите вие тук? — поиска да узнае тя, пренебрегвайки въпроса ми. — Да не сте решила да поемете ролята на Елен?

Засмях се:

— Нямам нужда нито от работата, нито от положението на Елен в тази къща. Не, просто останах при майка ти. Тя наистина много се тревожи за тебе. Видя ли я?

— Не, не съм виждала нито нея, нито него. А и не искам. Дойдох само да си взема някои дрехи.

Тя предизвикателно се облегна на леглото си.

— Но, Лий, ти не можеш да причиниш това на родителите си. Знаеш ли, че те смятат за отвлечена? Вярно ли е?

— Отвлечена? — отметна глава назад и тихо се засмя. — Наистина ли се хванаха?

— Разбира се, че повярваха! Баща ти е приготвил парите и сега и двамата чакат обаждането в пет часа.

Тя силно се разкиска.

— Да, той ми каза, че са се хванали, но не допусках, че мама ще повярва. Но за него бях сигурна.

— Да не искаш да кажеш, че цялата история с отвличането е била твоя идея? И че си участвала от самото начало? — не можех да повярвам, че е способна да причини такова нещо на родителите си.

— По дяволите, я не се правете на толкова морална — рече тя остро и скочи от леглото, сякаш бе седяла твърде дълго. Приблужи се до гардероба и започна да тъпче дрехите си в една спортна чанта.

— Виж какво, Лий, ако мислиш, че имам намерение да те поучавам, се лъжеш. Напълно ми е безразлично какво правиш — бях ядосана и исках тя да го усети. — Но още повече се лъжеш, ако смяташ, че аз също ще участвам в тази игра на изнудване.

— Не бихте се опитала да ме спрете, нали? — погледна ме, в думите ѝ имаше лека заплаха.

— Казах ти, че ми е все едно какво правиш. Но аз уважавам майка ти и баща ти и няма да допусна да си мислят, че си отвличена, когато не си.

— Така-а, значи искате да изтичате и да им кажете, че съм тук, нали?

— Не, но ще им кажа да не се тревожат, защото именно ти си организираща тази подла история.

— По дяволите! — тя скръсти ръце пред гърдите си. Сега изглеждаше точно като дванадесетгодишна. — Вижте, съгласна ли сте да не им казвате нищо, преди да съм си отишла оттук? — каза тя най-накрая.

— Няма защо да бързам. Не искам да се бъркам в плановете ти, но и не искам родителите ти да мислят, че животът ти е застрашен от някакви похитители. Няма да допусна също така да дадат десет хиляди долара за някаква детинска игра. Чия беше всъщност идеята?

— Ах, на Ники — рече тя равнодушно. — Ники има чудесни идеи за това как може да се забавлява човек. И е много полезен.

— Какво искаш да кажеш с това „полезен“? Полезен, за да разиграе едно отвличане? Или полезен, за да изплаши хората до смърт? Или...?

— Не започвайте отново да ме поучавате — изрече тя вбесена. — Повече не искам да слушам никакви поучения. През целия си живот не съм слушала нищо друго, освен поучения.

Тя стисна устни.

— Ах, Лий — седнах до нея на леглото. — Не искам да ти чета морал. Нямам и право да го правя. Само се опитвам да ти обясня, че майка ти и баща ти са полудели от тревога. Помисли само за миг какво им причиняваш.

— А те някога да са помислили какво ми причиняват? — поиска да узнае тя.

— Какво искаш да кажеш? Какво са ти причинили?

— А какво не са ми причинили? — в очите ѝ проблеснаха гняв и неприкрита враждебност. — Я погледнете мама. Ако не пие, играе тенис. Това е всичко, което прави, всичко, казвам ви. А татко! — тя се потърси.

— Какво прави той?

— Какво прави, питате? — тя кимна към стената. — Знаете какво прави. Всички знаят.

Тя въздъхна дълбоко и замълча. Аз също не исках да разговарям за онова, което „всички“ знаеха.

— Не знаете ли, че баща ми ме смята за съвършена? — усмихна се очарователно, като малко момиченце, но очите ѝ издаваха опита на зрелостта. — Бих искала да разбера какво ще мисли след тази история.

— Е, ако целта ти е била да докажеш, че не си съвършена, смятам, че напълно си я постигнала.

— Той ще обвини някой друг. Вероятно бедния Ники — притисна ръка към устата си и се разкикоти. Изведнъж отметна глава назад и се разсмя с цяло гърло. — Наистина, много бих искала да зная кого ще обвини, когато разбере всичко.

— Да разбере какво?

— Все едно — каза тя пренебрежително. — Не е важно! Важното е какво ще направите вие.

За миг се замислих. Намирах се в ужасно положение. Проблемът не беше да обясня на Рут и на Пит, че дъщеря им не е в ръцете на някакъв побъркан тип. Не, моят проблем бе как да подреда нещата във времето. Трябваше ли да изтичам долу и да им кажа, а после да се върна тук и да я задържа, докато те дойдат? Или да стана съучастница в измамата, като ѝ позволя да се измъкне от къщата, без да е говорила с тях?

— Преди да ти кажа какво ще направя, искам да чуя нещо от тебе. Къде смяташ да отидеш? Какво ще правиш сега, след като не успя да изнудиш баща си за тези десет хиляди долара?

— Ах, парите бяха идея на Ники. Просто искахме да заминем заедно. Това бе най-важното. Не искам глупавите му пари. Не е там проблемът.

— Може би те са проблем за Ники, но се надявам, че ти ще се справиш. Виж, нека слезем долу и да поговорим с родителите ти. Така или иначе баща ти винаги ти е позволявал да правиш каквото си искаш. Ще бъде по-добре за всички ни, ако му кажеш какви са намеренията ти и го успокоиш.

— Не, не — поклати глава тя. — В никакъв случай няма да слеза долу. Изчезвам и не желая преди това да имам никакви сблъсъци с него.

— Ники ще може ли да те издържа? — реших да опитам нещо друго.

Тя се разсмя.

— Кой го интересува това? Съвсем не търся някой да ме издържа — поклати глава, привидно ужасена. — Е, хайде, решавайте. Ще ги повикате ли или не? Но знайте, че пак ще го направя. Не могат да ме задържат тук.

Видях предизвикателството в очите ѝ и се предадох. Освен това наистина ми беше все едно. Достатъчно голяма беше, за да знае какво прави. Години наред Пит бе провокирал това поведение. Но при Рут нещата стояха другояче. Сигурно бе направила много грешки. Бракът и детето ѝ се бяха изплъзнали и тя също имаше определена вина. Съжалявах я. Мислех, че на нейно място щях да се държа по друг начин, но кой можеше да е сигурен кое е най-доброто. Станах и тръгнах към вратата.

— Отивам в банята — рекох на Лий, като ѝ обърнах гръб. — След това ще слеза долу и ще кажа на майка ти и баща ти, че си добре.

От вратата я погледнах още веднъж. Тя се усмихваше.

Изпълних обещанието си. Когато за втори път тази нощ напуснах стаята си, се загърнах плътно в халата, надявайки се, че съм постъпила правилно. Когато минах покрай стаята на Лий, видях, че там е тъмно. Очевидно се бе измъкнала също тъй тихо, както беше дошла.

Слязох надолу по стълбата в осветеното антре. Рут лежеше на дивана в дневната. На ориенталското килимче до нея имаше съборена празна чаша. Късата ѝ пола за тенис се бе вдигнала и отдолу се подаваха дантелените ѝ бикини, които изглеждаха предназначени най-вече да бъдат видени. В застоялия въздух се усещаше мирис на хвойна. Поколебах се дали да не си налея един джин, преди да я събудя, но се отказах с мисълта, че по-късно ще имам по-голяма нужда от него.

Обмислях какво точно да направя. Имаше вероятност Пит още да е буден и ако поговорех първо с него, той щеше да ми помогне при Рут. Но някак си имах чувството, че Рут би се радвала да поговоря първо с нея като с майка.

Коленичих до дивана и леко я докоснах по рамото:

— Рут — прошепнах. — Рут, събудете се!

Изненадана, тя веднага отвори очи и в един кратък миг преди напълно да се беше събудила, видях в тях оголения ѝ страх.

— Какво има? — тя скочи на крака. — Нещо с Лий? Обади ли се той? — прокара ръка през лицето си, сякаш искаше да отмахне тежестта на съня.

— Не, Рут. Събудихте ли се вече? Трябва да ви кажа нещо.

— Да, будна съм, добре съм. Какво се е случило? Къде е Пит?

— Още не съм говорила с Пит. Първо исках да говоря с вас.

Погледна ме остро. Кожата ѝ бе загоряла и прорязана от бръчици. Подпухналите ѝ очи издаваха годините на нощно пиянство и вътрешната ѝ болка. Излишно бе да се питам кое е причинило поголеми поражения.

— Преди малко Лий беше тук — казах аз колкото се може по-предпазливо. Очаквах да избухне буря. И не бях съвсем сигурна дали

постъпих правилно, като я пуснах да си отиде.

— Добре ли е тя? — попита Рут напълно спокойно.

— Да, само искаше да си вземе някои дрехи.

Рут се усмихна горчиво и се облегна назад:

— Изобщо не е била отвлечена, нали?

— Не, тя е при някакво момче, Ники или нещо подобно. Познавате ли го?

— Знам за него — каза тя. — Не съм изненадана, а само облекчена, че нищо не ѝ се е случило.

— Рут, надявам се, че ще ми простите, задето не ви казах веднага. Но тя ми заяви, че ако го направя, веднага ще избяга отново. Знаете ли, не обичам да вземам решения, които засягат други хора. Дано разбирате, че нямах друга възможност.

— Не се безпокойте — тя равнодушно махна с ръка. — Познавам Лий по-добре от всеки друг в тази къща. Каза ли къде е или къде иска да отиде?

— Не. Каза само, че ще замине с Ники, но едва ли мисли да се жени за него.

— Естествено, че не — усмихна се горчиво Рут. — Тя достатъчно страда от нашия брак, за да пожелае такова нещо и за себе си. Не се тревожете, Ейми. Лий е корава като камък. Може да се грижи за себе си, а ако не се справи, ще се върне вкъщи.

— Благодаря ви, че ме разбирате, Рут. Не бих искала да направя нещо, което би наранило вас двамата.

— Тук вече има толкова болка, че едва ли някой би могъл да я увеличи — изрече тя тихо и като че ли на себе си.

Искаше ми се да ѝ кажа, че я разбирам. Но вместо това седнах до нея и я прегърнах през раменете.

— Нищо няма да ѝ се случи — казах аз по-уверена, отколкото бях.

— Зная. Не се безпокоя за нея. И все пак, благодаря — надигна се бавно и аз почувствах как се отдалечава от мене. Рут не бе свикнала да я докосват. Спомних си, че никога не бях виждала Пит да я докосва.

— Искате ли заедно да потърсим човекоядеца в пещерата му? — попита тя.

— Щом желаете — нямах смелост да ѝ откажа.

— Повярвайте ми, наистина го желая. Той ще подскочи до тавана и в тази ситуация не бих искала да съм сама срещу него — тя се приближи до бара, намери чиста чаша и си наля някакво питие. — Искате ли и вие едно?

— Не, може би по-късно, когато всичко ще е минало. Да вървим да поговорим с Пит.

Тя остави чашата и се извърна към вратата. В коридора музиката, която бях доловила преди малко, се чуваше още по-ясно. Пит се бе свил в едно кожено кресло, а на масата прел него имаше празна чаша. Дремеше, но при отварянето на вратата рязко се обърна към нас. Не се бях изненадала от положението, в което намерих Рут. Но когато прекрачих прага на кабинета на Пит, изпитах неприятно чувство. Веднага се досетих, че причината бе музиката. Не беше истинска мелодия, а само приглушен звук на барабани, в съпровод на електрическо пиано.

— Спри това проклето нещо! — извика Рут, Стори ми се, че в този момент нещо в нея се скъса.

Пит стана и намали звука.

— Какво искаш? — в гласа му имаше агресивност.

Предполагах, че тя още повече щеше да се увеличи.

— Ейми иска да ти каже нещо — Рут седна на едно кресло и ме остави да се оправям сама.

По дяволите. Не допусках, че тя ще ми прехвърли изцяло тази грозна история. Все пак разказах на Пит за Лий, преди смелостта ми да ме напусне напълно.

— Тя наистина е добре, Пит. Увери ме, че няма нищо общо с историята за отвличането и онези пари. Не мисля, че съзнателно е искала да ви нарани. Постъпила е глупаво и безотговорно, без да мисли за болката, която ви причинява.

Докато говорех, Пит не изрече нито дума. Стоеше до тонколоните и ръката му леко ги докосваше. Говорих дълго и продължих да го правя, дори когато вече няхах какво да кажа. Отчасти, за да намаля обидата от егоизма на Лий, отчасти за да наруша настъпилата тишина, но най-вече за да отложа избухването на Пит. Когато осъзна случилото се, очите му се присвиха. Той все повече се втрещаваше в мен. Ролята, която бях поела, не ми харесваше от самото начало, но сега наистина се чувствах отвратително. Пит с удоволствие

щеше да прехвърли вината на някой друг. Бързо щеше да мине в нападение и да атакува онзи, който му е под ръка. Аз му бях под ръка и макар и да знаех, че това е неговата защитна реакция, не можех да бъда особено спокойна.

— Значи вие самата решихте, че знаете кое е най-доброто за дъщеря ми? — устните му се свиха в иронична усмивка.

— Не, Пит. Просто разбрах, че не мога да направя нищо друго — говорех спокойно и се изправих решително, със съзнанието, че съм тук по негова покана и че мога да си тръгна, когато пожелаея.

— Защо, по дяволите, не ме извикахте? Защо просто я оставихте да си отиде? Боже мой, вече наистина не може да се разчита на никого! Смятах, че ще измислите нещо по-разумно, отколкото да я оставите отново да се измъкне! — със своите килограми и с безграничния си гняв той несъмнено се излагаше на риска от високо кръвно налягане и дори вероятен инфаркт.

— Рут, отивам да си легна — изрекох спокойно. — Пит, съжалявам, че не мога да ви кажа нищо повече, но ако не бях аз, вие все още щяхте да мислите, че Лий е отвлечена. Сега поне знаете, че не е в непосредствена опасност.

— Това показва колко малко знаете или колко малко ви е грижа — каза рязко той. — Ако нещо ѝ се случи, вие ще сте виновна.

— Ах, Пит... — изкуших се да се опитам още веднъж да му обясня, но после само изтърсих едно „По дяволите“ и напуснах стаята. За тази нощ се бях занимавала достатъчно със семейство Маркхам.

Напуснах къщата рано сутринта, докато всички още спяха.

Пътувах към жилището си в Комптън армс и се опитвах да отърся от себе си неприятните преживявания от нощта. Не помогнах да се поправят нещата и по всяка вероятност ги обърках още повече.

Имам лошия навик да се опитвам да помагам на хората. Зная, разбира се, че това не се смята за нещо лошо. Вероятно само начинът, по който го правя, ми създава толкова много проблеми.

Заповядах си да забравя грижите на семейство Маркхам и се похвалих, че съм искала да им помогна. Ако тази помощ бе влошила нещата, не бях аз виновна. Пит бе изтълкувал действията ми съвсем погрешно, но това си беше негов проблем.

Отворих вратата на удобно обзаведеното си жилище и отново изпитах благодарност, че то принадлежи единствено само на мен.

През лятото собственикът се беше съгласил да смени мокета, а аз сама бях боядисала стените. Поръчах пердета за големия прозорец и си позволих една голяма покупка, която и досега предизвикваше у мене радост и гордост — легло от антикварния магазин на „Кинг стрийт“. Поставих го до стената и наредих на него цяла дузина възглавнички. През деня го покривах с кувертюра в цвета на завесите, така че едновременно ми служеше и за канапе.

Обадих се в отделението, за да се уверя, че там има достатъчно хора на разположение. Дона изглежда се справяше добре в мое отсъствие, което много ме зарадва. Колкото по-бързо бе готова да ме смени, толкова по-скоро щях да се върна в „Бърза помощ“.

Сложих кафе и взех един душ. След нощното фиаско се чувствах уморена и измъчена и исках малко да си почина. Дългогодишните нощни дежурства ми бяха създали навика да спя по малко през деня. И тъй като наоколо нямаше никой, който да се дразни от това, спях, когато си исках. Бившият ми съпруг смяташе едва ли не за грях спането през деня и ми даваше за пример майка си. Наистина много се

смях, когато години по-късно установих, че тя всеки следобед си подремваше.

Седнах на масата и запалих с кафето първата за деня цигара. Щеше ми се да зная къде е в този момент Лий Маркхам или по-точно, къде е прекарала последните двадесет и четири часа. Беше реагирала доста странно, когато я попитах.

Опитах се да се поставя на нейно място и се изплаших. Веригите, които я свързваха с баща ѝ, бяха по-здрави от стомана. „О, боже, мислех си, а тя съвсем не е така неуязвима, както изглежда.“ Вероятно трябваше да реагира така, за да се превърне във възрастен човек.

Надявах се, че няма да ѝ се случи нищо непоправимо. Сложих чашата на мивката и си легнах. Може би изобщо не бях навредила на Лий, може би само ѝ бях помогнала.

След като дремнах около час, се отказах и станах. Съзнанието ми се беше прояснило, но имах тягостното чувство, че все още не познавам докрай проблемите на семейство Маркхам.

Питах се доколко тази история ще повлияе на отношенията ни в операционната. Най-добре би било да се държа с него хладно и съвсем служебно. По принцип никога не издавам предпочитанията си към хирурзите, макар че естествено с едни работя с по-голямо удоволствие, отколкото с други.

За да убия времето, извадих политурата за мебели „Джонсън“ и полирах хубавото си легло. Трябваше да правя нещо. Нямах друг избор, освен да продължа да работя с Пит Маркхам, и от мен зависеше да извлека най-доброто от тази ситуация. Колкото и мъчително да беше, зарекох се да не се отчайвам. Той трябваше да се примири с мен, както и аз с него.

8

През следващите два почивни дни се наложи да оперираме два апандисита, една рана от куршум и едно цезарово сечение. Вечерта сестрите вече се бяха облекли и се молеха да няма повече обаждания. Седях на бюрото си и преглеждах графика за понеделник. Както обикновено беше ужасно претоварен и само при вида му ми се зави свят.

Да си хирург тук означаваше да имаш добро положение.

Малко след полунощ приключих с разпределението на операционните зали. Всички сестри си бяха вече заминали. Огледах още веднъж стаята, изгасих лампите, заключих вратата зад себе си и поех по притихналите коридори към паркинга.

Слязох по стълбите, тъй като използвах асансьора само в изключителни случаи. Той бе истинска антика, по-бавен от краката ми и винаги миришеше на пот, на повръщано и на други трудно определими неща.

Октомврийската нощ бе твърде студена и аз побързах да прекося улицата и да стигна до колата си.

Тъкмо когато минавах покрай входа на Медицинския факултет, двойната врата се разтвори и един мъж се затича към мене. Изплаши ме до смърт.

— Сестро, сестро! — извика той. — Имам нужда от помощ!

— Какво има? — успях бързо да се съвзема от шока. Облечен беше в бяла престилка и бели панталони на санитар и вече не се страхувах. — Какво се е случило?

Той подръпваше ръкава на пуловера ми, очевидно, без да съзнава какво прави, защото нещо напълно го бе извадило от равновесие. В неясната светлина, идваща от уличната лампа на ъгъла, забелязах капчици пот по челото му.

— Един момент — рекох аз, докато той продължаваше да ме тегли за ръката към входа. — Вие не сте ли Йозеф?

— Да, да, аз съм. Вие ме познавате, нали? Всички познават Йозеф. Работя в анатомията. И точно там сега имам неприятности.

Сега вече си спомних точно. Наистина, всички познаваха Йозеф. Предполагах, че той работеше в тази болница по-дълго отколкото всеки друг.

— Какви неприятности, Йозеф? — сложих ръка на рамото му, за да го успокоя. Нямах особено желание да влизам в моргата след полунощ.

— Не зная госпожо, но там има един труп, който ми се струва, че съвсем не е на мястото си — от вълнение пристъпваше от крак на крак.

Потреперих и неволно погледнах към тъмните прозорци на моргата.

— Моля ви да дойдете, госпожо — той отново задърпа ръкава ми. — Елате и вижте дали не съм прав.

Не се чувствах склонна да разглеждам някакъв труп, който според него не беше на мястото си. Стоях неподвижна и разсъждавах трескаво как да се измъкна от положението. Първият ми импулс бе да повикам някой по-компетентен, но кого бих могла да обременявам със съмнителни истории в един часа през нощта?

— Окей — реших най-сетне. Щях да видя какво толкова е разстроило Йозеф, а после да се обадя на някого, който да се заеме със случая.

Той се обърна и тръгна нагоре по стълбите. Последвах го. След малко се озовахме в правоъгълния павиран вътрешен двор заграден отвсякъде от сградите на Медицинския факултет. На светлината на поставените в ъглите лампи сенките ни се движеха призрачно по паважа, докато го пресичахме. Дворът бе абсолютно празен, ако не се броеше малката дървена къщичка на портиера до входа. Когато минахме покрай него, видях светлините на колите, профучаващи по „Калхуун стрийт“. В тъмната и самотна къщичка на портиера нямаше никого. Отсреща, накъдето се бяхме запътили, пред северното крило на сградата, бе паркиран малък товарен автомобил, обърнат със задната си част към входа. Не се чуваше нищо, освен приглушения шум на нощния трафик и шумоленето на колосаната ми сестринска престилка. Побързахме да прекосим плаца. Имах чувството, че мястото ми не е тук.

Вътрешно потреперих при мисълта, че Йозеф знаеше всичко тук наизуст и че това място му беше като втори дом.

Той заобиколи колата и ми отвори вратата.

— Оттук нагоре, госпожо — посочи към стълбите, без да забелязва асансьора.

Стълбището беше слабо осветено, така че за първи път можах истински да разгледам Йозеф. Изглеждаше доста объркан. Качихме се по стълбите.

— Ето тук — той отвори вратата с надпис „Анатомия“.

Влязох в огромната зала и се огледах. Имаше тридесет или четиридесет маси, подредени в редици. Помещението беше много студено и се разтреперих. Знаех, че през деня залата е изпълнена с гласовете на студентите по медицина, които по двама на маса правеха дисекция на труповете. Знаех, че тогава във въздуха се носеха закачки, въпроси, указания, че кипеше трескава активност. Но през нощта, слабо осветена и пропита от остра миризма на формалдехид, залата излъчваше нещо зловещо.

— Какво искате да ми покажете? — запитах Йозеф, за да наруша тишината в помещението.

— Тя е оттатък — той посочи към една врата отдясно. Последвах го покрай редица от маси в едно по-малко помещение.

До отсрещната стена имаше дълбок басейн, а в средата на стаята — отводнителен канал. До вратата бяха поставени два дървени ковчега, а на една от масите, покрит с чаршаф, лежеше някакъв труп.

— Погледнете тук — той се приближи до масата. — Никога не съм имал такъв труп и мисля, че мястото му е някъде другаде. Откри лицето. Първото нещо, което видях, бяха златните обици. Вътрешно се съгласих с него, че този труп не трябваше да е тук. Следващото, което установих, беше, че познавам трупа.

Стоях пред тялото на Елен Хауърд и се вслушвах в ударите на сърцето си. Красотата ѝ личеше дори и сега, въпреки силните кръвоизливи по лявото слепоочие и около лявото око, което беше черно и подуто. Лявата ръка и лявото рамо бяха покрити с червени петна. Първата ми мисъл бе, че е пребита от бой. Но после, като си припомних някои неща от патологията, разбрах, че хематомите може да представляват и смъртни петна. Слепоочието обаче беше хлътнало. Вдлъбнатините бяха пълни със засъхнала кръв. Приличаше на фрактура на черепа. Аутопсията щеше да го изясни по-късно. А аз трябваше да реша какво да правя.

— Разбирате ли какво искам да кажа, госпожо — прекъсна мислите ми Йозеф. — Виждате, че мястото на този труп не е тук, нали?

— Да, Йозеф, разбирам — отвърнах тихо. Все още не можех да откъсна очи от Елен Хауърд или по-точно от онова, което беше останало от нея.

— Как се е озовала тук? — попитах Йозеф.

— По същия начин като останалите — той посочи към ковчезите до вратата. — Студентите докарват труповете с онази кола долу от Държавната болница.

— Искате да кажете, че този труп също е дошъл от Държавната болница?

— Точно така, госпожо. Отворих ковчега и тя беше вътре.

Почувствах се объркана. И аз като Йозеф знаех как идват труповете за анатомията, и Елен Хауърд не би могла да се окаже между тях. Държавната болница бе една от най-старите и най-големи психиатрични болници на Юга. Ако душевноболните надживееха своите семейства или пък семействата им не се интересуваха от тях, те минаваха под попечителството на държавата. След смъртта им често ги докарваха в Медицинския факултет.

Но това по никакъв начин не даваше отговор на въпроса как Елен Хауърд се бе озовала в ковчег, идващ от психиатричната болница.

Йозеф прикри лицето и с чаршафа и се приближи до единия от ковчезите. Вдигна капака и каза:

— Тук я намерих, госпожо. Тук вътре.

— Благодаря, Йозеф — казах аз, извърщайки лице. — Нека помислим малко.

Честно казано, не знаех какво трябва да направя най-напред. Разбира се, че трябваше да уведомя полицията и служителите на Медицинския факултет, но кого по-напред — това бе проблемът. Щях да се обадя и на Пит Маркхам, макар и никак да не ми беше приятно.

— Знаех го през цялото време — за първи път Йозеф се усмихна, защото най-сетне бе успял да прехвърли проблема си на мене. — Знаех го още в момента, когато повдигнах малката дама от ковчеза. Знаете ли как разбрах?

— Не, Йозеф, как? — чувствах, че той искаше да ми разкаже.

— Ами защото тя е съвсем здрава! — извика той, като че ли бях пропуснала нещо съвсем очевидно. — Онези, които идват тук, са или ненормално дебели, или ненормално слаби. Те, бедничките, обикновено нямат никой, който да се грижи за тях, а тази тук е, сама виждате. Изглежда твърде здрава, за да е една от тях.

— Напълно сте прав, Йозеф.

— И още нещо — рече нетърпеливо той. — Тук досега не съм виждал никоя с червило, с лакирани нокти на краката и с обици. Забелязах ги веднага, след като я извадих. И си казах: „Йозеф, мястото и не е тук!“

— Имате пълно право, Йозеф. Истинско щастие е, че вие сте я намерил, а не някой друг.

— Сам съм тук и виждам всички трупове.

— Йозеф — прекъснах го, преди да може да продължи, — кога дойдоха тези трупове от Държавната болница?

— Късно вечерта. Момчетата ми се обадиха вкъщи след вечеря и ми казаха, че са се върнали.

— Но не ги ли карат обикновено през седмицата? Имам предвид, че е неделя — или по-скоро понеделник сутринта.

— Така е — кимна той. — Момчето замина в петък и в петък трябваше да си дойде. Но се обадил вкъщи на доктор Уилкис и му

казал, че нещо го е задържало и че ще пристигне в неделя през нощта. Така и стана.

— Значи е имало много време — разсъждавах гласно аз. — Вижте какво, Йозеф, трябва да се обадим на няколко места и да съобщим за нея. Има ли телефон тук? Не искам да паникьосвам цялата болница, преди да съм се обадила в полицията.

Очите му се разшириха:

— Полиция? Да уведомим полицията?

— Разбира се, Йозеф. Знаете много добре. Видял сте достатъчно, за да ви е ясно, че тя не е умряла от естествена смърт като останалите и че едва ли сама е пропълзляла в този ковчег.

— Ясно — съгласи се той. — Съвсем ясно.

— Трябва ни телефон, Йозеф — напомних му отново. — Всички стаи за дежурство ли са затворени?

— Да, да, началството заключва стаите, но долу има един телефон, който ще свърши работа.

— Да вървим тогава.

— Да, да — ухили се широко той, — ще ви покажа апарата и вие ще се обадите, но бих искал да чуя какво ще каже доктор Уилкис, когато му позвъните. Той винаги казва, че единственото му предимство като преподавател по анатомия е, че пациентите му не звънят посред нощ. Аз също се усмихнах.

— Тази нощ ще го изненадаме. Покажете ми пътя.

Той отвори вратата и изгаси осветлението, след като излязохме.

— Не — рекох аз и се обърнах. — Не го правете. Оставете лампите да светят.

Той светна отново и ме погледна.

— Не искате тя да лежи сама в тъмното, госпожо, нали? — запита тихо.

— Да, Йозеф, не искам да бъде сама.

Той внимателно затвори вратата и ние тръгнахме обратно към вратата на залата, покрай покритите маси. Не обичах особено Елен Хауърд. Според моите представи тя беше прекалено самоуверена. Нямаше нито една слабост, която да ѝ придаде нещо по-човешко. Никога не я бях виждала с неподредени коси, с някоя гънчица по дрехите или по лицето, на никого тя не би позволила да се отнесе пренебрежително към високото ѝ положение на „асистентка“ на Пит

Маркхам. Особено дразнещо бе нейното убеждение, че всички ѝ завиждат заради това положение. Никой не ѝ завиждаше, повечето дори ѝ се присмиваха.

Намерихме стаята на една от секретарките отключена. В едно от чекмеджетата, до несесер за маникюр, открих телефонен указател. Известно време се рових из номерата, чудейки се на кого първо да се обадя. Съзнанието ми все още бе обсебено от Елен Хауърд, която лежеше върху дисекционната маса няколко етажа по-нагоре и призрачно се усмихваше.

Най-сетне реших да се обадя на доктор Уилкис. В края на краищата това беше негова територия. Разговорът беше интересен, защото, както бе споменал Йозеф, доктор Уилкис не беше свикнал да го будят посред нощ.

— Какво казахте? — измърмори той, когато му съобщих какво сме открили. — Да не е някакъв виц? — започваше да се събужда — Вижте какво, която и да сте, имам четиридесет трупа в залата. Защо трябва да ме безпокоите заради един от тях? По дяволите, какво казахте? — най-сетне успях да задържа вниманието му.

След като още веднъж му повторих всичко, реши да уведоим декана на Медицинския факултет и Пит Маркхам, за което сърдечно му благодарих. Нареди ми да се обадя в полицията и да остана на „мястото на произшествието“.

Затворих телефона и погледнах към Йозеф, който не бе изпуснал нито дума от разговора.

— Доктор Уилкис скоро ще бъде тук, Йозеф. Бяхте прав, той не обича да го будят през нощта.

Усмигнахме се един на друг и изведнъж ми хрумна нещо, за което трябваше да се сетя по-рано.

— Йозеф, щом това тук се разчуе — а то сигурно ще стане бързо, служителите от болницата няма да издържат от любопитство. По-добре е да заключите външната врата.

— Да, да, сигурно сте права — но не изглеждаше никак въодушевен от идеята да мине сам през цялото фойе.

Стори ми се, че в този момент и двамата мислим за едно и също. Трупове бяха стояли в колата твърде дълго — от момента, когато шофьорът му се бе обадил вкъщи, докато той беше дошъл дотук. Който и да беше сложил тялото на Елен в ковчега, сигурно го беше сторил отвън, в правоъгълния вътрешен двор, и не беше изключено все още да се навърта наоколо.

Вероятността наистина беше малка, защото той не би се задържал тук повече от необходимото. И все пак не бих се обзаложила, защото в този комплекс имаше ужасяващо много празни помещения, стълбища и камери.

— Вървете, Йозеф — настоях аз. — Трябва да минете само през фоайето, а след минута вече ще съм се обадила в полицията.

— Да, да — рече потиснато той.

Нямаше нужда да търся следващия номер, защото вече бях решила да не избирам дежурния, а директно да се свържа с Люк. Макар и да бяха минали месеци, откакто не бях му се обаждала, си спомнях номера много добре.

— Люк — запитах аз, чувайки неговото рязко „Да?“. Винаги се будеше бързо.

— Люк, аз съм Ейми.

Последва дълга пауза и чух как той въздъхна дълбоко.

— Ейми... — изрече той почти шепнешком. — Добре ли си? Имаш ли нужда от мен?

— Да. Няма да повярваш, но изглежда, че тук, в болницата, е извършено убийство.

— Къде си сега?

— В Медицинския факултет в северното крило. Трупът е горе в анатомията.

— Добре, остани там. Ще дойда след петнадесет минути.

Затворих и за първи път откакто Йозеф ме бе довел тук, се почувствах малко по-добре. Люк Къмингс си разбираше от работата. Независимо от личните проблеми, които имахме, нямаше по-добър от него.

Йозеф се върна в стаята. Седна на един стол.

— Вече сме заключени — рече той, вперил очи във вратата.

— Така е по-добре, Йозеф — уверих го аз. Честно казано, не се чувствах особено щастлива при мисълта, че съм заключена в това

огромно старо здание. — Сега само трябва да седим тук и да чакаме, докато всички дойдат. Спомнете си онова, което сте правили тази вечер, за да разкажете на полицията. Ще ви питат кога сте дошли и дали сте забелязал някого наоколо. Неща от този род, както знаете. Трябва да се обадя и в болницата, за да знаят къде съм.

Напълно бях забравила, че съм на разположение тази нощ и че в централата не знаеха къде съм. Свързах се веднага и с облекчение научих, че никой не ме е търсил. Помолих се на светеца закрилник на преуморените и изтощени сестри и приех останалата част от нощта да бъде така.

От стаята, където бяхме, се виждаше част от вътрешния двор, така че видяхме пристигащите коли.

Първ беше доктор Уилкис. Предположих, че дори не си е позволил да се срещне и измие. Не бе завързал дори обувките си и връзките им се развяваха на всяка крачка.

— Разкажете ми всичко още веднъж — нареди той, дишайки тежко. — Коя сте вие и какво сте намерили? Проклятие, Йозеф, какво става тук?

— Не зная, докторе — отвърна Йозеф.

— Аз съм Ейми Боланд, старша сестра в операционната — казах му за трети път през тази нощ. — Елате в тази стая и докато чакаме полицията, ще ви разкажа всичко.

— Не — заяви той и тръгна към стълбите. — Не, по-добре е да се кача горе в залата по анатомия и да видя сам.

— По-добре е да изчакаме, доктор Уилкис. Никой, освен мен и Йозеф не се е качвал горе. Опитах се да не докосвам нищо. Полицията сигурно ще остане доволна, ако всичко бъде непокътнато.

— Естествено, естествено — той потриваше ръце от възмущение. — Напълно ясно. Ще почакаме полицията. Йозеф, как по дяволите се случи това?

— Струва ми се, докторе — измърмори Йозеф.

Но доктор Уилкис не беше очаквал отговор. Върнахме се обратно в стаята. Той отпусна кокалестото си тяло в креслото до бюрото и обхвана главата си с ръце.

— Можете ли да си представите какво ще каже управителният съвет? — простена той. — Ами вестниците? О, боже, а

законодателните органи? И то тъкмо когато търсим средства за образователната си програма! Как, по дяволите, се случи това, Йозеф?

— Госпожо Боланд? Така ли беше името ви? — погледна ме така, сякаш не ме възприемаше като сестра. — Коя казахте, че е — че е била? Сестрата на Пит Маркхам, струва ми се?

— Да, казва се Елен Хауърд. Сигурно често сте я срещал. От много години е при него.

— Дребна жена? Много изрядна? Винаги на една стъпка след него като добра китайска съпруга?

— Да — усмихнах се аз на сравнението му, тъй като това бе сполучливо описание на Елен.

Видях, че още една кола зави във вътрешния двор и по изтръпването на краката си познах, че е Люк. По-добре да не ме питат защо. Той има някакво излъчване, което винаги улавям. Факт е — никак не ми е приятно да го установя, — че тялото ми реагира, независимо от разума и волята. По-просто казано, разумът ми не харесва Люк Къмингс, но тялото ми има друго мнение по въпроса.

— Това сигурно е полицията — рекох аз и станах. Появи се и втора кола, този път със синя светлина и сирена.

Очевидно Люк бе информирал екипа си. Докато вървах през фоайето, за да отворя, чух в далечината още една сирена.

Надявах се, че ще успея да се овладеея. Люк Къмингс, например, винаги можеше да ме разсмее. Нямаше значение колко щуро или сериозно е нещо, той винаги ме караше да се чувствам някак по-уверена и по-бодра.

— Ейми — каза той и съвсем спокойно застана до вратата, без да обръща внимание на доктор Уилкис и Йозеф, които вървяха след мен.

— Как си, Люк? — запитах колкото се може по-хладно.

— Ейми — повтори той. — Добре ли си?

— Да, добре съм — въпреки всичко се усмихнах. Носеше стария сив костюм, който ми беше толкова близък, колкото и топлината в очите му.

11

Той се обърна към доктор Уилкис:

— Лейтенант Къмингс от отдела по убийствата. Покажете ми трупа, а после искам да говоря с всички вас.

— Аз самият още не съм видял трупа. Току-що пристигнах — каза доктор Уилкис. — Йозеф е този, който я е намерил.

Люк се извърна към него и му подаде ръка. Йозеф я разтърси силно и каза:

— Тя е горе, сър. Занесох я там заедно с другите — не знаех — видях едва когато я извадих от ковчега. Горе е.

— Е, да вървим тогава — рече Люк. Махна на тримата мъже, които бяха дошли с него. Единият носеше черно сандъче, вторият фотоапарат, а третият — бележник.

Доктор Уилкис ги последва, но аз останах на мястото си. Нямах желание още веднъж да видя Елен Хауърд, и то под ослепителната светлина на светкавиците.

Върнах се в малкия кабинет и седнах. Чувствах се уморена беше минало твърде дълго време, откакто бях станала. И изглежда щеше да мине още доста, преди да мога да си легна.

В двора се появиха още едни фарове и опасно се приближиха до сградата. Чух изскърцването на гумите, когато шофьорът натисна спирачките.

Надигнах се с въздишка и се приближих до вратата. Сигурно беше Пит Маркхам. Почука на вратата преди още да съм стигнала до нея.

— Пуснете ме вътре! — извика той.

Измъкнах резето и отворих вратата. Той ме бутна настрана.

— Къде е тя? Ейми! Какво по дяволите, правите тук? — очите му претърсваха коридора, сякаш очакваше да намери Елен тук. Облечен беше безупречно, както винаги, но въпреки това изглеждаше объркан и изключително напрегнат.

— Тя е горе в залата по анатомия. Полицаяите също са там. Защо не изчакате тук долу? Можем да седнем в онзи кабинет.

Изглежда ме, сякаш си бях изгубила ума.

— Да седнем! — извика той. — Защо трябва да седя там? Качвам се горе!

Затича по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж. Свих рамене и се върнах в стаята. Чух гласове отгоре, когато Пит влезе. Не ме интересувахе повече. Както казах, бях уморена.

Дремах около половин час в креслото на секретарката, докато ме събудиха стъпки по стълбата. Знаех, че Люк ще иска показания от всички и бях повече от готова да дам своите, а после да си вървя вкъщи. В 2,30 през нощта, след шестнадесет часа дежурство, дори и Люк Къмингс вече бе загубил своя чар.

Влязоха Люк и Йозеф, следвани от Пит.

— Седнете Йозеф — рече Люк и посочи стола до мен. — Искам да ви задам още няколко въпроса и после да поговоря с госпожа Боланд. Доктор Маркхам, защо не изчакате във фойето?

— Вижте какво, лейтенант — рече Пит, — тя беше моя асистентка и искам да присъствам на цялото разследване. Трябва да открия кой го е направил.

— Няма да го научите от тези двамата. Защо не ме оставите да си гледам работата? Ще ви държа в течение — каза твърдо Люк. Сложи ръка на рамото на Пит и го изведе навън. Малко след това се върна и затвори вратата.

— Е, Йозеф, започвайте — той измъкна един черен бележник. — Разкажете ми всяка подробност от почивните дни, като започнете от петък вечерта, когато студентите са отпътували за Колумбия.

Мина още цял час, докато Люк най-сетне остана доволен от онова, което беше чул. Междувременно тялото на Елен беше откарано с една полицейска линейка, по всяка вероятност в държавната морга за аутопсия.

Когато се приближих до външната врата, видях, че Пит седи на стълбите. Пристъпих към него, но той не вдигна глава.

— Пит, искате ли да ви откарам вкъщи?

— Какво? О, не, не — махна с ръка той. — Вече съм добре. Просто ще отида в отделението и ще прекарам останалата част от нощта там. Няма смисъл да се връщам вкъщи и да будя всички.

— Всички? Лий върна ли се?

— Какво? Ах, да, тя е у дома. Тази сутрин се прибра. Нищо особено, типични хлапашки истории.

Спокойствието му ме изненада. Нещо се беше променило откакто бях у тях.

— Радвам се, Пит. До скоро, щом като с нищо не мога да ви помогна — отново тръгнах към вратата.

— Ейми — извика Люк — почакай една минута.

Довърши разговора си с един от своите хора, докато аз послушно чаках до вратата. Приблжих се към мен.

— Да те откарам ли до вкъщи?

— Благодаря, но колата ми е отсреща. Все пак, много мило от твоя страна.

— Ела тогава. Ще те изпратя поне до там.

Не протестирах. Бях твърде уморена. Освен това навън бе все още тъмно и във въздуха лежеше споменът за насилие.

Минахме бързо покрай ъгъла към паркинга. Отключих колата си и се качих.

— Ейми — Люк се облегна на вратата. — За мен е важно да науча малко повече за отношенията между хората, замесени в този случай. Ще ми помогнеш ли?

— Едва ли ще мога — спомних си отвличането на Лий и се запитах дали Пит ще разкаже това на полицията. Сигурно не, доколкото го познавах. Щеше да си мисли, че първият случай няма нищо общо с втория и засяга единствено него. И вероятно той нямаше никаква връзка със смъртта на Елен. Аз обаче разбирах, че двете необикновени събития, които се бяха случили само за една седмица на тази група от хора, сигурно щяха да заинтересуват Люк.

— Добре, върви вкъщи и се наспи. Ще ти се обадя утре сутринта или по-точно днес през деня.

— Лека нощ, Люк — запалих колата и излязох на заден ход от паркинга. Фаровете ми осветиха Люк, който наблюдаваше отпътуването ми.

Пътувах полужаспала към къщи. Почти не помня как стигнах до „Комптън армс“. Свалих сестринското облекло и бельото си и грижливо ги сгънах, за да са готови, в случай че ми се обадеха. Влязох

в банята, мислейки отново за привилегиите на една живееща сама жена: банята винаги беше свободна.

Спах в продължение на девет часа. Щом се събудих, веднага се обадох в операционната.

Дона ме увери, че всичко е минало добре и че в две от залите все още оперират.

— Чухте ли какво се е случило вчера? — попита тя. — Елен Хауърд, сестрата на доктор Маркхам, е намерена в Медицинския факултет! Била е убита! — гласът на Дона трепереше от вълнение.

— Да, чух вече — казах аз. — Научихте ли нещо друго?

— Ами, всички говорят само за това — можех да си представя. — Полицията е навсякъде, разпитват, вземат отпечатыци и изнервят всички.

— Дори и в операционната?

— Не. Тук горе никой не е идвал.

— Дръжте ме в течение. Кой ще дежури тази нощ? Сиймор и Бейтс?

— Да. Може би най-сетне ще имате една спокойна нощ. Наистина работихте много.

— Така беше — съгласих се аз и затворих след един приятелски поздрав.

Докато пиех кафето си, се опитвах да подредя нещата. Как бе възможно трупът на Елен да се окаже в един транспортър заедно с другите трупове?

Точно когато кафето престана да ми действа, иззвъня телефонът. Беше Люк.

— Събуди ли се вече? — попита той.

— Почти — отвърнах му аз. — Как напредва разследването?

— Бавно засега. Още нямаме резултата от аутопсията, макар да ми е ясно, че ударът в слепоочието е бил смъртоносен. Все пак интересно е да узнаем какво е яла и дали в кръвта ѝ има нещо, което трябва да имаме предвид.

Имам здрав стомах и съм видяла доста нещо по време на дежурствата, и все пак сега, без да съм закусила, почувствах, че ми прилошава при мисълта за последното ядене на Елен Хауърд.

— Знаеш ли, Ейми. Реших, че това е добър повод да те посетя вкъщи и съм долу във фойето. Може ли да се кача и да поговорим?

За секунда се поколебах, преди да се съглася. После привидно спокойно влязох в кухнята и взех още една чаша, но ръцете ми трепереха.

Звънецът издрънча още преди да съм готова да го посрещна. Но не ми оставаше нищо друго, освен да издържа.

Отворих вратата и в продължение на няколко мига се гледахме мълчаливо. Сетих се за един баскетболен отбор от Северна Каролина, който успя да спечели шест точки през последните десет секунди от играта.

— Какво намираш за толкова весело? — отвърна Люк на усмивката ми.

— Влез и ще ти кажа. Сядай, ще донеса кафе.

Седна до масата и огледа с одобрение обстановката.

— Променила си някои неща, откакто за последен път бях тук.

— Малко — не исках да говорим за последното му посещение.

— Е — той сложи захар в кафето си. — Защо ми се смееше?

— Не на тебе. Мислех за един баскетболен мач в Каролина.

— А, за „Петлите“.

— Не, не за Южна Каролина, а за шампионите от Северна Каролина — рекох аз със страстта на просветен фанатичен баскетболен запаляно.

— Мислех, че харесваш „Петлите“ — каза той с леко разочарование.

— Така е, но „Ей Си Ди“ има превъзходни отбори.

— Вярно е — съгласи се той.

Разговорът замря, отпихахме от кафето и гледахме през прозореца.

— Обсъдихме спорта, не искаш ли сега да поговорим за времето? — попитах с усмивка.

Той също се ухили и се наведе през масата.

— Да оставим времето и да минем направо към новините.

— Не искаш ли да ми разкажеш за Елен Хауърд?

Послушно му разказах всичко, което знаех за нея, а то съвсем не беше много. Тя бе неприятна личност и никой в болницата не беше

особено близък с нея.

— Има само един човек, който може би знае нещо за личния й живот — рекох колебливо.

— Кой е той?

— Работодателят й. Пит Маркхам, доктор по медицина. Работеше от години с него и почти бе станала член на семейството.

— Вече говорихме. Каза ми, че е била отлична сестра, но че не знае къде и с кого е прекарвала свободното си време.

Погледнах го изненадано.

— Защо ме гледаш така? — попита той.

— Ами, това са само клюки, Люк, но от онзи вид клюки, които са толкова стари, че вече всички ги приемат за чиста монета. Факт е, че всеки, който ги познава, смята, че между тях има нещо — или по-скоро е имало.

— И ти ли?

— Честно казано, не знам — рекох с въздишка и отново седнах. — Никога не съм видяла нещо, което да го докаже. И все пак имах такова чувство. Те почти винаги се държаха като семейна двойка, която е женена много отдавна. Може и нищо сексуално да не е имало между тях, но ми се струваше, че тя живее само за Пит.

— Казваш, че е била като член от семейството. И госпожа Маркхам ли се отнасяше така с нея?

— Е, може би не съвсем. Рут Маркхам я толерираше до известна степен. Нещо като семеен обслужващ персонал, от който никога не можеш да се отървеш. Рут пие твърде много — предполагам и това обстоятелство е допринесло, за да се примири с положението.

— Не я познавам. Възможно ли е да се е стигнало дотам, че да реши да отстрани „обслужващия персонал“?

— Рут? Не... не, не вярвам. Рут се е предала още преди години. Не съм и сигурна дали тази история толкова я интересува, за да превърти чак дотам — опитах се да си представя Рут Маркхам като убийца. — Например миналата седмица тя посрещна историята с дъщеря си с голямо самообладание. Пит разказа ли ти?

— Не. Какво се е случило с дъщеря му? — Люк разхлаби вратовръзката си.

— Не се учудвам, че го е премълчал. Наистина бе много мъчително за него. По всяка вероятност си е мислел, че случаят не

представява интерес за теб. Искаш ли още кафе?

— Не, благодаря — той си играеше с лъжичката. — И какво се е случило с дъщеря му?

Разказах му накратко за „отвличането“ и за нощната ми среща с Лий в спалнята ѝ.

— Нощес Пит ми каза, че вчера сутринта се е прибрала вкъщи, но не съм го разпитвала подробно. Изглеждаше смазан от смъртта на Елен.

— Хм — той погледна от прозореца. После се обърна към мен: — Не знаеш ли къде е била по време на „отвличането“?

— Не. Може би с Ники някъде по плажовете или кой знае къде.

И двамата се загледахме през прозореца. Забелязах няколко перести облака, които подсказваха промяна във времето.

— Разказа ми доста неща, за които си струва да помисля. Винаги е от полза да се познават онези, които са били близки с жертвата. В повечето случаи се оказва, че жертвата е познавала убиеца.

При тази обезпокояваща мисъл пред очите ми преминаха лицата на хората, които познавах Елен. Аз също познавах повечето от тях.

— Обясни ми едно нещо — настоя Люк. — Има ли някаква особена причина, поради която студентите пътуват до Държавната болница нощем или да речем вечер?

— Не. Освен тази, че не могат да си позволят да пропуснат лекции. Затова тръгват късно.

— Искаш ли тази вечер да вечеряме заедно? — попита неочаквано той.

Дъхът ми спря, мислите ми бяха като парализирани.

— Не, Люк, не тази вечер — изрекох най-сетне, надявайки се гласът ми да звучи нормално.

И двамата погледнахме навън.

— Е, тогава някой друг път — рече той и стана.

— Може би — отвърнах аз, докато един тъмен облак минаваше покрай прозореца.

Люк отдавна си беше отишъл, а аз все още седях пред чашата си с кафе и се взирах пред себе си. Не бях гладна, макар че времето за ядене отдавна бе минало. Нямах желание и отново да легна да спя.

Наистина скучаех и се чувствах самотна. С въздишка погледнах часовника. Показваше осем: очаквах ме дълги празни часове. Пратих Люк Къмингс по дяволите, задето се бе втурнал в моя грижливо подреден живот.

За да изляза от апатията, станах решително и си направих един хамбургер. Сложих му много лук, изядох го целия, а после съжалих, че съм го сторила.

Без да зная защо точно, се приближих до телефона и се обадох у Маркхам. Помолих да ме свърже с Рут.

— Рут, аз съм Ейми Боланд. Току-що си мислех за вас. Научихте ли нещо ново за смъртта на Елен?

— Не — отвърна тя несигурно. После прошепна: — Изчакайте малко да отида до другия телефон.

Почаках докато отново се обади.

— Ейми? Чувате ли ме?

— Да. Надявам се, че не ви обезпокоих.

— Ни най-малко. Но Лий и Пит са долу и не искам да чуват как говорим за смъртта на Елен.

— Предполагам, че това е удар за всички вас. Бяхте толкова близки с нея — рекох предпазливо.

— Може и така да се каже — в гласа й имаше горчивина. — Но да отговоря на въпроса ви — не знаем нищо ново. Днес вероятно се е състояла аутопсията, но не знаем резултата. Пит беше бесен, че не го допуснаха. Изобщо не мога да проумея защо той толкова държеше да бъде там.

Аз също не го разбирах. Аутопсиите са грозна история, дори и когато не познаваш трупа. Не проумявах защо Пит е искал да присъства на аутопсията на жената, която толкова добре бе познавал.

После изведнъж си помислих, че е възможно да е настоявал толкова именно защото е знаел, че при всички случаи ще му бъде отказано.

— Всичко е толкова странно, Рут. Казвам ви, че никога в живота си не съм била така уплашена, както когато я видях в анатомията. Оня, който я е сложил в ковчега при другия труп, сигурно не е предполагал, че ще бъде забелязана. Или пък си е позволил една жестока шега?

— Шега? — Рут явно възприе думите ми буквално. — Едва ли. Би било прекалено ужасно.

— Така е. Но от друга страна убиецът вероятно е мислел, че това е идеалният начин да се освободи от трупа. Ако Йозеф я беше балсамирал и я беше дал за дисекция на някой лекар или студент, полицията нямаше да има за какво да се хване. Просто щяха да я смятат за безследно изчезнала.

На другия край на жицата настана дълго мълчание. После тя каза:

— Нямам сили да мисля за всичко това. Но кажете ми само как е разбрал Йозеф, че тя не идва от Държавната болница като останалите?

— Мисля, че най-вече защото е била гримирана и е носела обици. Едва ли са го разтревожили хематомите около очите и слепоочията, защото ония пациенти често ги бият, особено ако буйстват. Независимо от всичко, Рут, тя правеше силно впечатление. В нея имаше нещо... Щях да я забележа, дори и ако не я познавах. Йозеф се стъписал, защото в сравнение с другите тя изглеждала съвсем здрава. Но, чуйте, не ви се обадох, за да ви занимавам с всичките тези грозни детайли. Зная, че преживяхте твърде много с Лий, а сега и това. Искях само да разбера как сте.

— Много мило от ваша страна, Ейми. Много съм ви задължена.

Поговорихме още малко за други неща и тя ме покани у тях на другия ден, след дежурството. Съгласих се, защото знаех, че в четвъртък през нощта Пит нямаше да си бъде вкъщи. Не исках да се срещам с него по-често, отколкото беше необходимо. Честно казано, исках да посетя Рут, защото бях любопитна и исках да науча още неща.

След разговора угасих лампата и легнах, като подпрях краката си нависоко.

Мислех за Елен Хауърд. Всеки от нас, който я познаваше, виждаше пред себе си усърдната, способна и непогрешима Елен. Но

какво бе правила тя извън болницата? Сигурно съществуваше още една Елен.

Кой ли е могъл да я мрази толкова много? Или за кого бе станала излишна? Кой е играл роля в другия ѝ живот, който никой не познаваше? В едно нещо обаче бях сигурна: убиецът имаше нещо общо с болницата.

Побиха ме студени тръпки. Убиецът бе някой, когото познавах. Малцина можеха да бъдат заподозрени. Пит Маркхам бе един от тях.

Звънът на телефона ме върна в действителността. Вдигнах слушалката с чувство на благодарност.

— Ейми? Съжалявам, че те безпокоя толкова късно — каза Люк. — Но утре сутринта отивам у семейство Маркхам. Искам да говоря с дъщерята и да разбера дали изчезването ѝ през миналата седмица не е свързано по някакъв начин с този случай. Сещаш ли се за нещо, което бих могъл да търся там?

— Нищо повече от онова, което ти казах — отвърнах колкото се може по-делово. — Преди малко говорих с Рут. Покани ме за утре следобед, след края на дежурството. Тогава Лий ще се е върнала от училище. Да откажа ли?

— Не, можеш да ѝ правиш компания, докато разговарям с дъщерята. А освен това може и да ми потрябва твоята помощ, защото познавах семейството. Кажи ми, ако видиш или чуеш нещо, което не ти харесва. Сигурен съм, че Елен Хауърд е познавала убиеца.

— И аз си мислех същото, Люк, а това никак не ми харесва.

— С удоволствие бих поговорил с теб, след като разпитам тях двете — гласът му изведнъж стана по-мек. — Лягай си и стига си умувала. Все някак ще се справим.

В четвъртък следобед в болницата имахме много работа. Бях много уморена и забързах към къщи, за да взема душ и да се преоблека преди посещението си при Рут.

Последното ми отне доста време, защото нищо не ми харесваше достатъчно. Най-сетне се спрях на една тясна рокля, която отлично подчертаваше фигурата ми. След кратко колебание извадих от шкафа и черните обувки с висок ток.

— Да видим, дали ще успея поне малко да объркам Люк — мърморех си аз и същевременно мъничко се срамувах, но не толкова, че да се преоблека.

Когато позвъних, ми отвори Рут.

— Влизайте, Мати отиде на пазар — сякаш се извиняваше, че сама бе отворила.

Заведе ме в големия хол и се отпусна на старинното канапе. На мен ми посочи едно високо кресло.

— Сядайте — подкани ме тя. — Искате ли да пийнете нещо или пък кафе? — запита като кръстоса крака. Носеше тесни панталони, които добре подчертаваха стройната ѝ фигура. Бледорозовата копринена блуза контрастираше ефектно със загорялата ѝ кожа и дамаската на канапето.

— Кафето ще ми бъде добре дошло.

По отношение на облеклото тя наистина ме засенчваше.

Днес Рут излъчваше някакво особено очарование. Не гледаше мрачно, а очите ѝ блестяха, макар че дори не се беше гримирала. После се досетих защо, Рут не пиеше и не изглеждаше да бе пила преди.

— Добре — рече тя. — Аз също ще пия кафе. Мати скоро ще се върне и ще ни го приготви.

Запали цигара.

— Имате ли някаква представа кой може да е сторил това на нашата Елен?

Стана ми неприятно от равнодушните фрази, които тя изстреля, заедно с няколко облачета дим.

— Ами, сигурно е някой, който не я е обичал — отвърнах сдържано.

— Но откъде искате да започнем? Знаете ли, че в този списък ще се окажат доста хора?

— Не, не знаех. Тя не бе особено любезна в болницата, просто си гледаше работата. Едва ли там е имало някой, който да я познава така добре, че чак да я мрази. И то дотам, че да я убие.

— Значи, със сигурност може да се предположи, че нашата тъй скромна Елен съвсем не се е разбирала с някого — установи Рут почти самодоволно.

Погледнах я и разбрах, че имах право. Несигурността, предизвикана от алкохола, беше изчезнала. Тя излъчваше увереност. Всичко съвпадаше съвсем точно. Изчезнала бе и нейната унесеност... а също и съперничката ѝ.

Звънецът прозвуча мелодично и Рут се надигна с въздишка.

— Мати още я няма, но ще ѝ дам да разбере. Мисли, че може всичко да си позволява.

Излезе, а думите ѝ някак увиснаха във въздуха. Продължавах да ги чувам, съпроводени от някакво тягостно чувство.

Чух тихия глас на Люк в предверието. Ако съдех по стъпките, тя го водеше към хола.

Рут искаше да ни запознае, но Люк и обясни, че се познаваме от нощта, когато бе открит трупът на Елен. Не споменахме, че се познаваме от много по-рано. Въпреки това Рут изглеждаше изненадана. Забелязах, че тя сякаш не знаеше какво общо имах аз със случая. Пит очевидно не ѝ беше разказал всичко.

— Ще доведе Лий лейтенант, тя учи в стаята си. Бихте ли повярвала на това, Ейми? — усмихна се тя почти цинично.

Люк стоеше с непроницаем поглед върху ориенталския килим. Вслушвахме се в отдалечаващите се стъпки на Рут.

— Не знаех, че си станал лейтенант — рекох усмихнато. — Честито.

— Благодаря.

Запали цигара, като ме гледаше втренчено.

— Боже мой, изглеждаш страхотно. И толкова различно от друг път.

Засмях се и отново усетих познатото привличане. Сивият костюм подходдаше удивително на тъмната му коса и загорелия тен. Когато се усмихваше, около очите му се образуваха малки бръчици. Сигурно съвсем съзнателно избираше този цвят.

— Харесвам сивия ти костюм — рекох аз полу на шега, за да видя какво ще отговори.

— Така ли? — огледа се и прекара ръката с цигарата по сакото, без да забележи опасно хвърчащите искри. — Купувам си облекло от магазина в Грийнвил. Последният път, когато бях там — преди около година — имаха само сиви костюми.

Чухме Рут и Лий да слизат по стълбата.

— Това е дъщеря ми Лий, лейтенант — каза Рут. — Лий, лейтенант Къмингс иска да говори с теб. Трябва да призная, че не знам защо.

— Благодаря, госпожо Маркхам — рече Люк. — Може ли да разговаряме някъде насаме?

— Насаме — извика Рут. — Но защо? Но да, разбира се. Ейми, ще ни извините ли за момент?

— Не — Люк вдигна ръка, когато понечих да се надигна. — Не, ако нямате нищо против, бих предпочел да разговарям само с госпожица Маркхам.

— Не ви разбирам, лейтенант — рече остро Рут. — Не съм сигурна дали съпругът ми би одобрил това.

— Обичайната процедура, госпожо Маркхам, уверявам ви — рече Люк успокояващо. — В никой случай не бих искал, а и не мога, да разговарям с нея без ваше разрешение. Но се опитвам да узная нещо повече за госпожица Хауърд от хората, които са я познавали. Установили сме, че приятелите и познатите си спомнят повече подробности, ако говорим с тях насаме.

— Добре тогава — отстъпи Рут и се извърна, сякаш изведнъж бе загубила всякакъв интерес. — Няма нищо нередно, Лий, щом трябва, заведи господин Къмингс в библиотеката.

След като те излязоха, Рут започна нервно да барабани с пръсти по облегалката на стола.

— Е, защо смятате, че той иска да говори с нея? — запита тя.

— Вероятно именно поради причината, която изтъкна. Те разпитват и в болницата всеки, който я е познавал.

— Наистина ли? — запита тя облекчено.

— Нима има нещо, което ви тревожи, Рут?

— Разбира се, че не — тя потърси цигарите си. — Само че... е, по-добре да не си въобразявам. От значение е само кой я е познавал най-добре. Кой е бил най-близък с нея? И върху кого пада най-голямото подозрение?

Погледнах я внимателно и разбрах, че е премислила всичко. Проследила бе нещата и бе стигнала до същия резултат, както и аз.

— Вижте какво, Рут, това, че Пит може да бъде заподозрян, съвсем не означава, че той наистина го е извършил.

— Дявол да го вземе! — извика невъздържано тя. — Стотици пъти съм го молила да се раздели с нея. Мислите ли, че не се досещах за някои неща? — гласът ѝ премина в болезнен шепот.

— Аз не я обичах — тя се облегна назад и втренчено загледа тавана. — Молах Пит да си намери друга помощничка, но той не се съгласи. А сега е свързан с нея повече от всякога.

Кимнах. Не бих могла да го кажа по-добре.

Люк и Лий ни оставиха сами за около петнадесет минути, през които говорехме някак насила. Мислите ни бяха заети с разговора, който се водеше в библиотеката. Надявах се, че Люк ще ми разкаже по-късно, но не бях сигурна, че Лий ще стори това с майка си.

Рут палеше цигара след цигара, гасеше ги, барабанеше с пръсти по облегалката на стола и гледаше към затворената врата.

— За какво биха могли да говорят? — тя скочи и се отправи към бара.

За моя изненада не си наля, а започна да подрежда чашите и бутилките.

Вратата на библиотеката се отвори. Изпълнени с очакване видяхме Люк и Лий да влизат в стаята. Лий изглеждаше по-потисната от преди.

— Госпожо Маркхам — рече Люк, — ще дойдете ли за няколко минути? Рутинна история, както разбирате.

— Мисля, че да — Рут се колебаеше. — Бейби Лий, всичко ли е наред?

— Разбира се, мамо — отвърна Лий, без да я погледне.

Рут погледна замислено дъщеря си, сви рамене и последва Люк в библиотеката.

Лий седна на канапето и започна да разглежда ноктите си. Дългата коса скриваше лицето и.

Трябваше да кажа нещо, за да наруша тягостната тишина.

— Какво ще кажеш за лейтенант Къмингс — попитах като начало.

— Мисля, че е окей. Наистина изглежда добре, ако си падаш по този тил.

— Хм — отбелязах весело. — Случайно си падам.

— Случайно какво? — изглеждаше заинтересована. — Искате да кажете, че харесвате по-зрелите мъже? О, не исках да кажа, че вие или той изглеждате стари. Но ми напомня баща ми и това ме смущава.

Изненадах се, че Люк ѝ напомня за баща ѝ. Повечето жени търсят бащите си в мъжете, за които се женят. И несъмнено това е причина за много разводи. Разочароват се ако не ги намерят, и побесняват, ако пък се окаже точно така.

— Какво у Люк Къмингс ти напомня за баща ти — мислех си, че двама души едва ли можеха да бъдат по-различни.

— Не зная точно. Сигурно това, че винаги получават онова, което искат. Че на всяка цена постигат целта. И излъчват самоувереност.

Кимнах. По отношение на Люк имаше право. Но не можеше да прецени обективно баща си. Пред хората Пит Маркхам можеше и да изглежда самоуверен, но за мене това бе само маскировка.

— Можеш ли да кажеш на лейтенант Къмингс нещо, което би му помогнало? — продължих да опипвам почвата.

— Едва ли. Струваше ми се, че вече знае всичко. Пита ме дали съм обичала Елен и аз му казах истината. Смятате ли, че постъпих правилно?

— Да. И каква е истината?

— Казах му, че не я обичах. Прекалено много командваше тук. А на мене не ми е приятно постоянно да ми казват какво да правя и какво не.

— Напълно те разбирам — съгласих се аз. — Тя беше доста властна натура.

— Наистина ли? — смаяна беше, че някой от по-старото поколение споделяше нейното мнение.

— Така е. Предполагам, че много други хора мислят същото.

Лий ме погледна проникателно, после привидно смени темата.

— Знаете ли всичко за любовта, Ейми? — попита тя съвсем сериозно. — Искам да кажа, знаете ли, че има най-различни видове любов и някои от тях не са нормални?

— Знам, естествено, но не бива всичко да се отхвърля, макар и понякога да е просто болестно състояние.

— Говорихме за това в училище, в семинара за семейството. Ако имам предвид собственото си семейство, всичко написано в книгите е лъжа.

Какво можех да отговоря на подобна констатация от страна на едно младо момиче? Спасих се в общите приказки.

— Все пак вече познаваш проблемите, Лий. Не допускай същите грешки, когато се омъжиш. Осъзнатата опасност може да се предотврати. Освен това си мисля, че трябва да се научим да се грижим за хората, които ни разочароват. Ако не го правим, няма да можем да обичаме никого, защото рано или късно всички ние преживяваме разочарования.

Докато внимателно ѝ внушавах своята философия, внезапно сама се изплаших от думите си. Те съвсем точно се отнасяха за мен. Преди една година, когато Люк Къмингс горчиво ме разочарова, съвсем не постъпих по този начин. Прехапах устни от гняв, но не започнах да правя признания пред Лий.

— Сигурно сте права — изрече тя смазано, — но е ужасно трудно да се живее така ден след ден. А сега, когато Елен е мъртва, всички изглеждат толкова променени.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, татко ходи насам-натам като отнесен, сякаш се намира в някакъв друг свят. Не ме пита какво правя, нито пък нещо друго. А мама изведнъж стана толкова властна, колкото Елен. И аз не знам какво да правя. Решила бях да се махна оттук и да избягам от всичко. Но сега, когато Елен е мъртва, вече не знам...

— Защо? — попитах я аз направо. — Какво общо има тя твоето бягство?

Тя ме погледна за миг, а после отново се втренчи в ръцете и. Косата падна покрай лицето ѝ и сякаш тя отново се затвори в своя мъничък свят. Може би затова толкова млади момичета носят дълги коси. Те просто се усамотяват зад тях.

— Нищо — измърмори Лий, — нищо общо няма. Но... ама и татко изглеждат толкова странни, че не мога да ги оставя. Поне не сега.

— Естествено — съгласих се аз. — Но би било съвсем редно да постъпиш в някой колеж. Така хем няма да бъдеш в къщи, хем няма да си ги изоставила.

— Не зная — тя обгърна с ръце коленете си. — Трудно ми да правя никакви планове.

Няколко дълги минути седяхме мълчаливо. После тя стана се приближи до мен.

— Ейми — прошепна тя. — Страх ме е.

— От какво се страхуваш? — взех ръката ѝ в своята.

— Страхувам се, че баща ми знае нещо — в очите ѝ имаше сълзи.

Станах и я прегърнах. Оставих я да се наплаче. Не казах нищо, защото се страхувах от същото.

Късно вечерта седях срещу Люк Къмингс пред чиния с пълнена с краб писия. След разговора с Рут той си беше отишъл. Останах още около половин час. Нито Лий, нито аз споменахме пред майка ѝ за страховете, които ни измъчваха.

Когато напуснах къщата, намерих Люк да седи в колата си, която бе паркирал зад моята. Как може да се устои на мъж, който е чакал толкова дълго, за да те покани на вечеря? Освен всичко друго исках да споделя с него и впечатленията си.

При Хенри беше препълнено, но „нашият“ келнер намери една маса в ъгъла и незабавно ни обслужи. Всичко беше както някога.

— Как прекара следобеда с дамите Маркхам? — попита Люк.

— Следобедът беше интересен. Научих, че в семейството нещо се е променило. Например според Лий Пит изглежда напълно объркан, а тя сега се държи с него съвсем различно. Рут, отново според Лий, се е превърнала във властна майка, а от собствените си наблюдения можех да добавя, че вече пие по-малко. И Лий се страхува, че баща ѝ е замесен в убийството на Елен.

— Наистина ли се страхува? Това е интересно, защото аз също имам такова чувство.

— Ах, не може да бъде, Люк — опитах се да протестирам, макар и собствените ми мисли също да бяха в тази посока.

— Е, успокой нежното си сърце — усмихна се той. — Казах само, че имам такова чувство, а не че съм убеден.

— Но какво показва аутопсията? Ще ми подадеш ли сметаната?

— Извинявай — той ми подаде каничката. — Аутопсията показва, че е убита чрез многократни удари по лявото слепоочие. С тесен тъп предмет с остри ръбове.

— Това ли е всичко, което знаеш?

— Не. Узнахме, или поне така си мислим, но никой не може да го потвърди, че за последен път е яла в неделя на обед. В стомаха имаше следи от салата.

— Може и така да е — рекох аз.

— Ако съдим по това, сигурно е убита в интервала между обед и полунощ, когато Йозеф е разтоварвал ковчезите от колата.

— А времето, през което колата е била паркирана във вътрешния двор от студентите? Стояла е там от много по-рано, от пет или шест часа.

— Не — той изсипа три лъжички захар в кафето си. — Сигурен съм, че е била убита много по-рано. Сложили са я в ковчеза, само за да се отърват от нея. Най-големият проблем за един убиец е как да се отърве от трупа.

— Смяташ, че убиецът е запланувал да се отърве от тялото по този начин? Ако е така, значи много добре познава порядките в Медицинския факултет. Студентите е трябвало да се върнат в петък, а не чак в неделя.

— Зная. И затова си мисля, че е било спонтанно решение. Убиецът е искал да остави трупа някъде около болницата или дори към залива. После е видял колата и е решил друго.

— Но това означава, че е знаел предназначението именно на тази кола.

— Ти го казваш — съгласи се той. — Точно затова трябва да е някой, който познава болницата и Медицинския факултет.

— Е, отново стигнахме там, откъдето бяхме тръгнали. Люк, научи ли нещо повече за живота ѝ?

— Не много. Дори не съм сигурен дали тя е имала нещо, което може да се нарече личен живот. Единствената ѝ жива роднина — леля ѝ — живее в един старчески дом на запад. Очевидно Елен Хауърд не е имала близки приятели. Съседите също не знаеха много, но по фотографията идентифицираха Пит Маркхам като обичаен посетител.

— Не съм изненадана. Само думата „обичаен“ ме смущава.

— Означава два или три пъти месечно.

Замълчах, учудена, че една жена може да се задоволи с толкова малко. На мене не би ми било достатъчно. А може и при нея да е било така и затова сега беше мъртва.

— Той ли е бил единственият посетител? Не е ли имало и още някой от болницата, който да я е посещавал? Някой, за когото Пит е бил само прикритие — естествено, без да го знае?

— Възможно е — отвърна Люк и махна на келнера за сметката.
— Но съседите не споменаха нищо подобно. Или не са любопитни, или не искат да кажат. Някой спомена, че понякога са идвали някакви хлапета.

— О, боже, дали това не е била Лий?

Той се ухили:

— Знаех, че първо това ще кажеш. Съседката не беше сигурна. Описах ѝ Лий, но тя каза, че всички си приличат.

— Но ако е видяла Лий, поне щеше да е сигурна, че е било някакво момиче.

Сега вече се засмя с глас:

— Изобщо не разбирам как може някой да не различава момчетата и момичетата. Момичетата са устроени по-другояче. Вижда се дори отзад.

— Ти знаеш по-добре — усетих, че се изчервявам. По дяволите, чувствах се като пълен идиот.

Люк плати и ме преведе през тълпата, която чакаше за места в предверието.

Навън въздухът бе свеж, вятърът духаше откъм океана. Седнахме в колата му, която бе паркирана наблизо.

Треперех, въпреки че вътре беше топло. Люк сякаш не мислеше да тръгва. За миг запалката освети лицето му.

— Разкажи ми за тези Маркхам — рече той, захапал цигарата. — Знаеше ли госпожа Маркхам за мъжа си и неговата асистентка?

— Разбира се. Повече от всеки друг. Не знам как се е примирявала с това. Зная само, че аз не бих могла — казах твърдо.

— Не би ли могла? — рече той и се усмихна накриво. Въпросът му прозвуча доста заинтригувано.

— Не, не бих могла — говорех с дълбоко убеждение.

— И какво щеше да направиш?

— Едва ли щях да убия някого, но ако се стигнеше дотам, със сигурност не жената, а съпруга си.

— Така ли? Повечето жени първо обявяват война на съперницата си.

— Но не и аз. Защото ще знам кой наистина е виновен.

— Наистина ли? — той се премести към мен. — Вие, еманципираните жени, разбивате всичките ни теории.

Лицето му бе съвсем близо до моето. Усетих дъха му, когато се засмя.

— Не обичаш ли изненадите? — прошепнах.

— Обичам ги — той докосна устните ми.

Притиснах се до него и изобщо не възразих, когато зацелува лицето и шията ми.

Копнежът ми бе толкова силен, че усетих как стената от неприязън и студенина, която бях изградила за своя защита, започна да рухва. Намерих устните му и езикът ми нежно ги разтвори. Целувахме се така, както не бяхме правили цяла вечност.

Люк леко ме отстрани от себе си и погледът му се плъзна по тялото ми, сякаш ме виждаше за първи път. После ръцете му ме обгърнаха и почувствах, че пламвам цялата. Отворих очи и срещнах погледа му. Езикът му докосна устните ми, а ръцете му ме накараха да обезумея.

Обичам всичко да е наред. Харесвам точните пациенти, точните хирурзи и ми е приятно, когато всеки се справя с работата си.

Рядко се случва, но срядата бе един такъв особен ден. Не знаех дали настроението ми всъщност не бе повлияно от изминала нощ. Достатъчно е да кажа, че имахме хубав ден. Дори с Пит Маркхам се работеше лесно, сякаш нищо не се беше случило.

Когато отворих вратата на жилището си този следобед, телефонът вече звънеше.

— Ейми? — беше Лий Маркхам. — Имате ли днес следобед много работа?

— Не. Току-що се прибрах. Какво ти тежи на сърцето?

— Ами — рече колебливо тя, — от доста време си мисля, струва ми се, че трябва да поговоря с някого. Казахте, че познавате онзи лейтенант от полицията, нали?

— Да, познавам го добре. Искаш ли да говориш с него?

— Не — каза тя бързо. — Най-вече защото не съм сигурна. Мисля, че вие можете да му го кажете, ако сметнете, че е от значение.

— Добре, Лий. Ще го направя, но помиели, че ако наистина е важно, пак ще трябва ти да му го кажеш.

— Знам, но бих предпочела преди това да поговоря с вас.

— Разбира се. Ще дойдеш ли тук?

— Не — отвърна тя. — Мислех си, че ако имате желание, може да поиграем малко тенис. Мама излезе и ако се върне, едва ли ще има нещо против, че играем заедно. Не искам тя или татко да научат, а ако дойда у вас, ще се учудят.

— Добре. Ще се преоблека и ще дойде след около половин час. Но те предупреждавам, че в най-добрия случай играя доста посредствено.

— Няма значение — разсмя се тя. — Аз също. Един голям тенисист в семейството стига.

Взех старата си ракета под мишница и тръгнах към дома на Маркхам.

Чух Лий да играе срещу стената още докато прекосяха поляната. „Тя просто ще ме помете от корта“, мислех си ядосано при звука на ритмичните удари.

— Здравей — извиках и отворих вратата. — Струва ми се, че съвсем не играеш зле.

Тя ловко хвана топката с лявата си ръка и обърна към мен младото си запотено лице.

— Улучвам собствените си топки, но не и тези на другите — засмя се тя. — Елате да поиграем. Ще се разгреете.

Застанахме от двете страни на линията и дълго играхме.

Упражнявахме дълги, равни удари. Тя имаше добър форхенд, ударите се посрещаха с лекота. После открих защо не се смяташе за добър играч. Не владееше добре сервиса. Някога вземах уроци при един седемдесет и две годишен професионален тенисист, който особено държеше на сервисите. Това бе единственото, с което наистина се справях добре. С другото — не.

След като криво-ляво изиграхме един сет, тя се приближи до мрежата и ми махна.

— Ще донеса една кола и ще седнем отсреща. Ако мама дойде, ще се правим, че току-що сме седнали да почиваме.

Кимнах, все още запъхтяна.

— Да, ще се преструваме, че имаме нужда от почивка — изпъшках аз и се насочих към скамейката. Тръшнах се върху нея и погледнах към Лий, която тичаше от другата страна на корта. Върна се с две кутии кола. Видях, че дори не се е задъхала и се почувствах стара.

— Е? — запитах, след като възстанових нормалното си дишане. — За какво искаш да говориш с мен?

— Първо искам да ви питам нещо — въртеше кутията с кола в ръцете си и съсредоточено я разглеждаше. — Важно е да се научи нещо за хората, с които Елен е била преди да умре, нали?

— Да. Точно това се опитва да установи лейтенант Къмингс. Той е разпитал съседите и персонала на болницата, но не е научил кой знае какво.

Слушаше ме спокойно и с върха на обувката си си играеше с едно камъче.

— Хайде, Лий — настоях аз. — Познаваш ли някого, при когото тя е била в неделя следобед или с когото е била?

— Не в неделя следобед, а в неделя предобед. В неделя предобед аз бях при нея. През двата почивни дни бях при нея. А също и Ники.

Трябваше да бъда изненадана, но кой знае защо, не бях.

— Искаш да кажеш, че ти и Ники сте били в къщата ѝ, когато тя е била на гости при леля си?

— Не — усмихна се тя иронично. — И през двата почивни дни Елен беше в града. Върна се още миналата сряда. Същия ден нахлухме при нея.

— Разкажи ми всичко, Лий — окуражих я аз. — Възникват цял куп въпроси. Това е времето, през което ти уж беше отвлечена. Знаеше ли Елен?

— Едва ли. Всичко започна като шега, разбирате ли? Ники ме закачаше и питаше на колко ли ще бъда оценена, но аз не му обръщах много внимание. До гуша ми бе дошло от мама и татко и от цялата тази измъчена обстановка и само исках да се махна оттук. Сега вече не съм сигурна дали Елен е знаела. Някои неща ми направиха впечатление.

— Какво например?

— Например това, че Елен изобщо не предложи да отиде до вкъщи или поне да се обади, за да знаят къде съм. Сякаш се радваше, че сме при нея. Дори доста ехидно ни попита къде искаме да спим. Имах чувството, че донякъде ѝ доставя удоволствие да се прави на сводница. Ейми, трябва да ви кажа нещо. Ники и аз вземахме наркотици. Шокирана ли сте? — тя бързо ме погледна.

— Не, още през нощта в стаята ти ми стана ясно, че си взела нещо. Съжалявам, че си стигнала дотам, но да се върнем при Елен. Спомняш ли си и нещо друго?

— Да. Спомням си, че тя и Ники много си приказваха. Винаги, когато се приближавах, ми се струваше, че прекъсвам разговора им. Не си спомням всичко. Но си мислех, че му е хвърлила око.

— И ти нямаше нищо против?

— Не — изсумтя презрително тя. — Намирах го забавно. Но сега ясно си спомням, че я чух да кара Ники да се обади по телефона рано

сутринта, преди да са почнали операциите. Ейми, мисля, че тя му помогна да разиграе моето отвличане, и мисълта за това ме плаши до смърт.

— Лий, ти каза ли на родителите си, че си била при Елен? — запитах предпазливо.

— Не — рече развълнувано тя. — Затова първо исках да разговарям с вас, а не с тях. Не искам да научат. Не искам и полицията да научи, защото тогава веднага ще си помислят, че баща ми я е убил заради мене.

— Е, да — въздъхнах обезкуражено. — Това несъмнено би могло да се приеме като мотив. Но да не бързаме със заключенията, Лий. След като сме сигурни, че те не знаят къде си била, можеш да бъдеш спокойна. Щом не си им казала, може и Ники да го е направил.

— Не, не би имал никакъв интерес. Той си отиде още в петък сутринта, когато аз се върнах оттук. Казах му, че баща ми ме е видял и че знае, че не съм отвличена и няма да плати.

— Лий, трябва да поговорим с лейтенант Къмингс. Дори и затова, че той трябва да знае всичко, което се е случило около нея в дните преди смъртта ѝ. А и защото съседите са казали, че са я посещавали някакви хлапета. Ако те разпознаят теб и Ники, ще стане по-лошо, отколкото ако му разкажеш сега. Той е много прецизен. Не би предприел нищо, ако няма доказателства. След като родителите ти не знаят, че си била при Елен, не виждам никаква причина.

— Сигурно сте права — въздъхна тя. После нервно се засмя. — Никога не бих повярвала, че ще сътруднича на този човек.

— Ти ли ще се обадиш или аз?

— Аз — каза Лий. — Страхувах се да го направя, най-вече заради глупавата история с марихуаната. Не искам да ме затворят.

— Той е в отдела за убийствата, а не по наркотиците — успокоих я аз.

— Да-а, сигурно, но ченгето си е ченге. Независимо от това би трябвало да му се обадя още днес.

— Да. Колкото по-рано, толкова по-добре. Кой знае, може докато разговаряш с него да си спомниш още нещо, което да е важно. Ще му е от полза да научи някои подробности. Кога например си тръгна от Елен?

— Към единадесет часа в неделя сутринта. Може би малко по-рано. Спомням си, че камбаната на „Сейнт Майкъл“ биеше за литургия.

— Имаше ли някой при нея, когато ти си тръгна?

— Не, вече ви казах, че Ники си бе отишъл. Оставих я сама — отговори Лий.

— И след това не си я виждала повече?

— Не, върнах се у дома, разопаковах нещата си и цял час слушах татко. После излязох. Отидох у една приятелка и се върнах чак в полунощ. Искях да съм сигурна, че той ще е заспал.

— Какво ти каза баща ти:

— О-о, нали знаете... — тя покри с ръце лицето си, свивайки рамене. — Както обикновено. Колко много ме обича, колко много иска да постигна нещо в живота. После искаше да се сгуша при него, да седна в скута му и отново да бъда неговото малко момиченце. Но вече съм твърде стара за това. Факт е, че отдавна вече съм твърде стара.

Погледнах я внимателно, но косата скриваше лицето ѝ и не можах да видя много.

— И после отиде при приятелката си?

— Да, защо не? — решително отметна косите си назад. — Ако вече сте си изпила колата, ще отида да се уговоря с вашия лейтенант, преди да съм променила решението си.

— Добре. Ще си бъда вкъщи, ако имаш нужда от мен. Лий, ти постъпваш правилно, знаеш го, нали?

— Да-а, струва ми се, че просто имах нужда от някого, който да ме успокои. Не искам да създавам неприятности на никого, искам единствено да се измъкна от тази история. Благодаря, Ейми — рече тя с плаха усмивка.

— Няма защо — тръгнах към вратата.

Хвърлихме кутиите в кошчето за смет и Лий набута вътре и два тъмни шнура, които някак странно висяха отвън. После затвори вратата от телена мрежа.

Точно тогава се появи Рут. Почакахме, докато слезе от колата и се приближи към нас.

— Тенис ли играхте? — запита тя и ме изгледа хладно от глава до пети. — Хубаво. Лий, вече е време да се приготиш за вечеря.

Тя се обърна и сковано закрачи към къщата. Стана ми неприятно, без да зная защо. Рут не бе особено общителна и не очаквах да ме приеме кой знае колко сърдечно. Независимо от това ми се стори, че направо ме отряза.

— Вече трябва да си тръгвам, Лий. Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Разбира се. Ще се обадя на лейтенант Къмингс и ще взема един душ. Имам телефон в стаята си, не се безпокойте. Още веднъж ви благодаря, Ейми.

Сложих ракетата на рамото си и тръгнах. Лий ми бе дала достатъчно материал за размисъл, но в момента ме занимаваше държанието на Рут. Дали причината бе у мен, или у Лий? Или у двете, защото бяхме заедно?

Спрях на паркинга в Комптън армс и се качих в жилището си.

След един коктейл от водка и портокалов сок се почувствах по-добре. Изпитвах приятна физическа умора след тениса и реших да сготвя скариди с пикантен сос. Сложих водата да заври, докато се къпех. Тъкмо когато се връщах в кухнята, за да сложа скаридите във водата, телефонът иззвъня. Беше Люк.

— Току-що говорих с Лий Маркхам. Искам да се посъветвам с теб. На четири очи. Съгласна ли си?

— Невъзможен си, Люк — засмях се аз.

— Зная — рече той иронично.

От смеха му ме побиха тръпки.

— Добре, ела тук. Но те предупреждавам, нищо друго, освен разговори тази вечер!

— Както искаш. До скоро.

Влязох в кухнята и извадих още скариди от хладилника.

Люк изглеждаше уморен. Свали сакото си и разхлаби вратовръзката.

— Нали не съм закъснял за вечеря? — запита той, докато се настаняваше на единственото удобно кресло.

— Не съвсем. След малко ще съм готова.

По някаква необяснима причина се подразних от факта, че той намира за съвсем естествено да се грижа за яденето му. Защо мъжете веднага си извоюваха привилегии? Въпреки това попитах:

— Искаш ли да пийнеш нещо? Имам водка и портокалов сок.

— Звучи добре — каза той някак безпомощно. — Да ти помогна ли?

— Не — отклоних предложението, виждайки, че той не гори от желание да го изпълни.

— Предполагам знаеш какво искаше да ми каже Лий Маркхам?

Подадох му питието, седнах на един стол и протегнах хракката си до неговите към кушетката.

— Да. Ще ти бъде ли от полза?

— В момента всичко е от полза. Знаеш ли, че колкото повече неща научавам, толкова картината става по-странна. Защо, за бога, ѝ е трябвало на Елен Хауърд да участва в измисленото отвлечение на дъщерята на любовника си?

— Сигурен ли си, че е участвала?

— Така изглежда — каза той мрачно. — Все пак сега се опитваме да открием Ники, за да го потвърди. От миналата седмица не се е прибирал вкъщи. Лий ми даде някои адреси, където се мотаел обикновено.

— Вярваш ли на всичко, което тя ти разказва, Люк? Призна ми, че тогава е вземала наркотици. Не зная дали са били с успокояващо

или с възбуждащо действие, не исках да я разпитвам в детайли, защото можеше да млъкне съвсем.

— И това трябва да се има предвид. Но тя е умна, а този Ники ще допълни картината. Добре е, че имаш връзка със семейството. Всяка помощ сега е от значение.

— Не знам колко стабилна е тази връзка — рекох аз и отидох в кухнята. Докато приготвих яденето, му разказах колко студено се бе държала с мен Рут днес след обед.

— Не мога да си го обясня. Може би през последните дни ме виждаше твърде често. Във всеки случай няма да ходя повече там, освен ако специално не ме покани. Хайде да сядаме — сложих чиниите на масата.

— Ммм — опита той. — Не е лошо. Но къде са зеленчуците? Не си ли чувала за балансирано хранене?

„По дяволите — помислих си аз, — те всички са еднакви!“

— Сядай и си дръж устата — нахвърлих се върху него. — Вземи няколко витамина, ако чак толкова се притесняваш.

Както обикновено, в отделението предстояха много операции. Пит отново се държеше непоносимо. Беше разплакал една сестра стажантка, един от практикантите мълчеше ядосано, а друга сестра заплашваше с напускане. Всичко вървеше както обикновено.

Малко необичайно бе, че отидох да обядвам с Дона. Заради чудесните ѝ способности я бях определила за моя заместничка. Рядко можехме и двете едновременно да напуснем операционната. Но тя искаше да ми разкаже нещо, а единствено на обед имахме малко спокойствие. След като напълнихме таблите си, намерихме една празна маса в шумната столова.

— Ейми — започна Дона веднага, след като седнахме. — Какво ще кажете — доктор Маркхам ме помоли да работя за него.

Онемях от учудване.

— Какво ще кажете? — настояваше тя.

— Смятам — изрекох бавно, — че не би трябвало да изоставяте една добра работа заради една твърде съмнителна. Знаете, че възнамерявам да се върна в „Бърза помощ“ и ще ви препоръчам за старша сестра в хирургията, когато си тръгна.

— Донякъде се надявах на това, но, Боже мой, Ейми — възкликна изведнъж тя, — винаги съм искала да съм частна сестра на някой лекар!

Разбрах желанието ѝ. Мислех си даже, че всяка сестра в хирургията понякога си мечтае същото. То е нещо като отличие.

— Но, Дона, това може и да означава, че ще завършите кариерата си като домашна изтривалка за обувки. Знаете какъв е доктор Маркхам. Смятате ли, че ще се справите с неговите пристъпи на ярост?

— Всъщност тази е и причината да се колебая. Но той ми предложи фантастична заплата.

— Разбирам. Но ако бях на ваше място, три пъти щях да премисля, преди да се откажа от онова, което имам, и да отида при Пит

Маркхам, на когото е толкова трудно да се угоди.

Престанахме да обсъждаме въпроса, макар и да не ми стана ясно какво смяташе да прави. Не бих приела тази работа и за двойно повече пари, но пък и той не ми я беше предложил. Въпреки че не го споменахме, предположих, че Дона знае всичко за Елен и Пит, защото тя е в хирургията по-дълго от мене.

Докато слизахме по стълбите, ми дадох един телефонен номер, на който да се обадя. Не ми беше познат. Независимо от това не си направих труда да го потърся в указателя, а направо помолих централата да ме свърже.

На телефона бе една от секретарките в анатомията от Медицинския факултет.

— Един момент — каза тя, когато ѝ се обадих. — Доктор Уилкис иска да говори с вас. Ще ви свържа.

— А, госпожо Боланд — чух гласа на доктор Уилкис. — Вие сте сестрата, която... хм, неотдавна идентифицира трупа, нали?

— Точно така — рекох аз, докато махах с ръка на една от стажантките да извади инструментите от автоклава.

— Знаете ли, искам да ви попитам дали бих могъл тази вечер да ви покая да пийнем нещо? Бих искал да поговоря с вас за тази история.

Застанала бях до бюрото. Като чух това, седнах. Мислех, че доктор Уилкис е женен, но дори и да не беше, не знаех как трябва да се държа с него.

— Да поговорим за тази история? Но аз вече казах всичко, което знаех, на полицията — опитах се да избегна поканата му.

— О, не искам да ви досаждам. Само че... знаете ли, аз отговарям за това отделение, а вестниците описват всичко надълго и нашироко. Правят най-ужасни предположения. Управителният съвет негодува срещу целия този шум. Мислех си, че мога да разсея техните страхове, ако получа информация, тъй да се каже, от първа ръка, а именно от вас. Мислех, че някъде навън ще ви е по-приятно, отколкото тук, в кабинета ми, разбирате ли. Той би могъл, така да се каже, да породи неприятни спомени.

Преди да успея да измисля някакво убедително извинение, вече се бях съгласила да се срещна с него в 5,30 часа в бара на хотел „Франсис Марион“.

По-късно следобед се ядосах още повече на отстъпчивостта си, защото не знаех какво да облека. В края на октомври в Чарлстън е твърде хладно, за да се носят летни дрехи, и твърде топло за зимни. Най-сетне се спрях на една бежова кожена пола и подходяща копринена блуза. Завиждах на сивите костюми на Люк. Той сигурно никога не се чудеше.

„Салонът с палмите“ във „Франсис Марион“ бе тъмен, с изключение на ритмично проблясващите цветни светлини около бара, които обгръщаха гостите в тайнствено сияние.

Откосите светлина улавяха за миг блясъка на нечийи очи, сиянието на някоя брачна халка, издаваха скрити копнежи.

Спрях до вратата, за да привикна с тъмнината. Мъжете на бара извърнаха глави, огледаха ме преценяващо и един понечи да стане.

Стана ми неприятно. За щастие отнякъде изплува доктор Уилкис, който очевидно бе седял от другата страна на бара.

— Госпожо Боланд? Мога ли да ви наричам Ейми? — той предпазливо си проправяше път.

— Разбира се, сър. Как сте? — подадох му ръка, надявайки се от държанието ми да му стане ясно, че срещата ни е само официална. Поръчах си чаша бяло сухо вино, а доктор Уилкис помоли за уиски с вода.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем тук, Ейми — започна той. — Честно казано, цялата тази история много ме тревожи.

— Да, сигурно в отделението не ви е лесно да се справите с вестниците и с полицията.

— О, да, няма да повярвате, но непрекъснато или едните, или другите ни създават проблеми — той прекара ръка през косата си. Очилата му се бяха изкривили, но изглежда не го забелязваше. — Освен това трябва да бдя като орлица над Йозеф. Можете ли да си представите, неотдавна той даде интервю!

Усмихнах се при мисълта, че Йозеф се бе озовал в центъра на събитията. След толкова години занимания със съвсем безинтересни трупове най-сетне бе намерил един, за когото всички искаха да узнаят нещо.

Доктор Уилкис ме погледна неодобрително. Явно считаше усмивката ми за неуместна.

— Всичко това е много сериозно... наистина много сериозно.

— Разбира се — рекох аз, като се постарях отново да изглеждам делова. — Как мога да ви помогна?

Той неспокойно се огледа наоколо, наведе се през масата и ми кимна да се преместя по-близо. Гледах го право в очите, очилата се бяха смъкнали чак до върха на носа му.

— Познавахте ли... госпожица Хауърд? — прошепна той.

— Да — прошепнах аз в отговор. — Аз я идентифицирах. Не си ли спомняте?

— Не — изведнъж той сякаш се ядоса. Келнерът донесе скоч и вода. — Какво? Ах, да, благодаря. Значи, госпожо Боланд, искам да кажа — Ейми — онова, което имах предвид, е следното: познавате ли я наистина?

— Ако ме питате дали сме били близки, ще ви отговоря отрицателно. Познавахме се само служебно.

— Така си и мислех — той седеше и шепнеше, и изглеждаше като пълен глупак. Би могъл да ми зададе този въпрос още при трескавата неразбория в болницата. Ако не знаех, че е шеф на анатомията, сигурно щях да го взема за доста посредствен човек.

— Добре, добре, това е чудесно — каза бодро той. Облегна се назад и потри ръце.

— Защо? — попитах.

— Хмм? Защо ли? — доктор Уилкис вдигна вежди. Очилата му се смъкнаха още малко.

— Какво чудесно има в това, че не съм познавала добре Елен Хауърд? — не отстъпвах аз.

— О-о — рече неопределено той. — Радвам се, че... няма да говорим за смъртта на ваша близка приятелка, което би ви натъжило.

— Не, няма да ме натъжите особено.

— Добре, добре. След като вече изяснихме всичко, какво ще кажете за още една чаша... бяло сухо вино беше, нали?

— Не, благодаря. Трябва да си тръгвам.

Бях объркана. Нищо не бяхме обсъждали, той не ме попита за онази неделна нощ. Смятах, че тя е причината за срещата ни.

— Да, дългът ни зове. Но аз винаги казвам, нека си ни зове — засмя се той и отпъди дълга с широко движение на ръката. Келнерът сложи още една чаша скоч с вода на масата. — Елен също винаги го казваше.

Измърморих нещо в смисъл, че трябва да проверя графика в операционната, станах и излязох.

Изтичах до колата си, която стоеше на паркинга, влязох вътре и затворих вратата. Фаровете на автомобилите, профучаващи по улицата, проблясваха във вечерния полумрак. Всеки имаше някаква цел, само аз не знаех накъде да поема.

Напипах стартера и го включих. Когато се наредих в движението, се поуспокоих и се опитах да си спомня какво бе казал доктор Уилкис в неделя през нощта, когато го извиках в анатомията. Състоянието ми можеше да се сравни само с пълна амнезия. Не си спомнях нищо. Само в едно бях сигурна: той се държеше така, сякаш не познаваше Елен Хауърд. Сега вече бях сигурна в обратното.

След като се прибрах вкъщи, запалих осветлението и заключих вратата, се ядосах на собствената си глупост. Не разбирах защо толкова се бях паникьосала от неволното признание на доктор Уилкис. И все пак бях изпитала остра необходимост да избягам и да размисля какво би могло да означава.

„Значи, той е познавал Елен Хауърд“ — разсъждавах аз гласно. Лош навик, от който не можех да се откажа. — „Тя е от девет години в болницата, а може би и повече. Как можеше да не я познава? И все пак... все пак шефовете на отделенията в Медицинския факултет имат малко контакти със служителите на болницата, още по-малко, когато се касае за сестра като Елен Хауърд. Най-объркващото от всичко бе, че през нощта, когато бе намерен трупът ѝ, той се държа така, сякаш не я познава.“

Известно време си блъсках главата, после се отказах. Избрах номера на Люк, защото той трябваше да знае, че в мистериозното обкръжение на Елен имаше още един човек, който очевидно я бе познавал твърде добре.

Нямаше го вкъщи. Постарах се да запазя спокойствие. Изядох един сандвич и пак набрах номера му. Още не си беше дошъл.

Изведнъж ми хрумна нещо. Стив Хендрикс вече завършваше петата си година като асистент хирург. Знаех, че е следвал в Медицинския факултет, а практиката си е карал в Каунти. Стив бе прекарал почти десет години тук и познаваше всичко достатъчно добре. Без съмнение бе държал анатомия при доктор Уилкис. Знаех също, че миналата година Стив прави някакви експерименти с кучета. А неотдавна бе правил дисекция на труп, за да го допуснат да се яви за хирург. Това означаваше, че скоро бе имал контакти с анатомията. Беше затворен човек. Дори и въпросите ми да му се видеха странни, нямаше да каже на никого.

Трябваше да изчакам няколко минути, докато от централата го открият в болницата. Най-сетне ни свързаха.

— Стив? Аз съм Ейми Боланд. Много ли сте зает?

— Не — в гласа му имаше умора. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Стив, току-що имах доста странна среща с доктор Уилкис. Искам да ви питам нещо.

— Адам Уилкис? Шефът на анатомията?

— Да, тази вечер той ме покани под предлог, че има нужда от помощта ми. Искаше да му съдействам да успокои ръководството след всичко, което се случи. Но разговорът бе... е, да речем малко странен. Първо, искам да знам дали винаги е такъв?

Стив се засмя:

— Винаги може да те учуди, нали? Но в своята област наистина е добър и всички му го признават.

— Разкажете ми нещо за него. Женен ли е?

— А, ето каква била работата, Ейми — закачи ме Стив. — Само не ми казвайте, че се интересувате от Адам Уилкис! Мислех, че имате по-добър вкус!

— Не — разсмях се и аз. — Нали ви казах, че ще ви задам няколко особени въпроса и ви моля да ми отговорите.

— Добре. Като начало — той наистина е женен. Но това е тъжна история. Доколкото знам, преди години, при раждането на последното им дете, жена му е получила кръвоизлив... След това е заболяла от синдрома на Шийхан.

— Какво е това?

— Едно от онези изключително редки неща, които не би трябвало да се случват, и все пак понякога се случват. Вследствие на тромб след кръвоизлива се е стигнало до некроза и с това до недостатъчност на предния дял на хипофизата. Пациентите страдат от обща слабост, бързо губят теглото си, както и всякакъв интерес към семейството. Постепенно деградира.

— О! — бях смаяна. — Тя още ли живее с него? Искам да кажа в дома му?

— Да. Той е много добър, търпелив и мил с нея. Но тя не би могла да му бъде истински партньор. Никой не я е виждал. Стои си вкъщи и си играе с някаква куклена къща. Поне така съм чувал.

— Не се учудвам, че е толкова странен — опитах се да си представя мъж, женен за дете. Уважението ми към доктор Уилкис

нарасна неимоверно, и все пак исках да узная още някои неща.

— Стив, изяснихме семейното му положение. Но ако можете, отговорете ми на следното: имаше ли приятелки?

— Какво означава това, Ейми? — разсмя се той. — Как бих могъл да знам дали е имал „приятелки“, както прелестно се изразихте?

— Питам съвсем сериозно, Стив — казах аз, макар че се смеех заедно с него. — Тази вечер той загатна, че твърде добре е познавал Елен Хауърд, а в нощта, когато бе намерен трупът, нямаше вид да си спомня коя е тя.

— Смятате, че е била възможна някаква връзка между тях?

— Не знам нищо, освен че това е неговата анатомия и единствено той е знаел кога студентите ще пристигнат във вътрешния двор. Не искам да вярвам, че е имало връзка между тях. Не съм си го и помисляла до момента, когато той изтърва една забележка, като назова Елен с малкото ѝ име. Даже повтори някаква нейна шега.

— О, не! — Стив тежко въздъхна на телефона. — Единственото, което знам, е, че по принцип не е женкар. Не се интересува особено от жени, всъщност не се интересува от никого. Казано другояче, той просто не възприема хората. Но от време на време някоя жена привлича вниманието му и той сякаш се събужда, жената може да е пациентка, колежка или студентка по медицина. Чувал съм тези неща от Гретхен Хайлдър, една моя състудентка. Тя беше на стаж в патологията. Тогава той бил полудял по нея. Месеци наред работела там, без изобщо да я забележи, докато един ден просто обезумял. Очевидно само едно нещо му е било в ума и го е преселвал с всичка сила. Превърнал живота ѝ в ад, тъй че накрая тя се преместила при Дюк и там завършила стажа си.

— Стив, чувал ли сте за нещо подобно между него и Елен Хауърд?

— Не, не съм — каза той. — Но не съм имал и кой знае какви контакти с тях. Елен вече отдавна беше ангажирана, или се лъжа?

— Да, доколкото знам. Най-малкото всички вярвахме, че Пит Маркхам напълно я е обсебил. Малко вероятно е да сме се лъгали. Между другото, какво е мнението ви за него?

— Смятам, че има чудесна техника. Роден хирург е, но е неприятен човек. Но ако кажете на някого, ще отрека. Остават ми само още няколко месеца като асистент.

— Няма да кажа на никого, а и вие не ми съобщавате нищо ново. Но да се върнем на въпроса: интересува ме дали имало нещо между Елен и доктор Уилкис. И ако е така, защо той се престори, че не я познава? Почти всички в болницата я познават, нямаше причина той да се представя като някакво изключение.

Чух как Стив дълбоко си пое въздух. Бях успяла да го заинтригувам.

— Добре, ще се поослушам наоколо. Но срещу това ще получа ли и аз един честен отговор — защо толкова се интересувате от този случай? Подозирате ли някого или какво?

— Не — засмях се аз. — Но съм много близка с Люк Къмингс, служителят, който води разследването, и правя всичко възможно да му помогна, от позицията на нещо като таен агент. В края на краищата познавам всички тук.

На другия край на линията Стив сърдечно се разсмя.

— Таен агент! Интересно, много интересно!

— Вие не сте наред, Стив — опитах се да го отклоня аз. За щастие по телефона не можеше да види колко се бях изчервила. Не допусках, че Стив толкова точно ще схване двусмислеността на ситуацията.

— Да, да — продължаваше да се смее той. — С удоволствие бих си поговорил още малко с вас. Но трябва да тръгвам. Жалко.

— Благодаря, Стив. До утре.

Затворих телефона и го побутнах настрана, тъкмо когато някой почука на вратата.

21

Можеше да бъде само Люк. Но Люк винаги звъни и то по неподражаем начин. Махнах резето и отворих вратата. Беше Лий Маркхам.

— Лий! — Възкликнах учудено. — Влизай. Наред ли е всичко?

За първи път идваше при мен, но това не ме изненада. Нещо се бе случило с нея и то се виждаше от пръв поглед. Несресаната ѝ коса падаше в безпорядък по раменете. Носеше орфани джинси и с учудване погледнах мръсните ѝ боси крака. На всичко отгоре бе в безформена тениска с неопределим цвят. Видът ѝ ме разтревожи. Излъчваше отчуждение и обърканост.

Отведох я до голямото кресло и внимателно я настаних в него. Стори ми се, че би се движила във всяка посока, в която я насочех.

— Сядай и разправай — рекох аз привидно спокойно и се настаних на една табуретка срещу нея.

Повдигнах брадичката ѝ и най-сетне я погледнах в очите. В тях имаше вцепенение и пустота.

— Искаш ли да хапнеш нещо? Вечеряла ли си? — отместих косата от лицето ѝ. Не бе казала нито дума, откак влезе в стаята. Тъй че говорех аз. Говорех непрекъснато, задавах въпроси, бръщолех глупости и държах ръката ѝ.

Най-сетне нещо сякаш се съживи в очите ѝ. Дадох ѝ една кока-кола и тя започна да ме слуша.

Влязох в кухнята, за да си взема и аз една кола, като предполагам, че ѝ е нужно време, за да се съвземе. Но когато отново седнах срещу нея, тя продължи да мълчи.

— Ейми? — каза тя толкова тихо, че едва я чувах. — Не зная защо дойдох. Заета ли сте?

— Не. Радвам се, че си тук. Имам нужда от малко компания.

Лий плахо се усмихна.

— Живеете доста нависоко. Обичам високите етажи.

— Аз също.

Тя огледа стаята, но не бях сигурна, че вижда нещо.

— Исках да ви дам нещо — каза тя колебливо, — но забравих какво.

Лицето ѝ се обля в сълзи, вече нищо не чувах. Сълзите течаха и течаха.

— Няма нищо, Лий — опитах се да я успокоя. — Скоро ще си спомниш.

— Беше много важно — говореше някак сковано. Сълзите бяха оставили блестящи следи по лицето ѝ. — Исках да ви го дам. Знаех, че ще се погрижите за това.

— Да — рекох, макар и да не знаех за какво говореше. — Ще се погрижа. Но не се безпокой сега. Подай ми чашата си.

Докато ми я даваше, видях дясната и ръка. Изплаших се. Всички нокти бяха изгризани до кръв. Ноктите на другата ръка бяха наред.

— Трябва да сложим нещо на ноктите ти, Лий — казах делово и отидох в банята за бинт и мехлем.

Когато се върнах, тя ближеше кръвта от палеца си. Внимателно почистих всеки отделен нокът, като през цялото време ѝ говорех успокояващо. Позволи ми да намажа и да превържа пръстите ѝ.

Силно се тревожех за нея, но се стараех да не го показвам. Изглеждаше пред прага на пълния срыв. Дошла бе при мене, но моята помощ нямаше да ѝ бъде достатъчна.

— Лий — взех превързаната ѝ ръка в своята. — Погледни ме, мила. Ти имаш нужда от спокойствие. Да се обадя ли на баща ти да дойде да те вземе?

Погледна ме право в очите и бих могла да се закълна, че нещо в погледа ѝ умря.

— Моля те, недей — прошепна тя и сви крака на креслото. Погледна ме над коленете си.

Не знаех какво да правя с нея. Тя се нуждаеше от психиатър, но не смеех да се обадя и да повикам някой. Не се изненадах особено, че не иска да види баща си.

— А майка ти? — предложих. Мога да ѝ се обадя.

Тя поклати глава и започна да се люлее насам-натам. Трябваше да направя нещо!

Прегърнах я, помилвах я по главата и зашепнах успокоителни думи.

— Чуй ме, Лий — казах предпазливо. — Няма да се обаждам нито на баща ти, нито на майка ти. Можеш да ми вярваш. Но ще позвъня на един приятел. Само за минутка — набрах номера, надявайки се, че постъпвам правилно.

— Люк — почувствах облекчение при звука на гласа му. — Лий Маркхам е тук. Можеш ли да дойдеш?

След като се съгласи, го помолих да побърза и затворих телефона. Върнах се при Лий и взех ръката ѝ. Това бе всичко, което можех да направя.

След десет дълги минути чух, че асансьорът спря. Оставих Лий в креслото и отворих на Люк.

Говорех нормално. Ако шепнех, Лий веднага щеше да си помисли, че говорим за нея. Предпочитах да чува какво говорим, естествено при положение, че изобщо възприемаше нещо.

Люк седна до нея и помилва лицето ѝ.

Попита я какво е искала да ми даде. Не спомена родителите ѝ. Между другото спомена, че ще се погрижи засега да не се връща вкъщи.

Тя постепенно започна да се отпуска, макар че все още седеше свита в креслото.

— Ще те занеса в леглото, Лий — каза той и я взе на ръце.

Сложи я внимателно на леглото ми и аз видях с тъга как краката ѝ отново се свиха към брадичката.

Люк седна на ръба на леглото и продължи да ѝ говори успокояващо. След безкрайно дълги минути най-сетне се обърна към мен.

— Заспа.

— Какво ще правиш, Люк? — попитах уплашено.

— Проклет да съм, ако знам. На колко години е?

— На седемнадесет.

— По дяволите — той прекара ръка през лицето си. — Ще ми разкажеш ли на чаша кафе още веднъж всичко, което ти каза?

Докато пиехме кафето, повторих подробностите. Наблюдавахме Лий, но тя тихо спеше.

— Люк, тя се нуждае от психиатър — казах настойчиво. — Не смятам, че сънят ще ѝ помогне. Не можем ли да направим нещо за нея?

— А какво мислиш ще се случи, ако родителите ѝ надушат тая работа?

— Не знам, Люк — подпрях главата си с две ръце. — Не съм психиатър. Но знам, че реагира зле при споменаването на родителите си. Честно казано, напълно я разбирам.

— Непълнолетна е. Длъжен съм да уведомя родителите ѝ — изръмжа мрачно той.

— Моля те, не го прави — настоях аз, макар и да знаех, че има право. — Ако нещата в това семейство бяха наред, не бих имала нищо против да наруша обещанието, което ѝ дадох. Но баща ѝ не е достатъчно разумен. Може да откаже всякаква помощ.

— Наистина ли мислиш така? — изненада се Дюк. — Нали все пак е лекар! Няма ли да разбере най-добре от какво има нужда тя?

— Когато се касае за семействата им, лекарите понякога правят най-големи бели — възразих аз. — Особено такива като Пит. Няма да се изненадам, ако изобщо откаже психиатрична намеса. Защото ще означава, че той самият не се е справил. Не вярвам, и че Рут би могла да се наложи, дори и да иска.

— Добре тогава — той се приближи до телефона. — Трябва да се свържа с някой от социалните служби. Това е всичко, което мога да направя. Жалко, че не е извършила нищо криминално — опита се да се усмихне иронично.

Когато отново седна на масата, каза:

— Ще изчакаме докато дойдат да я вземат.

— Какво ще правят с нея?

— Ще я откарат в една клиника и ще се опитат да разберат какъв е проблемът ѝ.

— А къде ще прекара нощта? Ще я приемат ли веднага?

— Не — поклати глава той. — Това е недостатъкът на подобни организации. Нищо не става бързо. Ще я заведат в една от службите и ще говорят с родителите ѝ. Ако те не се съгласят да бъде лекувана, ще се постанови попечителство чрез съдебно решение. Тогава ще може да я лекува психиатър.

Изпъшках. Толкова бюрокрация, за да се помогне на едно болно момиче!

— Бих искала да я задържа тук. Но тя се нуждае от някого, който през цялото време да е при нея, а аз не мога. Сигурен ли си, че ще се

погрижат за нея, Люк?

— Можеш да ми вярваш — обеща той и сложи ръка на рамото ми. — Не се безпокой. Ти направи всичко, което можеше.

— Ще ми се да разбера какво искаше да ми даде. И дали щеше да ни помогне — рекох аз и се облегнах на него.

— Може би себе си — в гласа на Люк имаше примирение.

Чувствах се отвратително, когато тръгнах за дежурството на следващата сутрин. Лий безброй пъти се появи в съня ми и всеки път ми даваше нещо, което не исках.

Не успях да пропъдя този сън от съзнанието си през цялата сутрин и той ми създаде усещането, че съм пропуснала да направя нещо важно.

Когато пристигнах в операционната, установих, че Пит Маркхам е задраскал трите случая, които му бяха определени за днес. В продължение на половин час преподреждах графика наново.

Следобед подготвих плана за дежурствата за събота и неделя и то така, че да не бъда ангажирана.

Докато размествах смените, телефонът иззвъня.

— Хирургията, Боланд — обадох се аз, надявайки се, че това не е някой нов пациент.

— Ейми! Радвам се, че попадам направо на шефката! — изгърмя гласът на Пит Маркхам в апарата.

Трепнах и отдалечих малко слушалката от ухото си.

— Постарайте се отново да включите моите операции в графика, колкото е възможно по-скоро — нареди той, вместо да помоли.

— Момент, доктор Маркхам, веднага ще видя какво може да се направи — отвърнах любезно, като много ми се искаше да го попитам за Лий. — Една операция можем да вмъкнем за утре, но другите две за съжаление трябва да почакат. Устройва ли ви това?

— Съгласен съм.

Изненадах се. Пит рядко беше толкова разбран. Но той продължи да ме учудва.

— Ейми, исках да ви питам и нещо друго. Рут и аз даваме утре вечер едно малко парти и бихме желали да ви поканим, с някой ваш приятел, разбира се.

— Парти? Рут иска ли да дойда?

— Разбира се. Тя също ще ви се обади, но аз реших да ви покана, защото така и така говорим. Вижте, Ейми — продължи някак тайнствено той. — Естествено, че съжаляваме за онова, което се случи с Елен, но колкото по-бързо се върнем към ежедневието си, толкова по-добре ще бъде за всички ни. Всеки трябва да живее свой собствен живот, нали така?

— Да, разбирам — рекох замаяно. — Мога ли да ви помогна при подготовката?

— Само си обуйте обувките за танци и се постарайте всички да се забавляват — сърдечността му вече ми звучеше съвсем изкуствено. — И още нещо, Ейми. Не питайте за Лий утре вечер. Имахме доста вълнения тази сутрин и смятам, че сега тя се нуждае от малко спокойствие.

— Надявам се, че е добре — рекох неопределено.

— Разбира се. Но тъй като ми се стори изтощена, настоях да остане в болница за някои изследвания през следващите дни. Само за да сме по-спокойни, разбирате ли? Даже обмислям, но ви го казвам съвсем поверително, да помоля Дик Брайънт да я прегледа, докато е в болницата — той напрегнато замълча.

— Мисля, че идеята е добра, Пит — отвърнах въодушевено. Познавах Дик Брайънт от миналата година, когато той бе асистент лекар в психиатрията. Не бих имала нищо против той да ме лекува. — Не би могла да попадне в по-добри ръце, струва ми се. Правилно постъпвате, Пит. Историята с отвличането очевидно ѝ навреди много повече, отколкото предполагахме — допълних дипломатично.

— Същото си мислех и аз — зарадва се той. — Казах го и на Рут. Но моля ви, не подхващайте темата, Ейми! Елате на партито и се забавлявайте.

Обещах и с облекчение затворих.

Когато се върнах вкъщи, Люк ме чакаше във фойето на Комптън армс.

— Уморена ли си? — рече той вместо поздрав и обгърна раменете ми. Приятно ми бе, че някой се грижи за мен и се облегнах на ръката му, докато вървахме към асансьора.

— Съсипана — отвърнах и натиснах копчето за четвъртия етаж.

— Мисля, че ти трябва една разходка по плажа.

— Трябва ми само едно легло — забелязах аз, докато отварях вратата.

— Това, разбира се, е още по-хубаво — намигна ми той.

— Уморена съм — опитах се вяло да протестирам.

Люк помилва лицето ми.

— Има една чудесна терапия за преодоляване на отпадналостта, меланхолията, сковаността и носталгията — заизрежда закачливо той.

Разсмях се и го целунах по бузата.

— Ще видим.

Люк учтиво отвори вратата и ме заведе до креслото.

— Ще приготвя нещо за пиене. Приятно ми бе да не се грижа за нищо.

— Какво искаш да кажеш с тази разходка по плажа? — попитах, когато той се върна.

— Ники Христофолус е при един братовчед край морето. Днес исках да отида дотам и мислех, че ще имаш желание да ме придружиш. Можеш да погазиш във водата, докато разговарям с Ники. После ще отидем някъде да ядем риба и вечерта ще се върнем тук. Как ти звучи?

— Чудесно. Водата ще е доста студена, но една вечеря с теб си струва всички неудобства.

— Не се притеснявай. После отново ще те стопля — погледна ме право в очите.

Отвърнах на погледа му. Може би не трябва да го правя. Плаших се, че всичко беше както преди. Достатъчно бе Люк да ме погледне, за да се почувствам слаба. Извърнах се бързо.

— Трябва да се преоблека, щом ще вървим на плажа.

Люк се усмихна накриво, когато тръгнах към банята и я заключих зад себе си. Но приличието е една от моите добродетели.

Когато се върнах, той четеше някаква статия в „Таим“. Сложих ръце около врата му.

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Хм — измърмори той, без да прекъсва четенето.

— Може ли утре вечер да бъдеш мой любовник?

— Веднага мога да бъда твой любовник — хвърли вестника със замах и стана. Разсмях се и се опитах да го спра.

— Не сега! Бъди сериозен.

— Съвсем сериозен съм — очите му бяха достатъчно красноречиви. От погледа му ми стана едновременно горещо и студено.

— Моля те — останала без сили, сложих ръце на гърдите му. — Пит Маркхам ме покани заедно с приятеля ми на едно парти, което дават утре вечер.

— Парти? — попита смаяно той.

— Точно така — използвах изумлението, за да увелича малко разстоянието между нас. Набързо му разказах за разговора си с Пит.

В продължение на една минута той не каза нищо. После ъглите на устните му се свиха в саркастична усмивка, която много рядко виждах у него и която не предвещаваше нищо добро.

— Знае ли той, че следователят, който разследва случая Хауърд, е твой приятел?

— Едва ли.

— Утре ще го научи — обеща той и аз буквално усетих как бедата надвисва над нас.

Нямаше много движение, когато прекосихме моста над река Ашли и поехме по шосе седемнадесет, отклонението за Фоли роуд.

Люк бе добър шофьор, така че скоро оставихме града зад себе си. Прекосихме още един мост и се озовахме на острова Фоли Бийч.

Почти бях задрямала, когато изведнъж се сетих за Уилкис. Изправих се бързо.

— О, боже. Люк, забравих да ти кажа нещо. Съвсем ми изскочи от ума покрай цялата тази история около Лий и Пит.

— Какво си забравила? — запита унесено той.

— Адам Уилкис — казах аз и му разказах за странното държание на доктор Уилкис през изминалия ден и за несъмненото му познанство с Елен Хауърд.

— Охо! — вдигна вежди Люк. — Интересно. През онази нощ в Медицинския факултет говорих за малко с него. Тогава той не даде да се разбере, че я е познавал, а и аз не го попитах директно, защото беше само в служебните си функции. Или поне така си мислех.

— Аз също. Обадих му се повече от учтивост, защото това е неговото отделение и защото ако има неприятности, шефът трябва да бъде уведомен.

Люк кимна мрачно.

— Не обичам тънките игри, когато става дума за убийство.

Люк сви наляво към Купър авеню, което бе отделено от плажа с няколко блока. Намирахме се в увеселителния квартал на Фоли бийч. Целият район изглеждаше някак запуснат и изоставен, макар че тук-там се виждаха хора. Бялата боя се ронеше от фасадите на изпразнените магазини. Плакати и реклами висяха на парцали отвсякъде.

Харесвам плажа само през лятото. Обичам жегата, множеството хора, усещането за живот, което създава слънцето. През останалото време на годината тук се чувствам като последния плъх на кораба, който е пропуснал момента да избяга. Люк караше покрай един блок,

чиито фасади бяха видели не само по-добри дни, но и много дълги зими. Вятърът разнасяше пясък из улиците. Радвах се, че не трябва да живея тук.

— Струва ми се, че стигнахме — рече Люк и спря пред една къща със засенчена веранда.

— Мисля, че няма да се забавя — добави той. — Тук ли ще ме чакаш, или ще се разходиш към плажа?

— Ще те чакам тук — реших аз.

Откъм океана духаше режещ студен вятър. Времето изобщо не беше подходящо за разходка.

Облегнах се назад и задряхах за около петнадесет минути, когато чух гласове. Вдигнах глава и видях Люк, който се приближаваше към колата заедно с някакво доста мърляво момче. Ники седна на задната седалка, а Люк отново зае мястото си зад кормилото. Накратко ме представи.

— Говорих с Ники за Лий, той се тревожи за нея — обърна се към мен.

— Каза ли му какво се е случило? Какво искаш да узнаеш, Ники? — извърнах се аз към него. Избелялата му тениска на червени и бели райета бе изпъната по мускулестото тяло, а разръфаните джинси му стояха като втора кожа. Лицето му бе загоряло от слънцето.

— Искам да разбера как е Лий — в очите му се бореха решителност и неприязън. Посочи с пръст към Люк: — Не вярвам на този тип.

Разсмях се и казах:

— Не вдъхва особено доверие, нали?

Люк ме погледна ядосано и демонстративно се съсредоточи върху цигарата си.

— Доколкото знам, Лий е добре. Най-малкото е в добри ръце — разказах му какво се бе случило вчера вечерта, когато Лий дойде в жилището ми. Имах сигурното усещане, че му съобщавам същото, което му бе казал и Люк.

— Страхувах се от нещо подобно — рече тихо той и поклати глава. — Миналата седмица тя ми каза, че иска да се махне, на всяка цена и все едно къде. Искаше да знае дали ще тръгна с нея. Съгласих се, защо не. Нищо не ме задържа тук. Но нямах вече никакви пари.

— Твоя ли беше идеята за отвлечането?

Той стисна устни и упорито замълча. След няколко минути промърмори:

— Нито дума повече без адвокат.

Люк ме погледна сърдито и аз побързах да кажа:

— Е, не е толкова важно. И без това то не е интересно за лейтенант Къмингс. Той се интересува само от госпожица Хауърд.

— Мисля, че не бива да казвам нищо повече — повтори той и нервно изпука с пръсти.

— Свириш ли на китара? — попитах.

Той ме погледна изненадано:

— Откъде ви дойде на ум?

— Ноктите на лявата ти ръка са къси, а на дясната дълги. Някога аз също свирех.

— Добре ли свирехте? — изглеждаше заинтригуван.

— Ами, едва ли. А ти?

— Горедолу — рече той скромно. После се наведе напред и изрече отчетливо: — Вижте какво, госпожице, както и да се казвате, нямам нищо общо с убийството. Тръгнах си в петък вечерта и научих за него чак от радиото.

— Ние знаем това, Ники — каза Люк. — Затова имам само рутинни въпроси към тебе. Може да не ми отговаряш, може да си вземеш адвокат. Но ако смятах, че имаш нужда от него, щях веднага да ти кажа.

— Е, тогава какви са въпросите? — отстъпи той, макар че недоверието в гласа му остана.

— Най-вече един. Казвал ли си на родителите на Лий къде сте били по време на отвличането?

— Не, човече — Ники чак се изпоти. — Защо бих могъл да го направя? Тази шантава идея ми дойде, само защото няхаме пари да изчезнем от града. И отначало си беше само идея. Не мислех наистина да го правя. Същото беше, както когато моят старец твърди, че трябва да обере някоя банка, за да си плати сметките.

— Но какво те накара все пак да опиташ? — настояваше Люк.

— Ами, тя искаше, тази Хауърд! — извика той. — Лий ме заведе там. Родителите й никога нямало да я потърсят при Елен. И тази Елен, човече, се нави за отвличането тъй, сякаш това бе най-добрата идея, която бе чувала през живота си. Но Лий не знаеше, че тя е в течение.

Ники поклати глава, сякаш още не можеше да го проумее. Възбудено хвана предната седалка:

— Изобщо не искаше да се откаже. Обясни ми кога да се обадя по телефона, за да сваря бащата на Лий вкъщи, казваше ми какво да правя. Даже ми предложи колата си, за да взема парите. Изобщо започнах да се питам дали не е чакала само мен, за да извърши всичко това.

— Благодаря, Ники. Благодаря ти за помощта. Нали ще бъдеш наоколо, ако имам още някакви въпроси? — Люк изглеждаше доволен.

— Да, разбира се. Това ли е всичко, което искахте от мен? — Ники сякаш не можеше да повярва.

— Разследвам убийство, Ники. Нищо повече.

— Добре, ако мога да помогна с нещо, обадете ми се — той отвори вратата и слезе. — Радвам се, че с Лий всичко е наред? — пъхна още веднъж главата си той. — Тя е мило момиче, но е толкова неспокойна. Наистина неспокойна.

Люк ме погледна нежно.

— Имаш ли още желание да се разхождаш по плажа?

— По-добре да се връщаме — щях да се изненадам, ако той не гореше от нетърпение да говори с Адам Уилкис.

— Наистина ли не държиш на това?

— Не, все едно ми е.

Ники бе оставил в колата някакво усещане за пустота и аз се доближих до Люк.

Топлината на тялото му ме обгърна цялата. Привлече ме в ръцете си и каза:

— Всеки се нуждае от някого.

— Ще погледна в пощенската кутия — вече бяхме пристигнали в Комптън армс.

Открих два плика и въздъхнах. Застраховката на колата ми вече изтичаше и бих се чувствала по-добре, ако тя си струваше тази застраховка.

Люк отиде до телефона и позвъни на доктор Уилкис. Наблюдавах го как набира и как чака да го свържат.

Държах пликите в ръка и несъзнателно си играех с тях.

За застраховката бях отгатнала.

Другият плик изглеждаше мръсен и смачкан. На предната страна имаше петно, сякаш някой бе стъпил върху него адресът ми бе написан с несигурен почерк, мастилото беше размазано.

Не съм от онзи тип хора, които могат да стоят с часове и да гледат някакъв плик, изпълнени с лоши предчувствия, но честно казано, никога не бях получавала писмо в такъв вид. Разглеждах го заинтригувано, нямаше подател и след като достатъчно дълго изучавах непознатия почерк, го отворих.

Отначало си помислих, че вътре няма нищо. После видях два мръсни шнура. Извадих ги и се опитах да разбера какво е това и кой ми го беше изпратил.

Люк разговаряше с доктор Уилкис. Изглеждаше напрегнат. Стоях с шнурите в ръка и не знаех какво да правя. Разговорът на Люк продължи дълго. Нервно го чаках да свърши. Той въздъхна и най-сетне затвори.

— Успях да убедя доктор Уилкис да се срещнем — рече уморено той. — Някои хора за нищо на света не искат да ни помагат.

— Люк, виж какво странно нещо получих по пощата — в момента не можех да се занимавам с въздишките му. Подадох му двата шнура. Той ги вдигна пред очите си, после бръкна във вътрешния джоб на самото си, извади някакви очила и ги сложи. Изведнъж ми се видя

съвсем чужд. Не знаех, че носи очила. И ако не бях толкова нервна заради тези тайнствени шнулове, сигурно щях да се усмихна.

— Харесват ми очилата ти — казах аз, докато надничах през рамото му. — Откога ги носиш?

— Откакто ръцете ми станаха твърде къси — той ме погледна закачливо над рамката.

Въртеше шнураве в ръцете си, после намокри с език пръста си и го прокара по дължината на единия от тях. Пръстът му се изцапа с нещо тъмnochервено.

— В какво бяха сложени?

— Ето тук — подадох му плика. — Нямах нито писмо нито бележка, нищо.

— Но и никакъв подател. Изпратено е от Чарлстън в четири часа вчера след обяд. — Обръщаше плика от всички страни. — Доста смачкан изглежда. Познаваш ли почерка?

— Не.

— Нямах ли някакви племенници, племеннички или млади братовчеди или братовчедки, които биха могли да ти изпратят подобен подарък?

— Не, нямам никого.

— Хм, да идем до прозореца, за да виждам по-добре.

Цветът на шнураве стана малко по-жълтеникав. Единият бе дълъг около шест инча, другият — един инч по-къс.

— Виждала ли си някога нещо подобно?

— Да, прилича на кат гут.

— На какво?

— На кат гут. Хирургични конци. Използваме ги в операционната.

— Защо някой трябва да ти ги изпраща?

— Нямам понятие. Ако не е някаква шега, нищо не разбирам. Освен това изглеждат използвани. Това не е ли засъхнала кръв?

— Така изглежда! — той продължаваше да върти шнураве насам-натам. — Ще ми дадеш ли плика? — посочи към другия, от застрахователната компания. — Ще сложа всичко вътре и ще го занеса в лабораторията на полицията, ако нямах нищо против.

— Разбира се. Мислиш ли, че тези кървави шнураве биха могли да имат нещо общо със смъртта на Елен?

— Мисля, че всичко, по което има кръв, е важно, щом разследвам убийство — отвърна Люк. — Съжалявам, Ейми. Много бих искал да остана тук. Но тези неща много ме заинтересуваха. Разбираш, нали? Отивам в лабораторията.

— Да, Люк. Върви. Ще се видим утре вечер. Някъде към шест, нали? — не успях съвсем да скрия разочарованието в гласа си. Ядосвах се, че той отново започва да ми липсва.

— Тук ли ще останеш тази вечер?

— Да, лягам си.

— Добре.

— Какво искаше да ми кажеш с това, Люк?

— Нищо определено — прегърна ме той. — Само че всичко е толкова странно. И ти косвено си замесена в случая Хауърд. Ще съм по-спокоен, ако заключиш вратата си и си останеш вкъщи. Освен всичко друго, какво по-добро оправдание би могъл да измисли един ревнив любовник? — усмихна ми се и двамата тръгнахме към асансьора.

— Успя да ме убедиш. Ще ми се обадиш ли за резултатите от експертизата?

— Разбира се, нали писмото е до теб. Но едва ли ще са готови по-рано от утре.

Целунах го и исках да имам смелост да го помоля да се върне. Но не го направих.

Когато се върнах в жилището си, послушно заключих вратата и сложих резето.

Денят, в който трябваше да се състои партито у Маркхам, беше ясен и топъл.

В болницата имах много работа през цялото време и се зарадвах, когато най-сетне можех да тръгна към къщи.

Легнах на леглото, за да си почина поне малко преди вечерята. Но не можех да се отпусна.

Пред очите ми непрекъснато преминаваха картините на изгризаните нокти на Лий и на кървавите конци от кат гут. Когато най-сетне заспах, сънувах пак същото. Събудих се като смазана.

Сварих си едно силно кафе и влязох в банята.

Кафето малко ме съживи. Потиснах кървавите видения и започнах да се приготвям за партито.

Избрах дълга черна копринена рокля. Отделих доста време за фризурата и грима си. Най-сетне останах доволна от положените усилия.

Докато оглеждах резултата, се позвъни. Отворих на един уморен, но току-що избръснат Люк.

— Страхотно! — огледа ме възторжено той. — Ти ще си най-хубавото момиче на тържеството.

— Още не сме там — засмях се. — Спести си това, преди да можеш да направиш по-точни сравнения.

— Няма нужда — увери ме той. — Вече съм направил всички необходими сравнения.

Харесвах го и в този момент бях сигурна в това повече от всякога. Както и да завършеше цялата тази история, знаех, че повече няма да мога да го отбягвам.

— Какво ще кажеш за новата ми вратовръзка? — беше издържана в строго райе. — Купих я специално за тази вечер.

— Винаги съм харесвала райетата. Те придават известна стабилност на дивите и непредсказуеми мъже.

— Отново ставаш дръзка — в очите му се появи опасен блясък.
— За наказание няма да ти кажа резултата от експертизата.

— Не е честно, Люк — приближих се съвсем близо до него. Не се притеснявах да използвам всички средства. — Ти също нямаш търпение да ми го кажеш, нали? Та нали това бе моето писмо!

— Остави ме на мира — той шеговито се опита да ме побутне настрана. — Един следовател не може да бъде сигурен дори в жилищата на най-добрите си приятели.

— Можеш да разчиташ на това — прошепнах в ухото му и почувствах, че ръцете му се сключиха около мене по начина, който толкова обичах.

— Така никога няма да стигнем до партито — каза той дрезгаво.

— Можем да закъснеем малко...

Умората бе изчезнала от очите му. Лицата ни бяха съвсем близо. Преди да успея да затворя вратата, устните му вече бяха върху моите. Някъде дълбоко у мен се надигна усещане за топлина — топлина, която погълна всичко друго. Притиснах се към Люк и знаех, че всеки по-нататъшен опит да го отблъсна би бил безсмислен. Люк и аз бяхме предопределени един за друг. Пътищата ни непрекъснато се пресичаха, независимо колко се опитвахме да увеличим разстоянието между себе си.

Позволих му да ме отнесе до леглото и да ме съблече. Нямаше никаква отчужденост между нас, никакво колебание.

Когато Люк проникна в мен, тихо извиках, но не от болка, а от неопикуемото усещане, че няма нищо по-истинско от това да бъда едно с него.

После лежахме прегърнати, притихнали и неподвижни, замаяни от близостта си.

Люк пръв наруши магията.

— Щяхме да ходим у Маркхам.

Действителността отново се върна със своите болки и проблеми. Извърнах се и станах. Докато се опитвах да приведа в ред грима и фризура си, попитах привидно спокойно:

— И какво показва експертизата?

— Сега вече забравих всичко от онзи проклет доклад — изръмжа той.

— След едно силно кафе се надявам да си спомниш.

Люк тихо и сърдечно се засмя по начина, който толкова обичах.

— Първо не е кат гут, както си мислеше ти, а овчи черва. Можеш ли да отгатнеш къде се използват овчи черва?

— Нямам понятие — признах безпомощно. — Но поне в болницата не се използват.

— Не си права. В болницата се използват овчи и агнешки черва, само че вие го наричате кат гут. Но тези, с които си имахме работа, са използвани за кордаж на ракети за тенис.

— За бога, Люк — усетих какво надвисва над мен и отчаяно се надявах, че се лъжа.

— Второ, по струните на ракетата имаше кръв и според предварителния анализ тя е същата като на Елен Хауърд. Един момент — Люк хвана ръката ми над масата. — Много вероятно е Елен да е убита с ракета за тенис. Ръбовете на ракетата отговарят на нейните рани според патоанатома, но биха могли да бъдат причинени и от дузина други неща.

— Кажи ми поне едно — гласът ми трепереше и аз здраво стисках ръката му.

Той се усмихна и каза:

— Не прекалявай с фантазиите си. Не знаем кой е изпратил тези неща, но едва ли убиецът сам ще се издаде по този начин.

— Може да е било замислено като заплаха — напомних му аз.

— Едва ли — опитваше се да ме успокои.

— Люк, ти знаеш кой играе тенис, нали? — страхувах се да изрека онова, което мислех.

— Да, и знам също кой има достъп до екипировката за тенис. Не само съпругата, но също и съпругът, и дъщерята, да не говорим за момичето. Елен Хауърд държеше две ракети за тенис у тях. Сега ги изследват в лабораторията.

— Нямам вече никакво желание да ходя на партито у Маркхам — рекох, като се надявах, че той ще погледне на нещата по същия начин.

— Разбира се, че имаш желание — каза той непоносимо сърдечно. — Просто нямам търпение да отида. Искам да огледам малката къщичка до тенис корта.

— Добре — съгласих се примирено. — Но ако тази вечер ме оставиш дори за малко сама, ще стана неразделна част от кошмарите

ти.

— Вече никога няма да те оставя сама — рече той и ме погледна съвсем сериозно.

— Вчера вечерта говорих с твоя доктор Уилкис — Люк се опита да насочи разговора в друга посока.

— Така ли? — чувствах, че това вече не ме интересува. — Доста странен е, нали? Имал ли е нещо с Елен?

— Какво имаш пред вид? — запита той в тъмнината на колата. — Нещо като това между нас двамата или като между хора, които са замесени в някакъв инцидент с автомобили?

— Идиот — засмях се аз. — Та то е едно и също.

— Права си — съгласи се той и стисна ръката ми. — И в двата случая се стига до умствени увреждания. Но изглежда, че Елен и доктор Уилкис са имали дълга и трайна връзка. Разказа ми доста неохотно тези неща, но го уверих, че премълчаването ще го направи много по-подозрителен, отколкото истината.

— Значи всички приказки за Елен и за Пит са били чиста измислица?

— Ако съдя по думите на Уилкис, не. Нашата малка Елен се е справяла и с двамата. Уилкис е знаел за Пит Маркхам, но е абсолютно сигурен, че Маркхам не е знаел за него.

— Но може току-що да го е научил, нали?

— Възможно е — потвърди Люк. — Едва ли има мъж, който да се почувства добре в такава ситуация, а особено този Маркхам.

— Що за човек е била тя, Люк? — запитах изтръпнала.

— Може би трябва да попиташ твоя приятел, психиатъра. Но едно е сигурно — била е студен човек. Помисли си само за историята с отвличането, която е измислила.

— Да, това също — пред очите ми изникна една съвсем нова Елен Хауърд. — Но защо, Люк? Какъв смисъл би имало?

— Не мога да ти отговоря. Доктор Уилкис ме убеждава надълго и нашироко, че тя е била причината за връзката им. Той просто се възползвал от възможността.

— Ти би ли се впуснал в нещо подобно?

— Не, по дяволите — прегърна ме той. — Харесвам връзките, наситени с чувства.

— Аз също — мушнах ръка под сакото му. — Какво ще правиш сега? Как ще разбереш дали Пит е узнал тайната й?

— Вероятно ще го попитам направо и ще наблюдавам реакцията му. Но тази вечер, като гост на тържеството, просто ще си отворям очите — той паркира колата недалеч от къщата на Маркхам.

По продължение на цялата улица бяха паркирани автомобили. Доста хора се бяха запътили към дома на Пит. Както винаги при подобни случаи се плаших от мисълта, че трябва да срещна толкова непознати. Не се отделях от Люк и реших нито за миг да не го изпускам от очи.

Когато стъпихме на верандата, се зарадвах да видя Стив и Бети Хендрикс, заедно с Рой Елисън и една от стажантките, която също познавах. Пит и Рут посрещаха гостите на вратата.

— Ейми, изглеждате чудесно, както винаги! — Пит ме прегърна и с усилие потиснах неприятното усещане. — Рут много се радва, че успяхте да дойдете.

Потупа ме по гърба, притисна ме още веднаж и същевременно се обърна към следващия гост, който случайно бе Люк. Това видимо го обърка.

— О, лейтенант — Пит смутено се изчерви. — Аз... тази вечер имаме гости. Не може ли да го отложим за някой друг път?

— Пит, това е Люк Къмингс, мой приятел — казах бързо. — Тази вечер той не идва служебно, а просто ме придружава.

— Надявам се, че нямате нищо против, доктор Маркхам — рече учтиво Люк и му подаде ръка. — Ейми и аз се познаваме доста отдавна и използвахме случая да се поразтоварим малко.

— Разбира се — Пит бързо бе възвърнал самообладанието си. — Много мило, че сте дошъл. Чувствайте се като у дома си и се забавлявайте.

Рут ме погледна студено, усмихна се бегло на Люк, но ни поздрави колкото можеше по-любезно.

— Мога да се обзаложа, че това е първият и последен път, когато съм поканена тук — прошепнах на Люк.

— Безпокоиш ли се?

— Не. Харесвам твоето зашеметяващо въздействие върху хората. Струваше си да го видя, дори и с цената на това, отсега нататък да живея самотно и изолирано.

— Чудесно. Тогава ще съм напълно спокоен — върна ми закачката той. — Да ти донеса ли нещо за пиене?

— Да, водка с портокалов сок или някой хубав коктейл.

Той си проби път през тълпата, събрала се до импровизирания бар на другия край на залата. Тръгнах бавно след него, защото си бях обещала нито за миг да не се лишавам от неговата обещаваща сигурност близост.

Неочаквано усетих нечия ръка на рамото си и когато се обърнах, видях Адам Уилкис, който ме наблюдаваше над очилата си.

— Госпожо Боланд? Ейми, ако не се лъжа? — рече той някак неясно. Олюляваше се, а чашата в ръката му опасно се наклони. — Не пиете ли?

— Току-що пристигнахме, доктор Уилкис — застанах малко по настрани от чашата му. — Как сте?

— Добре, добре — главата му се клатушкаше. — Бихте ли имала желание да потанцувате? — запита той подчертано любезно.

— Не сега, благодаря. Нека музиката да започне — искаше ми се Люк вече да се е върнал.

— Добра идея — съгласи се Адам Уилкис, изпълнен с достойнство. — Много добра идея. Нали няма да забравите?

— В никакъв случай.

— Заповядай, Ейми — каза Люк зад мен. Подаде ми чашата. — Добър вечер, доктор Уилкис.

— Какво? О, добър вечер, лейтенант — доктор Уилкис се изпъна с видимо усилие. Объркано местеше поглед от мен към Люк.

— Уважаема госпожо — прошепна той, извърнат към мен. — Знаете ли кой е този човек?

— Да — прошепнах аз. — Това е моят приятел.

— Вашият приятел? — втренчи се невярващо в Люк, сякаш виждаше призрак.

Извърна се и се отдалечи с патетичното достойнство на пиан, който на всяка цена се опитва да изглежда трезвен.

— Непрекъснато си създаваш приятели, Люк — подхвърлих аз.

— Винаги така ми се случва.

— Здравейте, вие двамата — Стив Хендрикс се приближи с една препълнена чиния. — Вземете си нещо за ядене и елате при нас в другия край на залата.

— Добра идея — отбеляза Люк.

От бюфета си взехме месо от печена пуйка, шунка, раци и препечен хляб.

В ъгъла на големия салон открихме Стив и Бети, заобиколени от няколко лекари и стажанти.

Люк ми придърпа една табуретка, а той седна на пода и се облегна на коленете ми. Мразя да ям така, но не ми оставаше нищо друго.

Стив ни представи и увери Люк, че веднага ще започнат да говорят за нещо друго, освен за медицина, но не можах да се сетя за нищо.

— Ами, мога да ви разкажа за една дама, която караше кола и която спрях по време на една патрулна обиколка преди години. Тази дама беше абсолютно гола.

Без особено усилие Люк привлече общото внимание.

— И какво направихте? — запита заинтригувано един от практикантите.

— О, глобих я заради превишаване на скоростта — отвърна сериозно Люк.

Отдръпнах се назад и се съсредоточих в чинията си. Люк напълно владееше ситуацията. Кой знае защо това ме успокояваше.

Късно вечерта един малък оркестър се настани с инструментите си около камината. Гостите разместиха мебелите и навиха килима. Пит ръководеше операцията.

— Ще ми подариш ли един танц? — запита Люк, когато леки мелодични звуци изпълниха залата.

Кимнах и станах. Изведнъж си дадох сметка, че колкото и неща да се бяха случили между нас, никога не бяхме танцували заедно. Стана ми интересно.

Той танцуваше хубаво и уверено. Лесно бе да го следваш. Отчаяно се питах дали някога ще открия нещо, в което да не е добър.

— Ммм — измърмори той в косите ми.

— Пееш ли? — попитах аз недоволно.

— Мълчи, скъпа, искам да се забавлявам.

— Но престани да пееш.

— Дявол да го вземе, само помирисах косите ти — рече грубо той. — Имаш ли нещо против?

Разкисках се и го прегърнах.

— Продължавай да ги миришеш — окуражих го и приближих глава към лицето му. — Някои хора се забавляват по доста странен начин.

Той така се разсмя, че загубихме ритъма.

— Що за жена си ти? — опитваше се да изглежда ядосан. — Защо трябва да се подиграваш на невинните развлечения на един мъж?

— О, достатъчно те познавам. Ти и невинен! Не може да бъде! — прошепнах.

— И така да е — погледна ме тъй, че коленете ми омекнаха.

Беше мило тържество. А Пит бе в стихията си. Говореше, шегуваше се, задаваше подходящи въпроси, грижеше се яденето и пиенето да не свършват. Беше навсякъде.

Може и да не бях права, но не можех да забравя, че една жена, която той уж беше обичал, сега лежеше в тъмен сандък с табелка на

пръстите на краката, а дъщеря му, сам-самичка, се взираше с празни очи в стените на психиатричната клиника. Не ме напускаше и мисълта, че той даваше партито само за да създаде у колегите и сътрудниците си впечатлението, че всичко е наред. Питам се защо Пит не искаше да признае, че нещо в живота му не е наред. Защо смяташе, че е застрахован от нещастieto?

Въпреки това от учтивост танцувах веднъж с него и му направих комплименти за партито, къщата и жена му. Той засия от удоволствие. Но вътрешно си мислех за любовницата му и за дъщеря му, които стояха в съзнанието ми като два черни призрака с кухи очи. Щеше ми се да разбера дали тежат на неговата душа.

По едно време, когато Стив и Люк бяха отишли към бара, видях Рут съвсем наблизко. Тя кимаше и се усмихваше на някого, макар и устните ѝ да бяха някак странно присвити. Гледах как бавно се движи от група към група, решена да изпълни задълженията си. Почувствах напрежението, с което го правеше.

Тя се отдалечи и за миг се огледа объркано, сякаш се опитваше да си спомни дали е направила всичко, което се очаква от нея.

Рискувайки да ме отреже, станах и отидох при нея.

— Чудесно парти, Рут.

— Така ли смятате?

— Да — не позволих на нейната лаконичност да ме обезкуражи.

— Мисля, че сте много смела, щом като правите всичко това за Пит.

За миг очите и проблеснаха, после примигвайки се загледа някъде настрани.

— Не е лесно — каза дрезгаво тя. — А и вие не ни помогнахте много, като доведохте тук онзи човек, Ейми, как можахте!

— Съжалявам, Рут, но изобщо не помислих за това — беше ми тягостно да я лъжа. — Ние сме стари приятели. По навик помолих Люк да дойде с мен, а не защото има служебна работа с Пит.

Истината бе, че всъщност аз не я лъжех. Никога не бих довела един случаен познат, само за да улесня някакво разследване. Поканих Люк, защото ми бе приятно да бъда с него, и ако поканата случайно помагаше на разследването му, това си беше само негова работа.

— Елате в кухнята да видим какво става с яденето — каза тя примирително.

Тъй като Люк още стоеше на бара, я последвах, благодарна, че все пак обяснението ми бе прието. Минахме през летящата врата и след малко се озовахме в благословеното спокойствие на кухнята.

— Да седнем. Краката вече ме болят — Рут придърпа един стол. — Ейми — започна тя нервна да говори, сякаш по този начин се опитваше да скрие страховете си, — моля ви, кажете ми дали този полицаи наистина подозира Пит? Умирам от страх. Елен брутално убита, Лий в болницата с колапс, Пит, заплашен от арестуване. Не мога повече.

Подпря главата си с ръце и аз се учудих как е издържала на напрежението толкова дълго.

— Не, Рут, не се измъчвайте — рекох съчувствено. — Бих желала да ви успокоя, но не мога. Истина беше онова, което ви казах. Не знам кого подозира Люк. Даже не съм сигурна, че на този етап той изобщо подозира конкретно някого.

— Наистина ли? — попита обнадеждено тя. Стресът бе вдълбал ръчките по лицето ѝ. — Поболявам се от притеснения, Ейми. Пит също. Не че ще го признае, но нощем става, ходи из къщата. Не знам как успява да работи по цял ден, без изобщо да спи.

Реших през следващите дни да наблюдавам Пит по-внимателно. Ако покажеше признаци на стрес и изтощение, които можеха да застрашат операциите му, трябваше да кажа на шефа. Но досега той бе работил енергично, както винаги.

— Сигурно много се тревожи за Лий, Рут — опитах се да я успокоя. — Когато тя се стабилизира, Пит също ще бъде по-добре.

— Не вярвам — поклати глава тя. — Сякаш напълно я е отписал. Тя не иска повече да бъде неговото малко момиченце, значи не го интересува повече.

Не можех да повярвам. Но колкото повече мислех по въпроса, все повече се убеждавах, че тя е права. Пит Маркхам изграждаше своя свят според собствените си желания и щом някой откажеше да се приспособи към него, изгубваше всякакво значение.

— Но не се страхувате, че ще посегне на живота си, нали, Рут?

— Не — засмя се тя. — Не и Пит. Той е опасен за другите, но не и за себе си.

Тя затисна устата си с ръка. Очите ѝ се разшириха от ужас пред неволно изгърваните думи.

— Не исках да кажа това, Ейми — простена тя и хвана ръката ми.

— Зная — рекох аз успокояващо, макар че вече бях напълно объркана.

Когато се върнахме при гостите, Рут отново бе сложила усмивката си, като оръжие. В съзнанието ми пулсираха думите „опасен за другите, опасен за другите“.

Докато търсех Люк, видях Пит сред група студенти по медицина, които в захлас зяпаха известния хирург.

— Още един танц? — прошепна Люк до мен.

Извърнах се и когато го видях, изведнъж ме обхвана усещане за сигурност. Кимнах и тръгнахме към дансинга.

Той чувстваше настроението ми и мълчеше. Движехме се като на самотен остров.

— Хайде да излезем за малко — каза Люк, когато музиката спря. — Искam да огледам къщичката до тенис корта — прошепна той в ухото ми.

— Не е ли по-добре да го направиш сам? Не искаш ли да остана тук и да се погрижа да не те безпокоят?

— Не — усмихна се той. — Ти ще бъдеш моето основание да се разхождам из тъмното. Кой би заподозрял нещо друго, освен че ние двамата търсим някое спокойно местенце?

— Добре си го измислил.

Оказа се, че не сме единствените, които търсят спокойно местенце. На верандата имаше няколко двойки, други бяха в градината. Дрехите на жените просветваха през тъмните дървета и камелиите.

Хванати за ръка закрачихме към тенис корта. Музиката и шумът на празненството останаха зад нас, в хладната октомврийска нощ се долавяха само отделни думи.

— Студено ли ти е? — Люк ме обгърна с ръка.

— Не, много е приятно след горещината и тютюневия дим.

— Мога да те наметна със самото си — предложи той.

— И така е добре.

Бяхме стигнали до телената мрежа, която заграждаше корта. Пристройката беше тъмна, лампите навсякъде бяха угасени. Минахме покрай азалиите, които растяха около оградата. Люк спря, когато стигнахме под навеса на малката къщичка.

— Мястото е чудесно — каза той тихо.

— За какво? — разтреперих се в хладния нощен въздух.

— За онова, за което ти споменах — зъбите му неочаквано проблеснаха в тъмнината.

Наметна самото си около раменете ми. Дъхът на тютюн, одеколон и нещо неопишимо топло и близко ме накара да изтръпна. Но този път не от студ.

— Великолепно — рече той. — Вратата е отключена. Да влезем вътре. Ако някой ни открие, разроши косата си, размажи червилото и изглеждай виновна.

Засмях се и го последвах в тъмното помещение. Почувствах ръцете му на гърдите си и изненадващо се загърнах още по-плътно в самото му.

— Остави това — прошепнах. — Мислех, че си тук служебно.

Той едва потисна смеха си.

— Извинявай, току-що се опитвах да извадя фенерчето си от вътрешния джоб.

— Защо не ме попита, идиот? Къде е то?

— Стой мирна и ще го намеря — бръкна във вътрешния джоб и измъкна едно плоско фенерче.

Светна и насочи тънкия лъч наоколо.

— Какво търсиш? — прошепнах.

— Искам първо да видя дали някой не е имал същата идея — светлината пробяга по креслата и канапето. Помещението беше празно. — Какво е това?

Фенерчето освети един метален предмет, закрепен на земята. Отгоре стоеше самотна ракета за тенис. Когато се приближихме, видях, че бе само рамката. Нямаше струни.

— Апаратът на Рут за опъване на струните — прошепнах аз. Люк се наведе и сложи фенерчето под апарата. Приклекнах до него.

— Какво търсиш сега?

— Струните на тази ракета.

— Аха — преглътнах с усилие при вида на ракетата, която се извисяваше над мен. Сякаш видях една силна, мускулеста ръка, която се протяга към дръжката, изпълнена с омраза и отчаяние. Откъде ли е хванала дръжката? Отпред, предположих, защото раната на Елен беше откъм лявото слепоочие.

— Тук няма нищо — каза Люк. — Махнали са ги.

— Люк — простенах внезапно аз и се вкопчих в рамото му.

— Какво има? — обърна се рязко, а мускулите под ръката ми се изпънаха.

— Спомних си нещо. Нещо важно!

— О, боже, мислех, че си чула някого да се приближава. Готов бях да те хвърля на пода.

— Не, Люк, чуй ме! През деня, когато играх тенис с Лий, видях нещо, което напълно приличаше на шнуровете, които ми бяха изпратени. Видях ги да висят от кофата за боклук отвън.

— Дявол да го вземе. Не мога посред нощ да се ровя из кофи за боклук. Сигурна ли си, че са били струни от ракета за тенис?

— Не съм — опитвах се да си спомня как точно изглеждаха. — Когато минахме оттам, Лий хвърли вътре кутиите от кола. Шнуровете висяха отвън и тя просто ги набути вътре. Не знаех дали бяха залепнали на капака. Не си спомням, Люк.

— Добре, ако реша да проверя гюмовете, ще трябва да взема и заповед за обиск. Ще се радвам, ако намеря нещо. Сметта сигурно отдавна е изхвърлена.

— Може и да не е. През по-студения сезон сметта се събира само веднаж седмично, а това беше преди три дни.

— Добре. Щом като вече сме тук, искам да хвърля един поглед на тази ракета — той приближи фенерчето плътно до дървената рамка.

Разгледа я внимателно, опипа ръбовете и дупчиците, където минаваха струните.

— Тя има и много други, Люк. Висят на стената.

— Видях ги — той продължаваше настойчиво огледа си. — Ще се погрижа и за тях, когато се снабдя със заповед за обиск. — Но именно тази е била използвана. Тъкмо тя е особено подходяща.

Погледнах ракетата.

— Това е любимата ракета на Рут — посочих надписа на дръжката. — Любимата, поне за момента. Какво търсиш по нея?

— Кръв — отвърна отсъстващо той. — Засъхнала кръв.

— О!

— Изглежда чиста, но експертизата ще установи по-точно.

— Смяташ да я вземеш със себе си ли? — чудех се как мисли да я скрие и да я отнесе до колата.

— Никога ли не си чувала за непозволени доказателства? — попита той и угаси фенерчето. — Да вървим.

На вратата се ослуша, отвори я и ние излязохме навън. Олекна ми. Ако сега ни видеше някой, извинението ни щеше да изглежда по-убедително.

— Къде е онази кофа? — запита Люк.

— Оттатък до вратата. Бяла, с оранжев автоматичен капак.

— Мисля, че ще я прегледам. Но не сега. Ако някой ме види там, обзалагам се, че когато дойда за обиска, тя ще е измита и изтъркана идеално.

— Люк, мислиш ли наистина, че Пит или Рут са убили Елен? — не можех да повярвам в онова, което ставаше все по-очевидно.

— Не бързай толкова. Има доста неизяснени фактори в случая. Като се има пред вид що за жена е била Елен Хауърд, ясно е, че е могла да бъде тук с всеки друг. Ако приемем, че наистина сме намерили предмета, с който е убита и убийството е станало тук. Но ще сме сигурни едва когато намерим и други кръвави струни или кръв по някоя от ракетите и преди всичко, ако можем да го докажем.

— Разбирам — приближихме се до един от големите чимшири до верандата.

— Ела за малко — Люк ме притегли зад храста.

— Още нещо ли търсиш?

— Не — засмя се той. — Осигурявам си алиби. Привлече ме към себе си и ме целуна със страст, далеч надхвърляща необходимостта от алиби.

На другата сутрин телефонът иззвня много рано. Чудех се откъде знаеха, че не съм на работа, но сигурно се бяха обаждали и в операционната.

Мястото до мен в голямото ми разкошно легло беше празно. Дори не бях чула кога си е отишъл Люк и се ядосах, че е изчезнал така, макар и да знаех, че трябва да вземе заповедта за обиска и че няма време за губене.

Но след нощ като тази никоя жена не би искала да се събуди сама.

Сънливо се обадох.

— Съжалявам, че ви будя толкова рано — изрече ясният висок глас на Адам Уилкис. Звучеше като след най-малко осем часа здрав сън.

— Няма нищо — излъгах учтиво и седнах на ръба на леглото.

— Хм... знаете ли... става дума за лейтенанта от полицията. Наистина ли го познавате добре? — запита той обстоятелствено както винаги.

— Доста добре — отговорих и разтърках очи.

— Не бихте ли се опитала да обясните малко по-ясно на вашия приятел моето положение в тази история?

Доктор Уилкис преглътна последните думи, сякаш му бе трудно да ги изговори.

— Какво положение, доктор Уилкис? И коя история имате пред вид?

— Много добре знаете — каза остро той. — Моето положение във връзка с това убийство.

— Не ми е ясна вашата позиция, доктор Уилкис — казах търпеливо. — Освен това нямам никакво влияние върху разследванията на лейтенант Къмингс. Ако нещо ви безпокои, по-добре е да разговаряте с него.

— О, не, нищо не ме безпокои — увери ме бързо той. — Но не съм сигурен дали той напълно разбира свързаните със случая проблеми. Бихте могли да се опитате да му обясните нещата малко по-обстойно.

— Е, добре — рекох примирено. — Обяснете ми нещата по-обстойно. И все пак, би било по-разумно да поговорите направо с него.

— Ще го направя, не се безпокойте. Историята ме засегна много и бих искал да предотвратя нежелано развитие на нещата.

— Добре — повторих аз.

— Ето как стоят нещата — доктор Уилкис се зарадва, че най-сетне е намерил слушател. — Казах на лейтенант Къмингс, че между мен и Елен е имало ъ-ъ-ъ дългогодишна връзка. И той го разбра.

„Сигурно“, мислех си аз, но казах:

— Разбирам.

— Но струва ми се той не разбра, че не съм имал нито желание, нито намерение да прекъсвам тази връзка — продължи бързо той. — И значи не съм имал никаква причина да я убивам — в гласа му имаше триумф, като че ли току-що бе представил неоспоримо доказателство за своята невинност. — Дълбоко съм опечален от нейната смърт, повярвайте ми — обобща той кратко. — Лично за мен това е огромна загуба.

Не знаех какво да отговоря.

— Но, което е най-важното — продължи, без да забелязва мълчанието ми, — цялата неделя, до момента, когато ме повикахте в анатомията, си бях в къщи.

— Тогава няма защо да се безпокоите, доктор Уилкис. Сигурно някой от семейството ви ще потвърди това. Кажете името му на лейтенант Къмингс и проблемът ще отпадне.

— Но точно това той не може да разбере — каза уморено доктор Уилкис. — Госпожо Боланд, познавате ли жена ми?

— Не — в края на краищата не можеше да не разбере тревогата му. Малко безпомощно добавих: — Но съм чувала за нея.

— Тогава знаете, че нейните показания няма да имат никаква стойност. И то е съвсем естествено. Тя би направила или казала всичко, което ѝ заповядам. Факт е, че ѝ посвещавам времето си всяка неделя, и то през целия ден. Децата ни са в един интернат, прислужницата има свободен ден, така че неделята е само нейна.

Оставям я да прави каквото иска. Тя... тя има една куклена къща, с която се занимава, и аз ѝ я подреждам и поправям. Миналата неделя боядисах една от стаичките ѝ, а тя уши пердета. Много се радва на неделите.

Замълча. Костваше му огромно усилие да говори за жена си. Заболя ме при мисълта как шефът на анатомията, известен и уважаван специалист, боядисва куклената къща на своята отново превърнала се в дете жена. Заля ме вълна от съчувствие и разбиране.

— Ще се радвам да обясня тези неща на лейтенант Къмингс, доктор Уилкис.

— Благодаря. Аз... е, благодаря — заключи той с усилие и затвори телефона.

Опитах се да заспя отново, но без всякакъв успех. Не можех да се освободя от представата за доктор Уилкис и неговата жена.

Не след дълго телефонът позвъни отново.

— Ейми? — прозвуча настойчиво гласът на Дик Брайънт. — Чухте ли вече за Лий Маркхам?

— Не. Какво е станало?

— Почти всичко — рече уморено той. — Тази сутрин госпожа Маркхам дойде в болницата с претенцията Лий да бъде предоставена на нейните грижи. Двете са заминали още преди да успея да пристигна там. Не мога да се свържа с тях. Мислех си, дали Лий не ви се е обаждала?

— Не, Дик, не е. Но защо Рут е направила подобно нещо? Ако Пит го бе сторил, щях да разбера, но не и Рут.

— Не зная, Ейми. Както ви казах, не успях да говоря с нея. Но сестрите казаха, че е била като фурия и на всяка цена искала да отведе Лий.

— И никой ли не е могъл да ѝ попречи? Нали Лий беше изпратена от социалната служба?

— Не, тъй като родителите се съгласиха, социалната служба се оттегли. Ще трае дни, ако решим да започнем цялата история отново.

— Разтревожен ли сте? Искам да кажа, възможно ли е Лий да получи някакви психически увреждания?

— Такава възможност винаги съществува — отбягна отговора той.

— И никой ли не вдига телефона у Маркхам? — чудех се къде Рут можеше да е завела Лий и защо.

— Дава все заето. Обадох се в пощата и оттам ми казаха, че телефонът е изключен.

— Тогава сигурно са вкъщи — разказах му, че Люк предвиждаше да се направи обиск. — Възможно е вече да е там. Той знае за Лий и ще направи всичко, за да я върне при вас. Още нещо, Дик. Казаха ли ви сестрите как Лий е реагирала при появата на майка си? Доброволно ли е тръгнала с нея или Рут я е измъкнала насила?

— Доброволно, даже с голямо желание, ми казаха. Естествено, това би могло да означава, че просто е искала да се махне от болницата. Госпожа Маркхам влязла при дежурните и заявила, че уж иска само да посети Лий. Пуснали са я, въпреки разпорежданията. Двете разговаряли няколко минути. Повече говорила майката, но никой не чул какво точно. После Лий се сресала и спокойно излязла, а госпожа Маркхам заплашила, че ще се оплаче от всеки, който се опита да я спре.

— Дик, възможно е Рут да се страхува за Пит или за самата себе си, сега, когато полицията е в цялата къща. Може би просто е искала Лий да бъде при нея.

— Възможно е. Но също така е възможно и тя да се страхува за Лий, Ейми — каза той несигурно.

Потреперих. Лий бе извън кръга на заподозрените, но всъщност тя би имала мотив. А Рут може би бе ѝ помогнала да се отърве от трупа на Елен.

Механично обещах на Дик да му се обадя, ако науча нещо за Лий, и затворих.

Лежах на легло го и гледах в тавана. Гледах и гледах, но нищо не се случваше.

Така че станах и започнах да се обличам. Не бързах, но мислите ми, които кръжаха около Лий, се движеха със страхотна скорост. Бях много загрижена за нея, особено сега, когато бе въвн от болницата. Отново се бе озовала сред конфликтите, с които не можеше да се справи.

Рут не й беше направила нищо добро, като я бе извела от болницата, водена от майчинския си инстинкт да я защити.

Прекарах един от най-дългите си дни. Най-сетне бях решила да забравя проблемите на Маркхам и да отида да пазарувам, когато телефонът позвъни. Надявах се да науча от Люк дали е намерил онова, което търсеше.

Но най-много се надявах да науча нещо за Лий.

Тя дойде при мен, когато бе накрая на силите си, може би щеше да ме потърси отново. Няколко пъти се бях приближавала до телефона, за да се обадя на Рут. Искях да й въздействам да заведе дъщеря си отново в болницата. И всеки път се отказвах. Нямах никакво служебно основание да го сторя, нито пък слабата ни лична връзка би ме оправдала. Щом Рут е била дотолкова отчаяна да отведе Лий въпреки съветите на лекарите, знаех, че едва ли ще намеря подходящ начин. Тя само изключително би се подразнила от намесата ми.

Тъй че през този мрачен ден не правих нищо друго, освен да почиствам гардероба и кухненските си шкафове. Изпих безброй чаши кафе, без нито за миг да ме напусне мисълта за обърканото душевно състояние на Лий.

Телефонът все мълчеше.

Привечер се надигна студен вятър. Стоях на прозореца и гледах как палмите се извиваха под неговите напори. Паркингът бе напръскан с дъждовни капки. Хората притичваха, загърнати в шлиферите си. Колите бяха със запалени фарове, а в жилището ми стана по-студено.

И точно когато исках да включа отоплението, телефонът позвъни. Дотолкова бях свикнала с тишината, че звукът му просто

физически ме прониза. Този първи контакт с външния свят ме накара да осъзная изолацията, в която бях стояла през целия ден. Хванах слушалката, надявайки се да чуя добри новини. Но нямаше нищо подобно.

На другия край на линията цареше мълчание. Слея третото „ало“ вече се канех да затворя. Но после чух едно тънко гласче, което ми напомни детството ми. Не можех да си спомня текста, но мелодията ми бе много позната.

Да, това бе приспивна песен. Притиснах слушалката към ухото си и се вслушах в простата мелодийка, която някой тананикаше без думи.

Тананикането изведнаж спря и Лий прошепна с детински глас.

— Знаете ли, че татко ми беше купил един дрозд?

— Къде си, Лий? — попитах аз тихо. — У вас при баща си ли?

— Купи ми такъв, който не искаше да пее — не обърна внимание на въпроса ми тя, сякаш изобщо не бе стигнал до съзнанието ѝ.

— Лий, чуй ме...

— И татко ми купи един кон и едно огледало и един диамантен пръстен и нова кола и хубава рокля и... много неща — изрече всичко с възторг в гласа. — Но сега тези неща са счупени и разпилени — тя се разхълца. — Всичко е счупено, нищо не ми остана.

— Лий, мила, кажи ми къде си? Може би нещата ще могат да се поправят. Къде си? Кажи ми къде си? — настоявах аз. — В къщи си, нали?

— Аз съм там, където всичко свършва и става на парчета. Там, където нищо вече не може да се поправи.

— Лий... — започнах аз, но тя вече беше затворила. Без да се колебаю, избрах номера на Маркхам, решена на всяка цена да им изясня състоянието, в което се намираше дъщеря им.

— Рут? — запитах бързо, когато чух гласа ѝ. — При вас ли е Лий?

— Какво ви засяга това? — отвърна студено тя. — Защо не ни оставите на мира?

— Съжалявам, Рут — опитах се да не обръщам внимание на тона ѝ. — Лий ми се обади по телефона и говореше доста странно. Безпокоя се за нея и бих искала да знам дали си е у вас. Ако е така, изобщо няма да ви досаждам.

— Лий ви се е обадила? — Рут сякаш обезумя от страх. — Къде е тя? О, Ейми, извинете, че бях толкова рязка. Не съм на себе си от тревога. Къде е тя?

— Точно това е, че не знам. Не искаше да ми каже, говореше само за баща си и каза неща, в които не можах да открия никакъв смисъл. Надявах се, че се е обадила от къщи.

— Не — отвърна Рут. — Тази сутрин я доведох в къщи. Не можех да понеса мисълта, че е затворена там с всички тези луди. Доведох я у дома, за да мога сама да се грижа за нея. Но по някое време следобед се е измъкнала, търсих я навсякъде. Не знам какво да правя.

— Пит също ли я търси?

— Не знам какво прави той. Каза, че ще отиде на пристанището, за да провери на яхтата. Сякаш вече изобщо не се интересува от нея. Каза, че рано или късно тя ще се прибере, както винаги. Не знам какво да правя. Не мога да го накарам да ми помогне. Не знам какво да правя.

— Защо не уведомите полицията? Може, да скита някъде по улиците.

— Мислех за това — призна след кратко колебание тя. — Не исках да го правя, но сигурно ще се наложи. Ейми, тя каза ли нещо, което да ни насочи къде би могла да бъде?

— Ами, може би заедно ще успеем да разгадаем думите ѝ. Единственото ясно нещо, което каза, бе, че е на едно място, където всичко свършва и става на парчета и вече никога не може да се поправи. Разбирате ли нещо?

— Казвате, че е говорила за баща си?

— Да.

— Е, добре — гласът на Рут звучеше малко по-твърдо. — Да помислим върху това. Щом като е мислела за счупени неща и същевременно за баща си, може би ще открием някаква посока. Вероятно е на някое място, което е свързано с неговата работа.

— Има известна логика — съгласих се. — Поне можем да започнем оттам. Защо не се обадите в полицията, а после да проверите работните помещения на Пит?

— Добре — сега, когато имаше да върши нещо конкретно, но гласът ѝ звучеше по-уверено. — Ще проверя и на яхтата, дали случайно

не е там. А вие, Ейми? Ще съм ви много задължена, ако и вие я потърсите някъде.

— Ще отида в болницата и ще видя дали не е някъде из стаите на хирургичното отделение. Нали си спомняте, че като малко момиченце Пит понякога я оставяше там, докато оперира.

— Разбира се. Даже я водеше с него на визитация. А в един шкаф държеше играчки, за да не скучае тя, докато го чака. Добра идея, Ейми. Ще се срещнем у дома след един час, за да решим какво да правим.

— Дотогава — затворих и отправих към небето гореща молба да намерим Лий.

Напуснах топлото си жилище, закопчах якето и излязох под студения проливен дъжд. Колата ми бе по-малко и от мене готова да поеме пътя към болницата. След дълги увещания и няколко по-силни думи моторът най-сетне запали и аз се наредих в потока от автомобили.

Междувременно напълно се бе стъмнило, беше пиков час за вечерния трафик. Мислех си за топлината в моя дом. Мислех си и за Лий и се надявах, че не стои самотна и премръзнала на някой ъгъл.

— По дяволите — рекох и се вкопчих в леденото кормило. — Къде ли може да бъде? И защо не са се погрижили за нея?

Паркирах на паркинга за персонала и притичах през улицата към осветената болница. Изкачих стълбите пред главния вход и с облекчение затворих тежката врата зад себе си.

Както винаги главното фойе бе препълнено от хора. Тази картина не се променяше нито през деня, нито през нощта. По уредбата току-що викаха доктор Сойер и един санитар.

Вдъхнах специфичния мирис на болница и знаех, че това е моят втори дом.

Хукнах нагоре по стълбите към хирургията. Когато завих зад ъгъла, едва не се сблъсках с Пит Маркхам.

— Пит? Виждал ли сте Лий?

— Къде бих могъл да я видя? — запита той хладно. — Идвам от визитация.

— Няма я в къщи. Рут е обезумяла от тревога и я търсим навсякъде.

— Значи най-сетне дойде времето и Рут да се загрижи за нещо — рече горчиво той. — Нека да види какво е да имаш грижи.

— Не може наистина да го мислите, Пит. Става дума за Лий. Вие също би трябвало да се тревожите.

— Не ме интересува — изръмжа той. Дръпна слушалката от врата си и я мушна в джоба си.

— Разбира се, че ви интересува. Лий се нуждае от помощ, където и да е, Рут също.

Погледна ме вбесен и очаквах всеки момент да избухне.

— И какво от това? — спокойният му тон ме изненада. — Всичко вече свърши. Не искам да имам нищо общо с тях двете. Направих всичко, което можах — в думите му долових известно самосъжаление. — А те просто не можах да го оценят.

— Съжалявам, че ви обезпокоих — рекох аз и си тръгнах. Това бе повече, отколкото можех да понеса.

Почуках на вратата на лекарската стая и след като не получих отговор, влязох вътре.

Извиках високо. Никой не се обади и тръгнах към шкафове. Това бе извън рамките на позволеното, но никъде не виждах полуголи лекари и не чувах пеене изпод душовите. Прегледах навсякъде, в баните, в тоалетните, отворих вратите на всички гардероби. След всичко, което чух по телефона от Лий, все си я представях сгушена в някой ъгъл. Но никъде я нямаше.

Излизайки от болницата, си блъсках главата къде можеше да бъде.

— Едно място, където всичко свършва и става на парчета и никога вече не може да се поправи — повтарях си аз, докато се връщах към колата. — Къде беше то? Или думите ѝ просто не означаваха нищо?

Когато минах покрай Медицинския факултет, неочаквано ме осени една идея. Тук думите на Лий биха имали някакъв смисъл. Анатомията, мислех си аз, е единственото място, където нищо вече не може да се поправи. Мястото, където бе намерено тялото на Елен.

Изтичах по стълбите към главния вход, но вратата бе затворена. Във фоайето беше тъмно. Докато търсех някакъв звънец, с който да повикам пазача, изведнъж осъзнах, че е станало много студено.

Треперех в студения дъжд, но също и от страх за Лий. Някак си бях съвсем убедена, че тя се намира сред разрязаните трупове на анатомията.

Затичах се към входа откъм вътрешния двор. Надявах се да намеря Йозеф или доктор Уилкис. Вратата към вътрешния двор беше отворена. Земята почна да се покрива с поледица.

Дворът ми се стори също тъй неприветлив, както и първия път. Но тогава бях в компанията на Йозеф. Сега дъждът и снегът замрежваха лампите, чувствах се самотна и изоставена.

Стълбите на северното крило бяха слабо осветени и аз забързах нататък. Когато стигнах до вратата, исках да почукам и да повикам Йозеф, но следвайки някакъв импулс, превъртях топката и тя се отвори. Влязох в сградата. С облекчение си поех дъх, доволна, че вече не съм на дъжда. Имаше някой в сградата, защото иначе вратите на Медицинския факултет през нощта се заключваха.

По-самотна от всякога, започнах да се изкачвам нагоре по стълбите. Исках да повикам Йозеф, но, честно казано, се страхувах от ехото на собствения си глас. Твърдо, но спокойно си рекох, че ще се кача горе, ще запала лампите и ако Лий не е там ще се върна в болницата и ще се обадя на Люк.

Тя можеше да е някъде из сградата и ако не я намерех в залата, щях да се нуждая от помощ.

Когато отворих вратата на дисекционната зала, потърсих ключа за осветлението. Няколко секунди примигвах на ярката светлина и от страх пред онова, което виждах.

Всички трупове в залата бяха отвити. Сивите чаршафи, с които ги покриваха, лежаха смачкани на пода.

— О, боже.

После чух тих глас от съседното помещение. Междинната врата беше затворена. Бързо минах покрай масите с мъртвите.

Отворих вратата на съседното помещение и видях Лий да лежи на една от масите. Светлината безпощадно осветяваше лицето ѝ. Изразът му бе същият, като този на Елен, когато я видях да лежи върху масата.

— Лий? — извиках тихо.

— Изглежда, че сме имали една и съща идея — рече Рут и се приближи.

— Какво става с нея? — пристъпих към масата, където Лий втренчено гледаше светлината.

Ръцете ѝ бяха студени и дланта и изобщо не реагира, когато я докоснах. Учила бях за четири вида шизофрения и ми се струваше, че Лий има симптомите на всеки един от тях.

Повдигнах я и се опитах да я накарам да ме погледне, но тя гледаше покрай мен към нещо, което виждаше единствено тя. Усетих буквално как потъваше в един друг свят, разтърсих я и напразно се опитах да я задържа в своя. Горещо желаех Дик Брайънт, Люк или някой друг да ми помогне да я изтръгнем от този друг свят, от който щеше да ѝ бъде много трудно да се върне. Неотложно се нуждаех от помощ, защото майка ѝ стоеше вцепенена, а баща ѝ се бе отвърнал от нея.

Лий се усмихна унесено. Може би си спомняше детството си. Другият свят я мамеше с мир и утеха.

— Рут, непременно трябва да я отведем в болницата.

— Не, ще я отведа вкъщи, където е мястото ѝ.

— Не говорите сериозно! — опитах се да видя лицето ѝ, което бе в сянка. — Лий е болна, Рут, трябва да я лекуват!

— Помощ, болен, омраза — избърбори Лий.

— Ела, Лий — рекох аз. — Хвани се здраво за мен, ще ти помогна да слезеш.

— Парти, тест... — мърмореше тя, без да се помръдне.

— Оставете я на мира! — каза Рут.

— На мира, прибира — повтаряше безизразно Лий.

— Погледнете, Рут — вдигнах ръката на Лий. Когато я пуснах, тя остана в същото положение. — Знаете ли какво означава това? Тя е болна и ако я отведете в къщи, без да я лекувате, бедата може да стане непоправима!

— Правима, правима... — каза Лий. Питам се дали това повтаряне все пак не означаваше, че болестта все още не е напреднала

безвъзвратно.

— Можеш да свалиш ръката си, Лий — наредих аз, но ръката остана в същото положение. Свалих я и я помилвах.

— Моля ви, разберете, Рут. Очевидно с Лий се е случило нещо, с което тя няма да може да се справи сама. Състоянието ѝ бързо се влошава. Наистина ли не може да проумеее за какво всъщност става дума? Само психиатър може да ѝ помогне.

— Не! — Рут излезе на светло.

Видът и ме изуми. Кожата ѝ приличаше на изсъхнал пергамент. Под загара беше пепелносива.

— Знам какво правят с криминално проявените луди — рече грубо тя. — Ще отведе Лий в частен санаториум, където съдилищата няма да я достигнат. Мога да се грижа за детето си, независимо от онова, което си мисли Пит.

— Но Лий не е криминално проявена луда! — протестирах аз.

Или напротив? Дик Брайънт вече бе загатнал за тази възможност. Но аз я бях изключила. Сега отново трябваше да се сблъскам с нея.

— Знаете ли със сигурност, че Лий е убила Елен? — запитах, като се страхувах от отговора.

— Тя не е искала — рече майка и. — Но когато е разбрала, че Елен е замислила онова отвлечение, същия неделен следобед още веднъж се, върнала при нея. Аз също бях там, защото подозирах, че Елен има пръст в тази работа. Видях как Лий силно я удари и Елен падна върху масата. След като Лий си тръгна, установих, че Елен е мъртва.

— Значи вие сте я докарала тук и сте я сложила в ковчега?

— Да, сметнах го за подходящо място за целта и не исках да падне подозрение върху Лий. Занесох го там, където никой не би заподозрял нея.

Рут говореше спокойно. Трябваше да разбере, че не е имала друг начин да защити детето си.

— Но, Рут, защо направихте всичко това? — попитах объркано. Не можех да приема обяснението ѝ. — Ако е било така, както казвате, значи Лий не е имала намерение да я убива. Щяха да я обвинят само в непредумишлено убийство. С това, че сте махнала трупа, сте направила нещата много по-лоши за нея.

— Знам кое е добро за детето ми — каза остро тя. — Защо всеки мисли, че не мога да възпитавам собственото си дете? Първо ми се месеше Пит, после Елен, а сега вие!

— Не ви се меся, Рут — обясних търпеливо. — Опитвам се само да ви обясня, че онази, която сте видяла, може би изобщо не е била вашата дъщеря. Лий ми каза, че е прекарала оня неделен следобед у една приятелка и то бе установено от полицията. Напуснала е къщата на Елен още преди обяд, много преди времето на престъплението. Как може да твърдите, че се е върнала? Как може да приписвате на детето си убийство, след като изобщо не е възможно Лий да го е извършила?

Лицето на Рут почервения от яд или от омраза, а може би и от двете. Стана ми ясно, че се опитвах да разговарям разумно с жена, която ни най-малко не беше разумна.

— Махайте се по дяволите заедно с другите гадини, които също се опитват да се бъркат! — изсъска тя през зъби. — Защото не можех да издържа нито ден повече с Елен Хауърд и нейните машинации и защото Лий няма да попадне под ударите на закона. Искях да я запазя за себе си, но вие застанахте между нас също като малката госпожица Елен.

— Но разберете, Рут — казвах аз, докато отстъпвах към вратата. — В никакъв случай не бих искала да заставам между вас и дъщеря ви. Вие сте ѝ майка и ще направите, каквото смятате за най-добре.

— Нямата представа колко сте права. Точно това ще направя. Няма да ви дам възможност да се превърнете във втора Елен.

Приближи се с едни дълги, тежки клещи за кости в ръка. Почувствах, че се вцепенявам от страх.

— Рут, помислете какво правите!

— Какво има да обмислям! Лий не е отговорна за действията си. Тя ще бъде предадена под моето попечителство, където открай време и е мястото.

Бавно отстъпвах към вратата, но се блъснах в нещо.

— Рут, това няма да мине. Не може да прехвърлите на Лий вината за всичко... — хукнах към вратата, но тогава тежките клещи ме улучиха. Ръката ми увисна безпомощно, но като че ли не бях толкова тежко ранена. Замръзнала от страх продължих да тичам, но подът се завъртя под мен и аз паднах в ъгъла до чешмите.

Рут заплашително застана над мен с клещите. Видях как идва ударът. Инстинктивно скрих главата си, за да уцели рамото.

Искри излязоха пред очите ми. Сигурно ключицата беше счупена. Лявата ми ръка увисна като отсечена.

Знаех, че следващият удар ще смаже черепа ми, и се зарадвах, че потъвам в някакъв черен облак.

Има два вида болка. Едната е бавна, пулсираща, съсипваща. Другата е като огън, който избухва някъде от подсъзнанието.

Пробудих се и почувствах и двата вида. Трябваше да повърна и отново щях да изгубя съзнание.

Опитах се да разбера защо още не съм мъртва.

Когато болката за малко отслабна, се опитах да се надигна и да се подпра на стената. Ако сложех лявата ръка на гърдите си и я придържах с другата, можех да издържам болката.

Седях така дълго време. Постепенно осъзнах, че помещението й сградата са по-тихи и от нощта. Чувах единствено собственото си неравно дишане и чешмата, която капеше над мене. След малко се запитах къде ли са Рут и Лий, но бях твърде изморена, за да мисля за това.

Тогава видях Рут да лежи на пода. Не се помръдваше, клещите лежах до нея. Мина дълго време, докато проумея, че тъмното петно в косите й беше кръв.

След цяла вечност размисъл изпълзях предпазливо към нея, без да движа ръката си. Видях, че гърдите й леко се повдигаха, но един поглед към раната на главата ме убеди, че нещата са сериозни.

Трябваше ми телефон, но знаех, че единственият достъпен е долу, в една незаклучена стая. Чудех се дали да повикам Лий, но само мисълта да си поема дълбоко дъх ме плашеше до смърт.

Счупената ключица сигурно бе пробила дроба. Сълзи от болка рукоуха от очите ми.

Седях до Рут, слушах нейното неравномерно и остро дишане и забелязах, че моето бе почти същото. След като подредих мислите си, осъзнах, че Лий единствена би могла да удари майка си и по този начин ми бе спасила живота.

Трябваше да се опитам да стана. Хванах се за единия крак на масата. Когато светът престана да се върти, предпазливо пристъпих

към вратата. След цяла вечност изпотена стигнах до телефона. Но не можех едновременно да държа и ръката си, и слушалката.

Бутнах с глава телефона на земята и се свих с ръка в скута до него.

За съжаление той не беше свързан с градската централа. Избрах нулата. Една телефонистка ме попита от кой град се обаждам.

— Чуйте, госпожице, скоро няма да мога да бъда в никакъв град, ако не ми осигурите помощ — гласът ми звучеше така отчаяно, че тя ми повярва. — Намирам се в северното крило на Медицинския факултет. Тук има двама, а може би трима тежко ранени. Нуждая се от помощ. Предайте веднага тази информация на лейтенант Къмингс от отдела по убийствата. Разбрахте ли?

— Останете на телефона — каза живо тя.

Ако можех да остана на телефона, нямаше да се нуждая от помощта ѝ. Пуснах слушалката, защото болките се усилиха.

Звезди танцуваха пред очите ми, всяко вдишване ми причиняваше болка. Студена пот ме обливаше отвсякъде. През трептящите светлини видях, че на вратата се появи една фигура.

— Мамо — прошепна Лий.

— Всичко е наред, Лий — отговорих аз.

— Сънувах лош сън, мамо.

— Знам, но сега всичко е наред.

Тя влезе в стаята и седна на пода, а аз се примъкнах към нея.

— Всичко е наред, бейби Лий? — повтарях аз, защото нищо друго не ми идваше на ум.

Настани се удобно до мен и сложи глава на скута ми, тъй, сякаш знаеше, че бях ранена и че не бих могла да понеса никакви резки движения.

Отместих косите от лицето ѝ и почувствах сълзи върху дланта си.

— Не плачи. Всичко свърши вече.

— Ще ми изпееш ли една приспивна песничка? — прошепна тя. И тъй, аз седях с едно счупено рамо и с едно счупено дете и пеех със свистящ дъх люлчина песен за тихи нощи, нежни рози и ангели.

В далечината зави полицейска сирена — най-приятният звук, който съм чувала някога.

Следващата седмица мина за мен незабелязано.

След първите дни, когато упоена с лекарства бях все в полусън, едва ли не се наслаждавах на болестта си. Това продължи около една седмица. После за първи път седнах на един стол в болничната стая и се замислих за станалото.

Обзе ме внезапна меланхолия и се разплаках от самосъжаление. Макар и да си казвах, че през следоперативния период депресиите са нещо нормално, ставаше все по-лошо. Най-накрая пред очите ми се появи собственото ми погребение, на което никой не беше дошъл. И за да увеличи мъката ми, рамото започна да ме боли, а ръката ме засърбя под превръзките.

Но никой не го бе грижа за това.

Опитах се да мисля за семейството на Маркхам. Стана още по-лошо. Чувствах се безнадеждно изоставена. Елен Хауърд не ми излизаше от ума. Не проумявах защо бе действала по този начин. Представях си усърдната, изрядна Елен, ловко направляваща съдбите на Рут и Пит Маркхам, на Адам Уилкис и Ники Христофолус.

Пит, от друга страна, не се интересуваше от никого, зает бе само със себе си, със собственото си „аз“, със собствените си удобства. Не бе осъзнал рухването на хората, които го заобикаляха.

Оставих сълзите си да текат без задръжки. Мисълта за чудовищната арогантност на Пит, за коравосърдечното държание на Елен и за мълчаливото, ожесточение на Рут ме погълна цялата. А Лий. Празните ѝ очи, които ме гледаха... Избърсах очите си и се замислих за самотните деца, които ходят на училище и играят игрите си, без да знаят, че родителите им ги разрушават.

За щастие на вратата се почука и Люк влезе уморен и угрижен.

— Защо си станала от леглото? — запита той. — Трябва да си почиваш и да оздравееш.

— Почивам си, докато седя тук — отвърнах. Точно сега не исках да слушам упреци. Нуждаех се само от обич.

Той се облегна на леглото и дълго ме гледа със сивите си очи. Извърнах се.

— Добре ли си? — попита той.

— Разбира се, че съм добре, защо да не съм! Преживях една счупена ключица и един наранен дроб, както и една луда. Добре съм, благодаря. Това се казва издръжливост.

Но повече не можех да сдържам сълзите си.

— Ей, какво има? — попита той тихо и взе ръката ми.

— Нищо, всичко е наред — хълцах аз.

— Стани за момент — рече той и тъй като си мислех, че иска да ме отведе в леглото, се подчиних.

Вместо това той седна на стола, единствения в стаята, и ме притегли в скута си. Обзе ме чувство за сигурност. Ръцете му се сключиха около мен, скрих лице във врата му.

— Мразя тези неща — каза най-сетне Люк. — Направо се разкъсвам, като гледам какво си причиняват хората един на друг, и особено тези, които би трябвало да се обичат.

— Да, аз също не мога да понеса дори мисълта за това.

— Лий е открила всичко много преди мен — той потърка лице в бузата ми. — Сигурно тя ти е изпратила струните на ракетата по пощата.

— Беше ли в състояние да ти каже нещо?

— Не, тя дълго време няма да може нищо да ни каже. Но мисля, че е разбрала в момента, когато е видяла струните в кофата за смет. Може и да не е знаела кой всъщност го е направил, но то вече не е имало особено значение. Родителите ѝ са били започнали да се саморазрушават още преди години.

— Но защо ми ги изпрати? Защо не ги изпрати на теб или пък просто да не им обърне внимание?

— Имала е само две възможности, и двете еднакво лоши за нея. Държала е в ръцете си доказателството, че или майка и, или баща ѝ са убили Елен Хауърд. Едва ли е знаела кой е виновният. Ако го е знаела, сигурно е щяла да направи нещо, за да го защити, например да унищожи доказателството. Но е стояла пред дилемата да спаси невинния, като изобличи онзи, който го е направил. Това е граничело с убийство на майката или бащата и в душевното състояние, в което се е намирала, тя не е могла да се справи с проблема. Аз също не знам как

би постъпил някой от нас в подобна ситуация. Тъй като не е могла да вземе сама решение, е прехвърлила отговорността върху теб, и емоционално се е отдръпнала от нещата. Не е могла да даде на мен струните, би биле твърде директно. Решила се е на един компромис.

— Нещо като сделка със съдбата? Ако съдя по състоянието на плика, никак не ѝ е било лесно да вземе решението.

Представих си как Лий се бори със себе си, как се надява струните да не означават онова, от което се бои.

— Струва ми се, че това е бил, единственият приемлив вариант за нея — каза Люк. — Съществувала е и възможността ти да не разбереш значението им и да ги хвърлиш. Проблемът щеше да бъде решен, защото ще се е изплъзнал от ръцете ѝ. Но дори и ти да разбереше смисъла им, тя щеше да бъде спасена от необходимостта да уличи единия от родителите си в убийство. Така просто не ѝ се е налагало да решава сама. Искала е някой друг — или както ти се изразяваш — съдбата, — да реши вместо нея.

— Бедното момиче.

— Да — съгласи се той. — Какво ужасно положение, Ейми. Една жена в моргата, една в затвора и една в психиатрията.

— Онова, което не разбирам, е готовността на Рут да припише убийството на Елен на собствената си дъщеря.

— Тя беше също толкова готова да хвърли вината и върху мъжа си, нещо повече, искаше дъщеря си само за себе си, за да навакса годините, които доктор Маркхам ѝ е отнел като майка. Искала е да накаже Елен за обидното пренебрежение, с което тя се е отнасяла към нея и с което години наред е трябвало да се примирява. Смятам, че до катастрофата се е стигнало, когато Рут е научила за ролята на Елен при отвличането на Лий. Отвличането показало ясно на Рут до каква степен тя е изключена от живота на дъщеря си и че други, най-вече Елен, която и без това вече е мразела, имат повече влияние върху Лий от самата нея.

— Но изглеждаше, че тя се справя със ситуацията много по-добре от Пит.

— Да, до момента, когато е разбрала, че това е номер от страна на Елен, за да я скара с Пит. Тогава е загубила контрол над себе си.

— Значи през онзи неделен следобед е отишла при Елен?

— Да, Елен ѝ се обадила и я поканила на тенис в един близък клуб, след като Лий вече била излязла от къщата. Затова Рут взела ракетата, естествено не с намерение да убива.

Каза ни, че Елен още не била готова, когато отишла да я вземе. Тя все отлагала излизането, непрекъснато правела намеци за отвличането, за това, че Лий ѝ се изплъзва и дори за Пит. Най-сетне Рут разбрала, че Елен си играе с тях, с единствената цел да докаже своята власт над хората. Поне Рут така представи нещата.

— Мислиш ли, че това е била целта на Елен?

— Ако съдим по онова, което вече знаем за Елен Хауърд, мога да допусна, че поне отчасти Рут е права. Мисля, че Елен с нетърпение е очаквала този брак да рухне. В продължение на девет години се е опитвала да накара доктор Маркхам да се откаже от него. И предполагам, че не е успяла.

— Той е имал всичко, което е искал. Жена, любовница и дъщеря, напълно по негов вкус.

— Да — съгласи се Люк. — Ако можеше, Рут щеше да прехвърли вината си на Пит, за да се отърве и от двамата си мъчители. Тя ни каза, че е знаела, че Пит не посещава Елен в къщи много често. Затова след убийството решила да я отнесе някъде, където би могъл да бъде замесен и Пит. Първата ѝ мисъл било неговото отделение. Той оперира всяка сутрин, а трупът на Елен нямало да бъде намерен преди понеделник сутринта. Но след като качила трупа в колата, забелязала, че не носи у себе си ключа от кабинета му и не посмяла да го вземе от къщи. Карала наоколо и се чудела какво да прави.

— И когато минала покрай болницата, видяла колата във вътрешния двор?

— Точно така — каза той. — Решила, че един ковчег е подходящо място, макар че той не би хвърлил толкова директно подозрение върху мъжа ѝ, както ѝ се искало.

— Въпреки всичко ми е жал за Рут — притиснах се към него. — Какво ще стане с нея сега?

— Кой знае? Ще има добър адвокат, който сигурно ще пледира за непредумишлено убийство. Но това не е мой проблем. Истинският виновник ще остане само със самосъжалението си.

Кимнах като си мислех за Пит Маркхам. Люк силно ме притисна към себе си, сякаш искаше да се слее с мен. Зарови лице в косите ми и

каза.

— Остани пои мен. Имам нужда от теб.

Сълзите руконаха от очите ми и намокриха шията ми. Усетих силното му, честно сърце да бие до моето.

Издание:

Ан Б. Рос. Топлината на едно докосване
Издателство „Слово“, Велико Търново, 1993
Редактор: Детелин Гичев
ISBN: 954 439 125–8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.